

Др. Јован Н. Деретић

СЕРБИ

Народ и раса

НОВА ВУЛГАТА

МУЗЕОН

PUBLISHING INTERNATIONAL

Chicago 1996

САДРЖАЈ

1) Временик	17) Тубал и Мешех
2) Сабирник мање познатих речи	18) Теирас
3) Предговор	19) Ашкеназ
4) Увод	20) Рифат
5) Серби Изорода, Свето Писмо стони изворник	21) Тогарма
6) Изород	22) Елиша
7) Неброд	23) Таршиш
8) Баков - Нинов Поход	24) Хетим
9) Меди	25) Роданим
10) Сербонов Поход	26) Хам и Сем
11) Србиски Корени	27) Пелони
12) Стајство	28) Србика
13) Имество	29) Серби и Словени
14) Гомер	30) Србица
15) Магог	31) Числене вредности србице
16) Јован	32) Исполза
	33) Садржај

ПОСВЕТА

Ово дело посвећујем мојој супрузи **Марици**
Деретић, рођеној Бландин. У мојим дугогодишњим
истраживачким напорима и тешкој борби, под неописиво
тешким околностима, морао сам подчинити томе
узвишеном циљу, откривању историје мога народа све
остало у моме животу.

Моја супруга, као мој верни животни пратилац,
подносила је све тешкоће и крупне жртве, без ропца
и прекора. Она, која није била Српкиња по рођењу,
али вероватно јесте по пореклу, пошто се презиме
Бландин помиње као келтско презиме у римској
Галији, носила је у срцу Српство и желела да све
од себе приложи да би се нанета неправда Србима
исправила.

Идући према томе циљу, није јој ни једна
жртва била превелика, ни једна цена превисока: свесна
да истрајати значи победити. Зато јој у знак
захвалности посвећујем ову књигу која је
уједно и моје животно дело.

Аутор

ЗАХВАЛНИЦА

**Добротворима ове књиге, који су помогли њено
објављивање ГГ:**

**Инжењер Бук Зечевић
Доктор Бүко Зечевић
и Бранко Тупањац**

СКВОЗЈЕ НЕ МОЖЕ БИТИ ПРАВИЛО!

Појава првог тома Историје Срба од истог писца у Ници 1975. год. била је у ствари постављање темеља новој србиској самородној историјској школи. Врло мали број људи је то тада тако видео и разумео шта се у ствари дешава. Али од тога времена па до данас објављено је више дела у вези са старом србиском историјом и сасвим је извесно да ће их бити још велики број. Сва та дела су се складно уклопила на већ постављеном темељу. Ово дело представља кров зграде, највишу тачку до које је историјска наука могла допрети. Сада се уједно са постигнутим успехом поставља питање неодложиве реформе историјске наставе у школама.

Пошто је садашње схватање националне историје било засновано на једном сквозном гледишту на историју, опречном, настраном и погрешном у односу на историјску стварност, оно мора да се одбаци. Одржавање досадашњег стања противнаучним и насилним методама може, поред вишеструке штетности да изазива само ругу и подсмех. Ни један словесан човек не може дозволити да сам од себе прави будалу, па још мање то један народ може дозволити.

Др. Јован И. Деретић

Од ране младости желео је да се посвети изучавању историје Срба и читао је са посебном пажњом све историјске књиге и чланке до којих је долазио. Центар пажње све више заузимало је питање порекла Срба и старија србиска историја. У Југославији 60-тих и 70-тих година двадесетог века усмеравају се на проучавање старије србиске историје значило је дословно: губљење времена. Недостатак извора био је потпун; дела античких писаца нису била доступна ни на изворном језику, а камо ли у преводу. У време Титове диктатуре сматрано је политички подозривим чак и помињање србиске историје и објављивање радова из исте забрањивано. Нигде на свету није постојала нека школа на којој је предавана србиска историја и не само то, него нигде није ни прихватано да је она постојала пре седмог века н.е. Жеља тада младог Јована И. Деретића да постане историк и да се посвети изучавању старије србиске историје није била остварљива кроз постојеће, школе и научне установе, Остала му је само једна утеха и пример: антички историци. На њих се угледао и њиховим путем пошао.

**ИЗ ТЕХНИЧКИХ РАЗЛОГА
НИСМО ОВОМЕ ИЗДАЊУ
КЊИГЕ МОГЛИ ПРИДОДАТИ
ИМЕНИК
НАДАМО СЕ ДА ЋЕМО ТО
МОЋИ УЧИНТИ У НАРЕДНОМ
ИЗДАЊУ.**

НОВА ВУЛГАТА

ВРЕМЕНИК

Камено доба, обухвата време до 10.000 година с.е.

Прасербиско доба, од 10.000 до 4000 година с.е.

Два раздобља:

Ратарско од 10.000 до 5500 год. с.е. и

Стајство од 5500 до 4000 год. с.е.

Древносербиско доба, од 4000 до 2000 год. с.е. Ово доба се поклапа са раздобљем Имества.

Сербиско доба, обухвата време од 2000 год. с.е. па до 1000 год. н.е.

Ово доба делимо на девет раздобља:

1. Првог Царства 2000 -1325 год. с.е.,

2. Другог Царства 1325 - 815 год. с.е.,

3. Карановића или Македонско 815 - 320 год. с.е.,

4. Панцарства 320 - 50 год. с.е.,

5. Румско време 50 год. с.е. до 235 год. н.е.,

6. Илирско време 235 - 490 год. н.е.

7. Свевладовића 490 - 640 год. н.е.,

8. Светимировића 640 - 794 год. н.е. и

9. Оштривојевића 794 -1000 год. н.е.

Сербо-Словенско доба, од 1000 - 1500 год. н.е.

Ово доба делимо на четири раздобља:

1. Оштривојевића 1000 -1171 год. н.е.,

2. Немањића 1171 - 1371 год. н.е.,

3. Јаблановића 1371 -1443 год. н.е. и

4. Хранића 1443 -1500 год. н.е.

Словенско доба, од 1500 године.

САБИРНИК

Мање познате речи:

Бриње: cuirasse fr., armour Eng.

Веда: scientia lat., connaissance fr., knowledge Eng.

Ведење: δόγμα, dogma lat.

Ведосан: erudit fr., learned Eng.

Ведосник: l'erudit fr., erudits Eng.

Ведосно: d'une maniere erudite fr., in an erudite manner Eng.

Ведост: erudition /r., erudition Eng.

Веледа: pythie fr., pythia Eng. Девојка која је у име једног од великих богова давала пророчанства

Временик:	chroniquey fr., chronicle Eng.
Гвозд:	pointe de lance fr., spear-head Eng.
Дегба:	contradiction fr., contradiction Eng.
Делор:	auteur fr., author Eng.
Дивонија:	mythologie fr., mythology Eng.
Земљони:	geometrique fr., geometrical Eng.
Иноречно:	allegorique fr., allegoric Eng.
Исполза:	коришћена помоћна средства при остварењу неког дела.
Исход:	exodeyг., Exodus Eng. Исход Јевреја из Мисира.
Катунство:	transhumance fr., transhumance Eng.
Месиво:	magma, pate fr., dough Eng.
Местоими:	noms topographiques fr., topographical names Eng.
Обеза:	diademe fr., diadem, coronet Eng.
Ордија:	lármee fr., army Eng.
Пареда:	божанство нижег реда чији се обред припаја божанству вишег реда. Сваки од великих богова је имао и своју пареду
Писмена:	код слова и бројева имамо њихова писмена и гласовну вредност. Писмена су писани знаци истих.
Повест:	делимична историјска грађа, збир података о неком догађају у одређеном времену.
Повед:	roman fr., novel Eng.
Прелик:	corruption (sens figure) fr., corrupt Eng.
Преличено:	corrompu (sens figure) fi., corrupt Eng.
Риста:	такмичење у брзини и спретности.
Ростра:	истурени оштри део на лађи у виду рога.
Сарис:	дугачко копље валанке (фаланге).
Сатва:	ж., parrainage fr., sponsorship Eng.
Сатвар:	м., repondant, garant, parrain fr., sponsor Eng.
Сквозје:	travers fr., fault Eng.
Скута:	велики штит за цело telo
Словесник:	l'intellectuel fr., intellectuel Eng.
Словест:	intelligence fr., inteligenca Eng.
Статма:	etape^г., stage Eng.
Стен:	место заштићено од сунца
Стони:	capitaly fr., capital, principal Eng.
Сугуб:	excessir fr., excessive, undue, intemperate Eng.
Сугубо:	excessivement fr., excessively Eng.
Суиме:	synonyme fr., synonymous Eng.
Суперник:	emule fri., emulator Eng.
Сура:	сунце представљено у виду руже.
Суперство:	competition fr., competition, contest Eng.
Тарг:	protecteur fr., protector Eng.
Тема:	број од десет хиљада или од десет година.
Тистла:	окићена грана дрвета са којом су махали у Баковом обреду, нарочито при игрању.
Трута:	troupe fr., troop Eng.
Тумба:	douve, fosse fr., moat, ditch Eng.
Тур:	врста бика.
Числени:	numerique fr., numerical Eng.
Шаст:	marche fr., march Eng.
Шаствовати:	marcher fr., to march Eng.

ПРЕДГОВОР

Важност историје, као науке, по живот сваког народа и по односе међу народима, толико је велика да је њојзи тешко поставити одреднице. У античком добу, то јест у времену високог културног уздигнућа човечанства, историја је постављена на прво место међу наукама и она је то место задржала за сва времена. Баш збогтаквог њеног положаја, важности, њене улоге судије да сваком призна шта је чије, она је била изложена тешким нападима с намером да се подчини схватањима појединих народа или центара утицаја.

Име ове науке - историја, је србиског порекла и највероватније оно потиче од Сирбина Кандавлова, из Сарда, оца историје, Херодотовог претходника и узора, који је живео у другој половини 6-ог и првој половини 5-ог века с.е. Сирбинова позната дела су Људејка и "Магика". Грци помињу Сирбина под именом "Ксантос" и о томе ће бити говора у овој књизи. Историја је истрага и подразумева истраживање истине У античком времену историју су одвајали, као истину, од разних прича, скаски и поведа о нестварним, измишљееним догађајима. Од средњег века па до данас историја је толико преличена и извитоперена да су многи словесници почели да сумњају у њену улогу као науке.

Ово дело има улогу, поред осталог, и одбрану историје као науке, где се она поново ставља на прво место међу наукама, те јој се као таквој враћа смисао истине какав је она имала у античком времену. Овде се ради о једном потпуном ослобађању историје од робовања политичким циљевима појединих нација.

Први удар на историју извршен је од стране Ватиканске Цркве, када је она постала моћна у Европи и деловала попут снажног покрета у правцу стварања поретка према њеним потребама и назорима. Други удар на историју извршен је од марксистичког покрета, у последња два века, желећи да створи поредак према својим назорима. Па пошто њихови назори, у оба случаја, нису били природан наставак историјског развоја, него његово насилно скретање, и једни и други су се окомили на историју као препреку на путу ка остварењу њихових идеја. Ради тачног одређивања простора деловања ова два противисторијска покрета, први називамо, по његовом средишту, Ватиканијом, а други који је без средишта, по његовом оснивачу - Марксонијом. Стожер око кога се све окреће у деловању Ватиканије, на историјском плану, јесте Римска Империја, која је натурена као заједнички именитељ католичких народа. Ти католички народи, посредно или непосредно везани за Римску Империју, односно Ватиканску Цркву као наследницу и продужетак исте, представљени су као носиоци укупног историјског развоја: они су једини историјски народи, они су историја. Ван тога и поред тога не сме да постоји било шта, нема ни историјских народа нити историје. Једини изузетак су Грци, које је Ватиканија употребила као оружје број један за разарање и прикривање србиске историје. Противсрбиска и противсловенска улога Грка, на историјском плану, била је толико велика и важна за Ватиканију да их је она издигла на степен надприродног феномена културе и просвете и представила као неко острво у мору варвара.

Античка Европа била је србиска, културно, језички и добрим делом народски. Ватиканска Црква је, под изговором ширења хришћанства, рушила србизам и па његовим рушевинама стварала нове државе и народе, и нову њену културу. Најтежи ударци србизму су нанети између осмог и четрнаестог века. Њено новостворено стање Ватиканска Црква је потом бранила свим средствима, међу којима је била нарочито изражена цензура античких писаца и над свему што је објављивано. А хришћанство које је она ширила, мачем и огњем, било је пре све друго до стварно хришћанство.

Дагоберт краљ Фруга, шаље код краља Сама, око 625 године, поклисара по имену Сикера, с молбом да се заиштите његови трговци у Самовој држави. Сикер, који је, како изгледа, говорио српски језик, преобукао се у српску ношњу и тако изишао пред краља Сама и изнео Дагобертову молбу. Само је рекао Сикеру да ће све бити у реду ако Дагоберт жели да склопи и одржи савез са

њим. На ово је Сикер одговорио: "То не може бити да он слуга нашега Господа склапа савез са псима!" Тада је Само рекао: "Па када је тако, како кажете, да сте ви божије слуге, а ми пси, та се увреда смрћу кажњава, то што ви чините није воља нашег Господа, то ви чините као лоше слуге и достојно је освете!" Затим га је избацио напоље. (146. III. ст. 291) Са хришћанском вером ишло је уједно и расрбљавање покрштених народа. Стара србиска вера је била врло блиска, у основним начелима, хришћанству, које је много шта наследило из старе сербиске вере и културе. То је био разлог више за Ватиканску Цркву што је прогонила сербиску културу и уништавала народе њене носиоце. Гвозд копља Ватиканије био је и остао уперен на Србе, зато што су они носиоци европске историје и у историји предводници словенских народа.

Марксонија је створила свој поглед на историју и представила је као један непрекидни ланац догађаја повезаних са борбом класа. Иако је империја Марксоије била у словенским земљама, она је по духу и делу била противсловенска и нарочито противсрбиска. Прво копље на Србе бацио је лично Маркс, када их је у својим новинским чланцима називао свим погрдним именима, под изговором критике за њихово буђење против Турака, у ствари зато што се боре за своје ослобођење од ропства. Српска историја се није, ни у којој сразмери, могла уклопити у марксистичке погледе на историју, то су две потпуно неспојиве и противречне целине. Изговори су могли бити различити, али антисрбизам Марксоније био је сталан. У Совјетском Савезу, водећој држави Марксоније, "Бољшаја Совјетскаја Енциклопедија" служила је као званично мерило стања и гледишта Марксоније. У томе делу Срби су приказани као неки 'узгредни производ историје, заправо као неисторијски народ. У другом издању од 1935 године, Србима је посвећено пола странице, а Албанцима страница и четврт. Србији је посвећен простор од десет страница, а Албанији од осамнаест страница. То је био однос према нама једног народа чија се стара историја и порекло не могу одвојити од иаших. Пошто су Албанци, што се историје тиче, најсиромашнији народ у Европи, узели смо њих за упоређење. Према "Бољшој Енциклопедији" Срби су иза Албанаца, то јест на задњем месту у Европи?

Између Ватиканије и Марксоније ми Срби смо се нашли као између чекића и наковња. Државна политика и водеће србиске научне установе биле су у њиховој служби. Сваки глас истине и сваки покушај научног продора нападани су са свих страна и сламани. Зато ова књига није само једна добра књига, једно високо научно историјско дело, она је више од тога. Ово је штит и мач Историје, њен победоносни стег - Нова Вулгата.

Садржај

УВОД

У праисторијском времену развио се један бројан народ, беле расе, у центру савремене Европе, са средиштем у Подунављу. Сва досадашња археолошка истраживања сведоче нам о непрекидности културног развоја и просторног ширења тога народа. Разне повести, па затим историја, говоре нам о томе народу као главном историјском народу Европе, чија је култура оставила широке трагове код свих европских народа и добар део азиских народа. Тај народ ми називамо прасербиским у времену од његових првих трагова па до 4000 година с.е. После овога датума Прасерби постају све познатији. Древно Сербиским временом називамо раздобље од 4000 па до 2000 година с.е., када се већ Срби појављују под својим историјским именом. Раздобље од 2000 година с.е. па до 1000 година н.е. називамо Сербиским Временом. Раздобље од 1000 година па до 1500 година називамо временом Сербословена.

Археолошки налази показују нам Србе као превасходно земљоделски народ, који врло брзо осваја прераду и употребу метала. Постоје материјални докази да се на прасербиском простору Европе мјед употребљавала још пре 5000 године с.е. Срби су достигли високи степен културног развоја још у четвртот хиљадију, када су усавршили своја верска схватања и писменост. Прво савршено словно писмо, азбуку, имали су пре свих других народа на свету, што доказује винчанско писмо. Пошто су у своме ширењу досегли до обала јужних мора, Срби се

показују као смели и способни морепловци. Ту своју нову славу нису постигли без већих напора у савлађивању мора, што доказује и само име - море, које су дали великој, немирној и дубокој води, а што је у вези са мором, мрењем и смртном опасности. Средоземно Море назвали су Пелагом, по имену једног од главних сербских племена. Своју савршену писменост разнели су по свим обалама Пелага, по целој Европи, Блиском Истоку и све до Индије.

Источни народи, они са Блиског Истока и из Мисира, иазивају Србе једноставно "Поморцима", односно "Поморским Народом", али истовремено и "Серданима", што је у ствари суиме Срба. Острва на Пелагу постају њихова упоришта и међу њима најважнију улогу имао је Крит.

Поред општог народног имена код Срба се појављују бројна племенска или месна имена. Нека од њих су настала и од имена племенског вође, нарочито у новоосвојеним земљама. Што је народ био бројнији и просторно се ширио, то је и број оних имена био већи. Сербиско друштво је врло рано било уређено као сталешко друштво у коме су била прво три, а касније четири сталежа. Прва три сталежа су сачињавали владарско ратнички, свештено просветни и ратарски сталеж. Владарско ратнички сталеж сачињавали су, поред владара и ратника и сви вршиоци власти и чиновници, сав управни сплет. Припадници овога сталежа називали су се Гетима и са тим или мало преличеним именом називају Србе у многим земљама света. Сербиски Гети постају врло познати широм Европе, предње Азије и северне Африке. Ово сталешко име се врло често употребљавало као народно име.

Поред ииза мањих, Срби су предузели и два велика освајачка похода, од Дунава до Инда. Истовремено су шастовали Европом све до Шпапије и Британије. У Индији и Ирану се називају Аријевцима, на Блиском Истоку Хетима, а у западној Европи Келтима. Хети и Келти су суимена за Гете.

И поред стварања њихових врло бројних држава, на врло удаљеним просторима, мешања и заједничког суживота са другим народима, Срби су у већини случајева одржали своје језичко и верско јединство све до појаве хришћанства. Та језичка јединственост обележавана је прво именом Јазика (Јазига), а потом Словена, то јест они који слове истим језиком.

Ојачала хришћанска Црква, почевши од 6-ог века, ствара своје хришћанске државе и даје подчињеним јој народима нова имена, одвајајући их тако од великог сербиског стабла, културно и језички. Зато је и назив Словени у данашњем времену изгубио своју подлогу, своје првобитно значење и једино још служи за потирање србиског имена.

У овоме делу ми употребљавамо старији облик србиског имена - Срби, онако како смо се тада звали, пошто је савремени облик нашег имена - Срби новијег датума.

Садржај

СЕРБИ ИЗОРОДА

СВЕТО ПИСМО СТОНИ ИЗВОРНИК

Излагање ове књиге почињемо са поглављима о догађајима изложеним у Светом Писму. Време од пре тих догађаја, насловљено Српски Корени, приказујемо тек потом, на другом месту, иако би према току времена овај део требао да дође на прво место. Ово је учињено из разлога што нам Свето Писмо служи као темељни извор, не само за оно поглавље, него и за целу књигу. Поред огромног уважања и његовог верског значаја, Свето Писмо има и улогу веродостојног историјског извора. За то је оно за нас најважнији сведок - стони изворник! Овде се ради о једном потпуно новом приступу историји, заправо о открићу једног великог дела старе историје, коме се све до сада, није приступало као саставном делу једне националне историје. И поред Јевреја, ми Срби смо једини народ који своју националну историју може да темељи и на Светом Писму.

Иако ми данас располажемо са више врста записа старијих по времену од Старог Завета, ни једна скупина тих записа нема ту прегледност и ширину повести о народима тадашњег познатог света као што се то налази у њему, који обухвата Европу, Азију (до реке Инда) и северну Африку. Свето писмо се обично назива Библијом, код Грка и Латина, па следствено и код свих западних народа. Име потиче од грчке речи **τά Βιβλία**, што значи Књиге, примењена у множини. Од Грка су ову реч преузели Латини -Biblia, а од њих сви савремени западни народи. Ми Срби називамо те свете књиге - Свето Писмо, дословно онако како су их називали први хришћани, у првом веку, на грчком **γραφή**- писмо. Ово је крупан доказ да смо ми Срби, иако не сви, примили хришћанство непосредно од светих апостола, тачније од апостола Павла, у првом веку. Да смо примили хришћанство посредно, преко Грка, ми не би имали оно име за свете књиге, него би их звали Библија или Вивлија. Од другог века хришћани су Свето Писмо називали Завет и разликовали су два Завета, Стари и Нови Завет. Јеврејска реч "Берит" има значење савеза и мисли се на савез између бога и човека. Грци су ову реч превели са **διαθήκη**, што су пак Латини превели са *testamentum*, и обе ове речи одговарају српској речи - завет, а све заједно подразумевају и савез. Иако употребљене речи нису у потпуности исте са оном из јеврејског језика, оне у своме значењу ипак говоре исто. Први део Старог Завета, у коме се објашњава постанак света и народа, јевреји називају са два имена: Изирот и Бершис. На грчком језику то се зове **Γενεσις** и ова грчка реч је усвојена од Латина, као Генеза, што значи рађање. Међутим ову другу јеврејску реч писали су на латинском и као Beresith и преводили са – почетак. (94.ст.167) О првој реч, «Изирот» ништа не говоре, осим Анђелије Станчић Спајићеве, која с правом каже да је ово србиска реч у јеврејском језику. (58.ст.28) «Изирот» је у савременом србиском изговору Изород, а можда је тако изговарана и раније. Било како било, она тачно одговара грчкој речи «Генезис».

Ми знамо да су се, нарочито у прастара времена, народи померали, мешали и мењали животни простор, па је за правилно разумевање оног што је изложено у Изороду било потребно превасходно одредити што тачније време писања овога дела Старог Завета. Познати Исход Јевреја из Мисира десио се 1264 / 1260 год. с.е., а почетак освајања Палестине 1230 / 1225 год. с.е. (12.ст.167). То је уједно било време објаве Мојсијевих закона и почетак Старог Завета. Постоји доста дуго раздобље усменог предања, пре почетка писања Старог Завета. Први његови делови писани су на јеврејском језику, а затим је један део написан на араменском језику, који је био међународни језик на Блиском Истоку, и који је био у употреби и код Јевреја од почетка 7-ог века с.е. Араменски језик је задржао улогу међународног језика све до у време после Христа. И сам Христос је говорио тим језиком и на њему је држао своје проповеди. По Олбрајту араменски језик је настао од једног наречја западно семитског, говореног у северној Месопотамији у почетку другог хиљадија. (53.ст.176) Међутим, име је добио по Араму, пределу у северној Месопотамији по коме се и Сирија називала Арам. Араменски језик је био у употреби, као један од језика, у Асирији, а потом у медиској и персиској царевини и у царству Селеукића, од 4-ог века с.е. Неки делови Старог Завета потичу чак из другог века с.е. и писани су на грчком језику, који је од 4-ог века с.е. био постао међународни језик.

Нови Завет је написан цео на грчком језику и са њега превођен на друге језике. Стари Завет је преведен на грчки језик у Александрији, 277 године с.е., у време владавине цара Толемеја II Лагића. Тај превод је познат, на Западу, под именом "Седамдесетник", јер се обично узима да је на њему радило седамдесет преводилаца, независно један од другог. Али, тачно је да су била 72 преводиоца. Зато ми, уместо "Седамдесетник", употребљавамо назив Превод 72. Овај превод је уједно најбољи и најпотпунији превод Старог Завета. Оба Завета превео је на латински језик један Србин, Софроније Јероним, славни Свети Јероним, 382/385 године н.е. Тај превод је познат под именом Vulgata и он служи, од тада па до данас, као званично Свето Писмо Ватиканске Цркве. Реч Вулгата на латинском језику значи - раширена, општа ствар. Приликом превођења Старог Завета Јероним се у главном ослањао на Превод 72.

У научном свету се сматра да су Јевреји, неке од закона што су унели у Стари Завет, узели од становника Канана, које су ту затекли приликом посета Палестине, а међу овим, можда и десет Божијих заповести. Део Старог Завета који се зове Изород и предање о Потопу узели су из

Асирије. Познавање просторног размештаја народа, односно племена по земљама, у Европи и у Малој Азији, могло је потицати само из Асирије, пошто Јевреји нису имали, са већим бројем од њих, никаквих додира. Иако се Изород не може узети као историја, у правом смислу те речи, он јесте збир повести које нам, уз друга сазнања, омогућавају стварање једне историјске целине.

Приступ етнографији Изорода вршен је, од стране већег дела заветословаца, углавном, на један једноставан и врло прост начин, како се то још увек чини од стране већине савремених писаца. Упражњава се буквално тумачење, као на пример: да је сваки од поменутих народа имао истоименог претка од кога је цео народ потекао. Да су три наведена Нојева сина: Сем, Хам и Јафет, представници поделе на три расе народа. Да је време живота сваког од родоначелника, дато у јеврејском временнику, уједно и почетак постојања дотичног народа. Да је Изород написан у време Мојсија. Држећи се овако унапред одређених приступа, није стварно било могуће разумети све оно што у Изороду пише, нити повезати крај са крајем. Зато су, осим неколико јачих научника, сви одреда поломили зубе на тумачењу Изорода. Ни једно од поменутих схватања и приступа није одрживо, нити је тачно. Пре свега три Нојева сина: Сем, Хам и Јафет, не означавају поделу човечанства на три расе, јер људских раса има више од три, а међу потомцима ова три представника, расе се налазе измешане. Међу потомцима Хама налазе се заступљене три расе. Међу потомцима Јафета, опет три и међу потомцима Сема посигурно две, а можда и три или четири расе. А шта са оним расама које нису заступљене међу потомцима ни једног од њих, а које су у време писања Изорода биле познате? Цела жута раса је изостављена у Изороду, а она је у то време била врло бројна и позната. Друго, поменути народи у Изороду нису постали од тако званих родоначелника, нити по њима добили своја имена, него обратно, имена родоначелника су створена од имена већ постојећих народа. Када се говори о родоначелницима, говори се у ствари о народима, посредно и иноречно. Време живљења сваког од родоначелника, дато у јеврејском временнику, је и сувише позно, пошто су сви главни историјски народи били врло добро познати много раније. Примера ради, рођење Јафета ставља се у 2394 годину с.е. (31.сг.162) У то време су јафетски народи запремали две трећине Европе и Малу Азију. И треће, Изород није написан у време Мојсија, него тек у седмом веку с.е. Народи и њихов просторни распоред, земљано поређење, који се налазе у Изороду одговарају стварном стању какво је било у седмом веку с.е. Откривени асирски записи омогућавају да се тачно датирају поједини догађаји из Изорода и потврђују да је грађа за Изород узета из Асирије.

Први писани старозаветни пророци, то јест они чија су пророчанства записана у време њиховог живота, били су Амос и Хосеа, из времена око 750 године с.е. Џорџ Смит помиње у своме временнику откриће Књиге Закона 621 године с.е. (13) У асирским записима, откривеним прошлог века, налази се потврда пророка Езекиела у вези "Тога - краља Магога". Ради се о стварној историјској личности, око половине седмог века с.е. из времена цара Асурбанипала, који је ратовао са Гогом краљем Сака и заробио два његова сина. (14.ст.384) Саки су били народ из средње Азије који су стари писци убрајали у Ските, јер тако им је било лакше избећи објашњење ко је тај народ. А ко су све Скити, о томе ћемо говорити касније. Да ли се тај краљ звао Гог или Гогољ и то је посебно питање. Саке су звали и Маса-Гетима или Меса-Гетима, заправо предео са којег су дошли био је предео Маса-Гета и отуда код Езекиела име Магог. И још једна важна чињеница: у Изороду се говори о народима према њиховом распореду по земљама а не по њиховој сродности, блискости или несродности. А још мање по наводној расној припадности. Тако имамо случај да се један исти народ помиње под више имена, у више земаља, а и народи потпуно различитог порекла приказују се као сродници, само зато што су суседи или измешани на одређеним просторима. У случају приказа Неброта и његових дела испало је тако да је он једном приказан пореклом од Куша, а ином приликом од Сема. Тако имамо и три народа под именом Хавила, један у земљи Семита, а други у земљи Хамита и трећи у земљи Јафетита. Па испада да су Хавиле Семити, Хамити и Јафетити уједно. Уз то налазимо и различита значења Куша.

У даљем излагању ми ћемо се осврнути на сваку од ових нејасних и противречних чињеница. Што се тиче Серба, они су у Изороду Јафетити, заправо Јафет представља Сербе. Али

Серби се налазе и међу Хамитима и међу Семитима, што потпуно руши теорију расне поделе ове три скупине народа.

Садржај

ИЗОРОД

У Изороду, под бројем 10, каже се: "Ево потомства Нојевог, Сем, Хам и Јафет". Па јеврејском језику се Сем помиње и као Шем, а на грчком језику се Јафет помиње као Јапет.

Потомство ова три Нојева сина смештено је, у главном, на три велика копна: Семово у Азији, Хамово у Африци и Јафетово у Европи. Јосиф Флавиус каже: Синови Јафетови населили су Европу до Гибралтара и на местима која нису још била насељена. (75.1.ст.110) Свети Јероним каже: "Јафет син Нојев имао је седам синова који су поседовали земљу у Азији од реке Амана и планине Таура, Коло Сирије и планина Киликије па до реке Дона. У Европи све до Гибралтара..." (78.ст.999)

Јафет има седам синова и то су: Гомер, Магог, Мадај, Јован, Тубал, Мешех и Теирас. Шта се крије под овим именима и њихов земљони распоред видећемо мало касније. Двојица од Јафетових синова имају и своје синове и то су Гомер и Јован, Гомерови синови су: Ашкеназ, Рифат и Тогарма. Јованови синови су: Елиша, Тарсис, Хетим и Роданим.

СЛИКА Толмеј II Лагић и Арсенија. По његовој наредби су 72 преводиоца превела Стари завет на грчки језик

Затим у Изороду пише: "Од њих су насељена острва народа, према њиховим земљама, према језику сваког од њих, према њиховим родовима и према њиховим народима." То значи да су "острва народа" насељена од Јованових синова.

Синови Хамови су: Куш, Мисраим, Пут и Канан. Затим се помињу Кушових пет синова и два унука.

Видели смо да су Нојеви синови били; Сем, најстарији, Хам, средњи и Јафет, најмлађи. Сада се редослед њиховог приказивања обрће и прво се говори о Јафету и његовом потомству, као историјски најважнијој скупини

народа. Као други по важности приказан је Хам, а затим се, пре приказа Семових потомака и пре приказа свих Хамових потомака, говори о једној историјској личности, јединки, која се по историјској важности ставља испред више од половине друге и целе треће скупине народа. И каже се: "Куш породи такође Неброта; он је тај који је почео да буде силан на земљи. Био је дивовски ловац пред Вечним; зато се каже, као Неброд, дивовски ловац пред Вечним. Владао је најпре над Бабелом, Ереком, Акадом и Келенима, у земљи Сенар. Из ове земље је изишао Асур, он је саградио Ниниву, Рехобот-Ир, Калах и Ресен, између Ниниве и Калаха; то је велики град." Затим се набрајају шест Мисраимових синова и једанаест Кананових синова. И каже се: "То су ту Хамови синови, према њиховим родовима, према њиховим језицима, према њиховим земљама, према њиховим народима."

"Родили су се такође синови Сему, оцу свих Хеберових синова и старијем брату Јафетову. Семови синови били су: Елам, Асур, Арфаксад, Луд и Арам." Арам је имао четири сина, а Арфаксад једног. Арфаксатов унук је Хебер, који се сматра родоначелником Јевреја.

Овај приказ тадашњег познатог света, значајних народа и земаља, дат је у најкраћем могућем облику. Он је тачан и доследан, само што разумевање истог није лако доступно. Оно је чак отежано нагомиланим предрасудама, тако да се ни најбољи историчари, и они које ми с правом убрајамо међу најбоље, нису могли потпуно снаћи. Као пример навешћемо три приступна става етнографији Изорода једног од бољих фрушких историчара, Алфреда Мориа, који каже:

"Народе или земље које нам представљају ова имена не треба тражити много далеко од земље коју су поседовали Јевреји, пошто је њихово знање географије било доста ограничено."

Ово схватање, широко заступано у научним круговима, било је потпуно погрешно, јер се у Изороду не ради о јеврејском познавању географије, него о асирском знању исте, пошто су Јевреји све ово преузели од Асираца, који су имали врло широко знање не само географије него и земљоног размештаја појединих народа и племена у Европи и у Азији. Већи део набројених народа је чак био, бар једно време, у саставу асирске царевине.

Други приступни став Морија је овај: "Сродство које су Јевреји признавали између разних народа, њима познатих, мора се узимати тако што су првобитно ти народи живели у суседним земљама." За разлику од већине писаца, који су узимали буквално наведено сродство, Мори је овде био у праву пошто је увидео да се то наведено сродство исказује више географски него родбински.

Трећи Моријев став је овај: "Разматрање различитих имена придодатих у Светом Писму Јафету, омогућава да се установи, ако не сви укупно, оно бар у најмању руку велика већина народа ове расе, да је била смештена на пределу Кавказа." (77.март/април.ст.218). Иако у претходном ставу Мори увиђа пресудну улогу географије у приказивању народа, односно земаља, он се овде поново враћа на утврени пут тумачења етнографије Изорода, израженог у првоме ставу, а то је да поменути народи или земље не могу бити удаљени од Палестине, па су према томе све европске земље и неколико азиских, стрпали на Кавказ, као да су те земље биле ту поређане на спратове! Остало је само још да их питамо да ли су поседовали и лифтове. Чудно заиста, да тако учени људи нису могли да схвате сву бесмисленост таквих поставки.

Филон из Александрије објашњава да се у Изороду настанак народа и њихова сродност дају иноречно. (123.1. ст.140). Иако је Филон био врло познат као писац јеврејске историје, мало ко је ово његово упуство усвајао. Грци су нам пренели нека старија предања о постанку света и људске расе која потиче од Јапета. Овај Јапет је представљен у борби са небом и дивовима званим Титанима, тако да је и Јапет један Титан који је заједно са Хроносом бачен у Тартар. (Илијада VIII-479) Јапет је представљен као син Ураноса и Земље, а његов син Прометеј је дат као ствараоц човечанства. Прометејева жена се зове Азија. Бошар каже: Јафет је бог Посејдон. (2.1.1.1.) А Ноје је Сатурн или Хронос. (2.LIV.XII.) Јафет је у дивонији представљен као Посејдон или Нептун, бог мора, јер су његови потомци населили острва. (31) Не само Јафет и Ноје, него и свака друга личност из Изорода је била оличена са неким посебним божанством из старог многобожачког веровања.

СЛИКА Прометеј (Промистеј) исполин наклоњен више људима него боговима и зато га је Див везао и послао орла да му једе плућа. Сербон га је ослободио мука.

Да се осврнемо и на четири рајске реке из Изорода, поглавље под бројем два. Нигде Филоново упуство о иноречју није било тако снажно изражено као у односу на ове четири рајске реке. За четири рајске реке узете су у Изороду оне реке на чијим се обалама развила посебна просвећеност и по томе су оне биле различите од других река, важније и светије. Те четири рајске реке су: Дунав, Нил, Тигар и Еуфрат. Дунав је на првом месту јер је Подунавље било колевка најстарије и најважније просвећености. Уствари, четири рајске реке су представљене као четири рукава једне исте рајске реке. Први рукавац рајске реке се зове Пишон, на грчком се пише као Фисон и ова реч подразумева питомност. Џон Кито каже да Пишон значи - ток, матица. (164.ст.8) Под овим именом може да се подразумева и река. У Изороду се каже: "То је она река која захвата сву земљу Хавила, где је нађено злато." Друга рајска река се зове Гихон и она захвата сву земљу Куша. Одмах се под именом Гихона препознаје река Нил. Трећа је Хид-Декел која тече испред Асура. И овде се одмах препознаје река Тигар. Четврта је река Прат, што је старо име Еуфрата. Заправо Грци су од имена Прат направили

Еуфрат. У вези Пишона, то јест Дунава, видети поглавље Новаковића: «Срби и Рајске Реке». (178)

Што се пак тиче предања о потопу, таквих предања је било више и у Европи и у Азији. Ова предања су по нечему слична, а по нечему различита. Предање о Потопу које се налази у Изороду узето је из Асирије и оно се дешава у Асирији. Сада да се вратимо на Неброда.

Садржај

НЕБРОД

Да би смо лакше и боље разумели оно што пише у Изороду о Неброду, његово дело и историјску улогу, потребно је да се прво осврнемо на Александра Великог и на његов поход на исток.

Уочи поласка на освајање Азије, млади цар Александар III Карановић, проглашен Велики, одржао је припремни састанак војних, грађанских и верских првака у Пели, почетком пролећа 334 године с.е. (36.1.ст.145/6) На томе скупу Александар је изложио разлоге војног похода на Персију, његове намере и одређења у вези са освајањем Азије. Тадашња персиска царевина се простирала од реке Инда до Дарданела и од Арала до Либије. Њена управна подела била је на 20 великих каранија. (36.1.ст.443) Каранија, као управна јединица, обухватала је више сатрапија и била је на степену краљевства. Поред изложеног стања у Персији, особина њеног земљишта и подесних проходних праваца, Александар је изјавио да ће он следити пут и примере бога Бака, показаних приликом његовог освајања Азије. Уз то је додао да се он сматра Баковим наследником. За бога Бака рећи ћемо, за сада само толико, да је овај бог код старих Срба сматран највећим у реду богова, изнад којих је био само врховни и невидљиви Бог. Богу Баку су приношени бикови на жртву и он је оличен у лику бика. Срби су га звали Бак, Румљани су то име изговарали као "Бакус", а Грци као "Бакхос". Међутим, Грци су овоме богу дали своје име - Дионизос, што је спој од два имена: Диос -Бог, и Низа - место Баковог рођења. Било је више старих градова са именом Низа, у Европи, Азији и Африци, свуда где је било присутно веровање у бога Бака, или где год су Срби били присутни.

У древним временима су цареви, краљеви, па и велики јунаци, доводили своје порекло у везу са неким од богова и то је била уобичајена појава. Обично се дешавало да нека знаменита личност буде проглашена за сина неког од богова, па било да тај родослов потиче од саме те личности или од околине која ју је окружавала. Када се неко на тај начин прогласи за божијег сина, онда он и иступа као представник бога, свога оца, или се једноставно поистовети са својим оцем, то јест појављује се у предању као сам бог. Ово правило је нарочито важило за велике личности које су у своме животу постигле велике и изузетине успехе. Румски императори су се, готово сви, трудили да се представе као божанства, али мало њих је успело да то веровање наметне својим савременицима, па кад би, уз употребу силе, нешто постигли, то је било само делимично, а никада потпуно.

СЛИКА Александар Велики

Из Александрових изјава ми сазнајемо да је неки велики војсковођа, далеко пре Александра, предузео поход са Хелмског Полуострва, или још одређеније, из Србије, као што ће се то и чињенично испоставити, на исток све до Индије. Тај војсковођа је остао у народном памћењу као бог Бак, за чијег наследника се Александар издаје и жели да следи његов пример. Нама је сада остало да пронађемо ко је био тај велики војвода кога је народ, запањен његовим успесима, прогласио богом Баком. Посао нам је удвостручен, јер нам Александар саопштава и за све време

свога похода на то указује, а и чињенице то доказују, да је био још један велики поход, после оног Баковог, опет од Србије до Индије. И овај други поход водио је, опет према народном предању, један други бог, јер се сматрало да такав подвиг не може да изврши обичан човек. Тај други велики војвода се на србиском језику зове див Сербон. Грци тога бога зову Хераклес, а Румљани Херкулес.

И Александар је, као и његова два претходника, био проглашен, прво божијим сином, па затим и богом. Плутарх каже да је сасвим извесно, што значи да су његови савременици у то веровали, да Александар води порекло од Хераклеса, преко свога претка и родоначелника династије - Карана, и од јунака Ахила преко своје мајке Олимпије, рођене Еакић.

Александар је сматрао себе ...суперником и следбеником Баковим, жудан да се уздигне на исти степен као просветитељ и као господар света." (40.ст.352) "...створена је, врло рано легенда о Александру која нам говори да се он представио као нови Бак." "Индуси, са којима је имао посла, били су заправо ти који су му причали о ранијим најездама Бака и Херкула." (40.ст.353)

Желим да се овде осврнем и на само име Александар, које многима није јасно, ни шта оно значи нити како је настало. Најбоље је то име разумео Гундулић- када пева о «Лесандру Србљанину». Код старих Срба, нарочито у Македонији, имена су се завршавала на -дар и то је значило тачно исто што и данас значи: дар, поклон. Лес је шума или гора. Лесандар је дар леса. Префикс а- је додат, од стране Грка и то не у односу на Лесандра Великог, него у односу на његовог славног претходника Лесандра Пријамова Париса. У оба случаја право име је Лесандар.

Код старих Срба постојала су разна божанства, међу којима и божанства неких река и гора. Биће да је у питању божанство Лес, а не обична гора. У старој Македонији се помиње једно божанство са именом Дарон или Даран и са улогом дародавног божанства. Име Лесандар је створено на исти начин као и звање господар, то јест дар Господа, или Божидар, дар Божји.

Пољен пише о Баку следеће: "Приликом свога похода у Индију, да би лакше ушао у градове, Бак је дао прикрити оружје своје војске, китећи га цвећем и зеленилом. Војници су се обукли у лаку одежду од јеленске и ланеће коже. Своја копља су обавили бршљаном, тако да су личила на тистле. Уместо труба употребљавали су звона и добоше, а непријатељ, видећи их овакве у слављу и пијанству, није водио бригу за своју одбрану. Све оно што се данас назива оргијама, није ништа друго, до средство са којим се служио Бак приликом свога освајања Азије и Индије. Да би одморио своју војску од спарног ваздуха, у земљама кроз које је пролазио, попео је исту на троглаву планину, чија су се три врха звала: Коразбија, Канфаск и Мера. На овом последњем врху је одморио и окрепио своју војску. Покорио је Индусе и од њих направио своје помоћне јединице за освајање Бактријане." (42.Васchus)

СЛИКА Александар Велики са шлемом

О томе је још опширније писао Лукиан. (89) Овоме можемо још додати један обичај код старих Срба на Хелмском Полуострву, то је да сваке треће године прослављају Баков тријам у знак његовог победоносног повратка из Индије. Опширније о Александровом походу видети Књигу Историја Срба II том. (41)

Било је увек и оних који су се противили и самој идеји постојања ових похода из Србије па све до Индије. Дројзен каже за Александра Великог следеће: "Његови Македонци се приповедају посебне приче о минулим временима; ове приче у које је мало ко веровао тада, већином су се са тиме ругали, али оне су биле познате од свих и биле су као поново оживљене овим походом..." (36.ст.317) Грци су такође нерадо говорили о ова два похода у Азију пре Александра Великог, неки њихови писци су чак порицали да су се ти походи уопште десили и на челу са Ератостеном, тврдили су да су све то Македонци измислили. Има их и у нашем времену који се упињу да тако нешто докажу, али без много успеха и ми се нећемо на то освртати. Свет је широк и пун трућања. Нико од озбиљних историка није у то посумњао, а и Свето Писмо, као што ћемо видети, то потврђује.

На своме походу Александар је прво освојио Малу Азију, па савремену Сирију, Палестину и Мисир. У Мисиру је постојао један врховни бог под именом Хамон-Ра, чији се храм, и у њему чувено пророчиште, налазио у оази Сиухи у северозападном Мисиру. Хамоново пророчиште је било врло чувено и посећивано и од људи из далеких земаља. Један запис из времена персиског цара Дарија II, у част бога Хамона говори: "Богови су у твојим рукама, а људи пред твојим ногама; ти си небо, ти си бесмртност; људи те славе као онога који се не либи да се стара у њима, теби су њихова дела посвећена." (36.I.ст.322)

Грци су овог мисирског бога називали "Зевс-Хелиос". По освајању Мисира Александар Велики је пошао са својом пратњом да посети храм бога Хамона у оази Сиухи. На самом улазу у храм, пре него што је дошао до веледе, младог цара је дочекао првосвештеник храма и поздравио га, у име бога Хамона, са речима: "Здраво мој сине!" Ово је значило да бог Хамон-Ра проглашава званично Александра Великог за свога сина.

СЛИКА Кип бога Хамона

Од тада су Мисирци и азиски народи сматрали Александра за божијег сина и једноставно за бога. Сви побеђени народи царевине, укључивши и Грке, морали су да одају Александру пошту као божанству, сви осим Срба. У Атини су морали да посвете један храм богу Александру.

Када је Александар Велики, приликом свог освајачког похода, дошао до граница Индије, наишао је прво на један град који се звао Низа. Један од првака тога града, по имену Акуф, дошао је пред Александра, покљонио се пред њим као пред божанством и изјавио, према Руфусу, следеће: "Да је Александар Трећи, пореклом од Јова, који је стигао у њихову земљу. Бака и Сербона знају само по предању, а он, Александар је сада лично пред њиховим очима." (7.ст.305) Под богом Јовом Руфус овде подразумева Хамона. Александар и његова пратња су били добро упознати куда су два претходна похода ишла до Индије. У Ариановој књизи стоји: "Између река Кофена и Инда налази се град Низа који је саградио Бак. Да ли се ради о богу Баку из Тебе, или пак како неки кажу о ономе са Тмола планине у Људеји, који је отишао и освојио Индусе?" Постојало је више чувених светилишта бога Бака, од којих је једно било на планини Тмолу. Ариану није јасно којем светилишту је припадао овај Бак освајач.

СЛИКА Александар Велики као син бога Хамона са обезом и овновским роговима

Првак града Низе, Акуф, изјавио је за Бака: "Да је тај херој, враћајући се победоносно у Грчку, после освајања Индије, саградио њихов град као вечни споменик његових победа, и да је у њему населио оне који су по годинама или, због задобијених повреда били неподесни за даље ратовање."

(9.V.) Ариан још каже да су се Асакани и Астакани, који живе на пределима између Кабула и Инда, разликовали од народа са оне стране Инда, по белој боји коже. Ова племена су некада била под Асиријом, па под Медијом и Персијом, када им је Киро ограничио земљу и наметнуо данак. Низејци нису били индијске расе него потомци освајача које је Бак водио. Дројзен се, у већ поменутом делу, чуди да тај народ, (још пре једног века), одржава Баков верски обред, како кажу, и чува успомене на "Александра и његове Македонце, што је; врло чудно!"

Акуф је још рекао Александру да се близу њиховог града налази планина Мера, на којој је Бак одмарао своју војску и да се на тој планини, једино место од целе Индије, налази засађен бршљан, донет из Европе. Александар је извео војску на ту планину и пошто су нашли бршљан,

одржали су велики Баков обред у коме је цела војска учествовала. Троглава планина Мера била је Света Гора индијских Аријеваца, света планина на којој се богови сабирају. Што је био Олимп за Грке, Ида за Србе - постојале су две Иде планине, једна у Тројади и друга на Криту - као седиште и сабиралиште богова, то је била Мера планина за индијске Аријевце.

Приликом силаска низ долину реке Инда, Александар је наишао на Србе и то на више места, тако да се одмах добива утисак да су сви Аријевци у Индији били Срби. Ми ћемо овде говорити само о онима на ушћу панџабских река у околини Мултана. Најпознатији предео насељен народом који је себе звао Србима, налазио се између река Џелама и Инда. Име ових Срба налазимо, у савременим издањима и свакако унакаженим делима античких писаца, као: Себи, Сиби и Соби. Павле Орос нам даје још и ове облике њиховог имена: Siborum, Sobiorum. (147.ст.836) А затим код Јустина: Sibos, Sileos, Siros et Sebos. Ови Срби су послали своје поклицаре пред Александра да му изјаве своју оданост и да га позову у госте, као свога цара и сународника. Александар је прихватио њихов позив и посетио два њихова града; главни град и још један други. Том приликом су му индијски Срби рекли да су они потомци ратника из другог похода, Сербановог похода, који их је довео из Европе у Индију, као и то да је Сербон основао њихов главни град. Руфус каже да су ови "Соби изјавили да потичу од војника Херкулове војске, који су ту остављени као болесници и рањеници, у овој земљи коју сада они поседују." "...иако су заборавили грчка понашања и обичаје, они су били задржали још доста обележја њиховог порекла." (7.ст.347) У Руфусовој књизи, оваквој каква је до нас допрла, стоји да су ови Срби "заборавили грчка понашања и обичаје". А код Ариана стоји да се Бак, после освајања Индије, "Враћао победоносно у Грчку." Да ли се ту ради о њиховим грешкама или нечијим "исправкама", или преправкама од стране издавача, тешко је рећи. Не може се прихватити да су ови Срби имали "грчке обичаје", пошто су они дошли у Индију када се за Грке није ни знало да постоје као народ. Зашто би се Бак враћао у Грчку, а не у Србију или односно Македонију? У тим походима Грци нису учествовали, шта више они су порицали да су се ти походи уопште десили. Дотле су Срби славили сваке треће годишње Баков тријамни повратак из Индије.

Ариан још каже: "Ако се поверује овим причама, (Срба из Индије, наша примедба), онда се ради о једном другом Хераклесу, а не оном из Тебе, него из Тира или Мисира, или неком великом краљу из суседства, на северу Индије." Зашто Ариан говори о Хераклесу из Тира видећемо мало касније, пошто се у овоме крије још једно велико откриће. За нас су много меродавније изјаве ових Срба из Индије него Арианова нагађања, јер су они примили Александра као свога сународника и цар је то прихватио. Руфус каже да су ти Срби још тада имали доста обележја њиховог порекла. Исти писац нас обавештава и о једном другом важном случају. Александар је, после сусрета са овим Србима, наставио силазак низ реку Инд и на једном другом месту опет наишао на Србе. "Пошао је против Сабракана, једног моћног народа у Индији, који је имао демократску управу, није имао краља. Овај народ је имао војску од 6000 пешака, 8000 коњаника и 500 борбених кола. Њихов главни град је био на обали реке Инда, и када су видели да је цела река покривена лађама и бројну војску у сјајном брињу, помислили су да је то војска неког бога, једног другог Бака, чије је име било славно у овоме крају ...послали су поклицаре код Александра да му изјаве покорност." Име овога народа је у облику Сарбасти и преличавано је на више начина. У старијим издањима Руфуса стоји Sabracas, у новијим издањима Sabarcas, а код Диодора са Сикеле, **Σασβαστας** уместо **Σαρβαστας**.

О Србима са Ченаба, помињујући их под именом "Амбашта", Џамна Дас Ахтар каже: То су они које Грци називају Самбасте или Сабаре, што су били насељени на доњем току Ченаба и у северном делу покрајине Синда. Помиње их Панини у Сутра VIII. 3. 97. и Патанцали у Сутра IV. 1. 171. као људе "џананада" под једним краљем. Махабарата. 32.7., смешта их на северозападу Индије и повезује са њима Sibis-е. У Александрово време били су на доњем Ченабу. У Пурани они су "Анава Кшатрија". Толмеј говори о њима под именом "Амбасте" у "Виндајан" покрајини. (181. XVIII) Ми видимо да се заједно са Србима помиње и виндско име - "Виндајан" покрајина.

Најбољи приказ географског размештаја српских племена на делти панџабских река дао је Канингхам. Прво он их спомиње под именом Sudrakae или Surakas. (181. ст.180) Напомиње да их Дионисиос и Нонус помињу као Hudrakae, Плиније као Sydracae, Страбон као Sudrakae, Диодор

као Surakousae, Ариан и Куртиус као Oxudarakaе. Страбон додаје да су они говорили да потичу од Бака. (Geo. XIV. 8. и 33) Харес из Митилена каже: име бога индијских Аријеваца Σοροάδειος, Сороадиос, значи "Винопија". Ово је име бога Сербона, Сорбон див или Сербон див, а ово што каже Харес из Митилена да се звао випопија, то може само да буде његов надимак. Канингхам на ово каже: "I infer that the people who boasted a descent from Bachus may have called themselves Surakas, or Bachidae. The **d** in Sudrakae I look upon as a redundand addition of the Greeks, which is also found in the Adraistae of Arrian and the Andrestae of Diodorus." (181.ст.181) "Ја разумем да народ који се хвали потомством од Бака да може да се назива Сурака или Бахиде. Слово **д** у Судрака ја видим као један сувишан додатак од стране Грка, који се такође налази у Адресте код Ариана и Андресте код Диодора."

Затим помиње Кате, Kathaei, из Сангале чије се име очувало као Kathi до наших дана, а тако су се звали и у Александрово време. Ариан их ставља на ушћу Хидаспа и Акезине, где Куртиус ставља Sobii, Диодор Ibae и Страбон Sibae. Ово мора да потиче отуда што су поистовећивали Sorii и Suraka. Први су припадали Софитима који су владали преко Salt Range планина изнад ушћа Хидаспа и Акезине. Друго име је у вези са "Шоркот" што је Alexandria Soriane. Она је још увек главни град покрајине Шор, која се налази испод ушћа Хидаспа и Акезине. Sobii су били непосредни суседи са Sorii. Први су били на пределу изнад ушћа, а други испод ушћа поменутих река. Смештај Sorii-а или Сурака објашњава изјаву Ариана да су Кати били савезници "Оксудрака" и Малиана. (181.ст.182) Sydrus река је Hesidrus или Сатлеџ, покрај које, на пет миља, су се налазила добро позната поља Sabraon. (181.ст.183) За Шоркот Канингхам каже: То је централни предео Панцаба са градом који одговара савременом Џангу на Ченабу. Шоркот или Шур. Суиме од Шоркота је Soravati. То је главни град Судрака. Шоркот је код Стефана од Византа - Сориана, а то је Александрија Сориана. (181.ст.172/3) Ради се о Александрији Србијани коју је основао Александар Велики у Панцабу. Александар је нашао Србе у долинама река: Инда, Целама, Ченаба, Рави и Сатлеџа. О Катима или Хатима који се помињу међу овим Србима говорићемо касније. Сори и Соби је исто име, с тим што је код првог испуштено слово "бука" а код другог слово "ро". Самогласници: "аз", "оча", "ери" и "ука" се налазе у првом слогу српског имена, некада наизменично а некада упоредо.

По завршетку освајања Азије и приликом повратка у Персополе, сва Александрова војска се прерушила у тријамну Бакову поворку и славље је трајало недељу дана, што је све било опонашање Бака освајача Азије. (40.ст.356) Александар Велики је желео да превазиђе своје претходнике и да иде и даље на исток, преко реке Инда у долину реке Ганга. Уморна војска и војсковође траже од цара да не иде даље и да се заврши са освајањима у Индији. У свом величанственом говору, одржаном пред војском, Александар је, поред других примера, истакао и пример једне жене, царице Семираме. Према Руфусу, Александар је рекао: "Quas urbes Semiramis condidit! quas gentis redegit in potestatem! quanta opera molita est! На српском: "Које градове основа Семирама! које народе покори! колике радове изведе!" (7.Књ. IX. cap. VI.) Сада да се осврнемо на царицу Семираму и на стварање Асирије и затворимо троугао: Стари Завет - Александар Велики - Асирија.

О Асирији имамо три главна извора повести: први је, а и најпотпунији, онај који нам дају стари писци: други је онај што нам даје Стари Завет и трећи извор су откривени записи на клинастом писму у последња два века. Подаци добивени од сва три ова извора се слажу, разлике настају само код начина њихових тумачења. Што се тиче временика асирске историје ту имамо велике разлике, настале због три различита извора датума. Имамо временик старих писаца на челу са Еузебијем Памфилом и Светим Јеронимом: имамо старозаветни временик и временик настао из тумачења догађаја о којима говоре клинописни записи. Овај последњи је настао у два последња века и за њега се може мирне душе рећи да има толико различитих временика колико има и писаца, односно читалаца тих записа. Што се тиче старозаветног временика ми ту нисмо много боље послужени. Датуми рођења и живљења родоначелника појединих народа стоје у огромној несразмери у односу на познату историју тих народа. Једини временик на који се стварно можемо ослонити и који се слаже са главним токовима историје, јесте временик Еузебија Памфила и Светог Јеронима, на који се ми и ослањамо.

Постојала су три Асирска Царства, прво од њих основано је око 2000-те године с.е., друго је основано у 14-ом веку с.е. и треће основано око 800-те године с.е. Прво царство је имало престолницу у Вавилону и многи мисле да се није та држава још тада звала Асиријом. Друго царство је стварна Асирија, а треће је било само обнова другог, после његовог пада. Оснивач првог Асирског Царства био је Нино Белов, који је уједно и оснивач Вавилона. Код старих историка ми налазимо податке о Нину као о великом освајачу, који је освојио целу Малу Азију, Јерменију и Медију. Освојио је земље око Црног Мора и око Каспског Језера, један део јужне Русије и све пределе савременог Ирана и Арабију. Освојио је савремени Авганистан и Индију до реке Инда. Оженио се са Семирамом и после његове смрти она га је наследила на престолу, као царица. Од њих је потекла прва царска асирска династија.

Семирама је довршила градњу Вавилона и још многих других градова и она је та царица коју Александар Велики истиче за пример. Нино је тај први велики освајач Азије кога је народно предање оличило у богу Баку. Нино је син Белов, а Бело је бог, Белбог - Бели Бог старих Срба и каснијих Словена. Бело је исто што и Бак, а Нино син Белов је оличење свога оца - опет бог Бак. Неброд из Старог Завета је Нино, односно Бак "Primi quoque Babylonis conditus Nebrodum aiunt auctorem litterae Hebraeorum his verbis: 'Chus Nebrodum genuit (codice Arm. Chus est Aetiops a quo procreatus creditur Nebrodus), qui, ut Scriptura, coepit esse gigas in terra. Is erat gigas venator coram Deo. Unde dictum manavit: Quasi Nebrodus gigas coram Deo!' (3.ст.144/5). Што у слободном преводу значи: Први који је основао Вавилон био је Неброд, за кога јеврејски записи кажу, 'Хус је породio Неброда' (Хус је Етиопљанин коме се придаје рођење Неброда), који је према Светом Писму био исполин на земљи. Он је био исполински ловац пред богом. Отуда изрека: Као Неброд исполин пред Богом! У Изороду се јасно говори да је Неброд био тај који је први постао моћан на земљи, који је био први цар и господар тада познатог света, а то је Бак из србског предања. И ово: "Он је био исполински ловац пред Богом" односи се такође на Бака. "Старо име Баково је Загреус, **Ζαγρεὺς**;, што је снажни ловац." (2.I.ср.II) На старом Криту и у сорбеизму (орфеизму), Загреус је први Бак, најстарији Бак. Под тим именом он има улогу ловца и то дивовског ловца, баш тако како се он назива у Изороду. Планински венац северо-источно од реке Тигра, на граници између Медије и Асирије, зове се Загрос. Из тог правца је Бак, односно Нино, ушао у Месопотамију (Међуречје). Бохартуис (Бошар) каже: "Nimrod cur dicitur Bacchus. Quorsum illi tigres, & nebris, & Nebrodis nomen aut Zagrei." (2.I.ср.II) То јест "Нимрод" односно Неброд, којег још спомињу и као Немрод, зове се и Бак, Тигар, Небар и Загреус. Врло учени Бошар каже још за Неброда и ово: "Nimrod Bacchus Veterum . . . Nimrod "gibbor", id est, potens.... Nimrod regionem Trans-Tigritanum, quae ex illorum nomine Chus Hebraeis, et Chuth Chaldaeis, et **Κίαια** Graecis, et Persis Chuzestan dicta est, id est, provincia Chus." (2.I.IV.ср.XII) Ја се извињавам читаоцима због

ових честих навода на латинском језику, али било је потребно ово превести дословно како је и описано. Бошар овде каже да је Неброд Бак старих писаца. На јеврејском језику Неброда називају "гибор", што значи: моћан, силан, исполински. Зато су Еузебије и Јероним то преводили као исполински, дивовски, и ми смо овај њихов превод усвојили.

Слика Бак – Неброд у Асирији

Што се тиче предела Небродова, заправо откуда је Неброд дошао у долину реке Тигра и у Месопотамију, јесте предео преко Тигра, на његовој левој обали, то јест подножје планине Загроса и Медија. Овај предео преко Тигра Јевреји су називали Хус, Халдејци Хут, а Грци Кисиа.

Исти предео Персијанци су називали Хузестан, то јест покрајина Хус. Овај Бошаров налаз даје коначно објашњење зашто у Старом Завету стоји да је "Хус породio Неброда". Неброд је дошао из земље Хузестана, што је једна покрајина Медије.

Ми смо досле доказали ко је био Неброд, шта значи то да је он био први силан на земљи, шта значи дивовски ловац пред Богом, и шта значи то да је Хус породio Небрoда. Сада идемо на први велики поход.

Садржај

БАКОВ - НИНОВ ПОХОД

Нино, историјска личност коју је народно предање поистоветило са богом Баком, извршио је први освајачки поход у историји, освојивши цео тада познати свет и створио је потом прву светску империју. Што се тиче одређивања времена стварања овог првог светског царства, ми ћемо се углавном придржавати Временика Еузебија Памфила, владике у Каесареји, у Палестини, који је живео од 265 до 340.године н.е. Поред свих истраживања и савремених археолошких открића, Еузебијев "Временик" се показује као најдостовернији. Према Еузебију, Ниново време је било од 2054 до 2002 године с.е. — Бошар каже да је Нино Неброд, (2.1.П.П.) и то нашироко доказује, и још каже да је Нино син Белов освојио за 17 година целу западну Азију, уз помоћ Арија краља Арабије. Приликом опсаде града Бактре, престолнице Бактријане, упознао је Семираму, жену једног од својих војвода, и оженио се са њом. Према Еузебију, опсада Бактре била је 2008 године с.е. (3 ст.350) У Пољеновом приказу Баковог освајања Азије, који смо већ навели, стоји да је Бак освојио прво Индију па онда Бактријану уз помоћ Индуса. Са овим Пољеновим приказом догађаја слажу се и сви други извори. Према томе, Бактријана је била последња освојена земља у Азији и са њоме је завршио освајања. Ми можемо узети 2008 годину као завршну годину Ниновог освајања у Азији. Пошто је његово освајање Азије трајало 17 година, то значи да је Нино пошао из Србије 2025 године с.е. После 17 или 18 година Нино се вратио у Србију, што сведочи стари обичај код Срба да сваке треће године прослављају Баков тријамни повратак из Индије.

Нино је вршио освајања и у Европи, али се не може одлучно установити да ли је та освајања вршио пре похода у Азију или по повратку. Једино је познато да при повратку у Србију није са собом довео своју жену Семираму, него је оставио да доврши изградњу Вавилонa. Нино је основао овај град и посветио га богу Белу, односно Белом богу. Семирама је довршила изградњу Вавилонa 2005 године. Из овога би се могло закључити да је Нино вршио освајања у Европи по повратку из Азије. Пре Нина, Вавилон је постојао као неко мало насеље које су Сумерци звали Кадимира. Новом граду Нино је дао и ново име, посветивши га истовремено богу Белу. Јевреји Бела називају Баал и име новог града превode са Баб-или или Баб-илану, што дословно значи Божија-врата, односно Балова-врата. Јеврејско Баб-илану Грци су спојили у Вавилон.

Арапи су били Нинови савезници и учествовали у његовом освајању Азије. Они су се још од тога времена налазили близу Месопотамије и били су у саставу Ниновог и каснијег Асирског Царства. Град Наследник Вавилонa Арапи зову Багдад. Бошар каже: Вавилон је Багдад, (2.1.1.VIII) и ово име је код Арапа наследило име Вавилонa или настало од тога имена. Багдад је у ствари Бак-дат, Баков град, дат или створен од Бака. У Асирији се Вавилон помиње као Кар-Дуниаш. Српску реч вар су источни народи писали као кар, па се може закључити да је у првом имену Вавилонa постојала реч вар, што су највероватније Јевреји превели са "или", односно "илану". У језицима народа са Блиског Истока често се налазе завршетци речи на -аш, као што је случај са Дуниаш. Тешко је рећи да ли је то својствено тим језицима или је то утицај србиског језика. И у савременом србиском језику имамо имена са завршетком на -аш. Ако изоставимо овај завршетак на -аш добивамо стварно име Вавилонa -Вардун. Отуда Вардуниаш или Вардунаш у клинописним записима. А Арапи су у имену Багдада сачували успомену на Бака који се на истоку поистовећује са Белом.

Бошар каже за Небрoда: Nimrod cur dicitur Bacchiis. ... Cur in Arabiae Nysa natus creditur.. То јест: Неброд кога зову Бак... За кога се држи да је рођен у Низи арабијској. Ми смо већ рекли да је

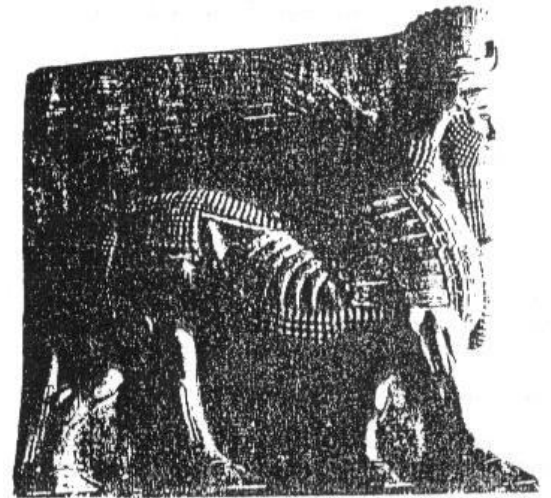
било више Низа и један град у јужној Арабији звао се Низа. Једна знаменита Низа је била у Малој Азији, а и у Србији, јер је старо име града Ниша - Низа.

Ниново царство називају Асирским, Бабилонским и Халдејским, као што то чини Ц. Л. Херлбат. (8) За њега је прво царство Халдејско, а друго царство Асирско. Назив Халдејско Царство није одржив из више разлога. Право име Халдеје је Хасеја. (31 .ст.105) У односу на Хасеју појављују се и неки врло изненађујући називи, што ћемо касније видети. Бабилонско Царство је такође неприхватљив назив, пошто је то преличено име. Ако би то царство назвали по његовом главном граду онда би га морали назвати Вардунско Царство. Старозаветни пророк Мика назива земљу Вардунску "земљом Небродовом". (1.Мика 5.5.) Па према овоме би се прво царство могло назвати и Небродово Царство. Пошто су "Нино и Неброд једна иста личност.".. (79.11. 131) прво царство би се могло назвати и Ниновим Царством. Али ово што каже пророк Мика може се и друкчије разумети. Пошто се каже да је Неброд био дивовски ловац и ратник, први градитељ градова, владар велике светске државе, чије је дело касније оличавала Асирија, може се и Асирија назвати земљом Небродовом. Па ипак биће погрешно називати Ниново царство Асиријом. На избору нам остају три могућа назива: Ниновско Царство, Вардунско Царство и Небродско Царство. Ми ћемо употребљавати ово прво име, Ниновско Царство или у скраћеном облику - Ниновија.

Слике Оличење Бака –
Неброда у Асирији

Хришћански писци нису баш били љубитељи Неброда. Тако Венерабилис Беда се пита ко је био Неброд: тиран, пустошов, нападач?, који је задобио

светско царство. Он је био пустошов који је однекуда тамо дошао, Био је упадник или нападач. (6) Може се и тако распитивати за Неброда, само то не води далеко. Џорџ Бартон помиње име из једног записа "Ниншар". (23.ст.285). Он није разумео о чему се ради код овога имена. Ради се о имену и звању Ниновом, Нино-цар. Звање цар имали су сви асирски владари и то се налази записано на оним писмима која нису имала слово "цифа" као 'сар' или 'шар'. То звање је допрло до наших дана у титули персиског цара, као 'шах'.

Сумерци помињу Нина као Ур-Нина.(48.ст.34) Арчибалд Сајс наводи овај сумерски запис који у целости гласи: "Ур-Нина краљ Ширпурла, Shirpurla". (173.1.ст.68) Сајс каже да њему није јасно шта ово име значи, да ли је то неки град или нешто друго. Нама је сасвим јасно да се овде ради о првом помену српског имена. Да ли је то име сасвим правилно прочитано и да ли је средње слово у њему "п" или "б" није много битно, пошто се ми са тим именом срећемо на више места касније и о томе ће бити речи опширније. Сајс нам још каже да се једна планина, уз Месопотамију, звала "Сирабели", а један град јужно од Алепа: Zarbu, Zirbe or Zerbi. Почетно слово "сима"-у именима у србиском језику прелази редовно у слово "зита" у арапском језику. Име Саргон се помиње као Саркин. (54.ст.316) Постојао је и град са именом Дур-Саркин.Одмах да напоменемо да је "дур" код старих Срба био назив за водену тврђаву, или град на води или неки замак где је вода играла улогу утврђења.Ово име се одржало у имену планине Дурмитор на којој се налази језеро и на њему је био замак Пилитор. Ми ћемо се у будуће сретати са још доста имена места или река са називом дур. Асирски и ниновски цареви су употребљавали израз saggi-ti-ya = imperii mei. (.34) Ово је прочитано из клинописа који не може потпуно верно да пренесе

речи из србиског језика. Ово треба читати као царутија или царствија, што се тачно подудара са истоветним изразом код цара Душана: "Царствоми".

Звање цар налазимо не само код владара Асирије, него и у Малој Азији и у Европи, Јоаким Менан преводи "сар" са краљ, *sar = roi*. (91 .ст.19) Овај превод је приближан и није потпуно тачан, јер је цар више звање од краља. Пјер Дону је направио тачно упоређење, када каже: "*Ce sera par exemple, du gothique 'sor', du 'sir' des Anglais, du czar ou tsar des Russes que viendront le Caesar des Latins, le sour des Hebreux, et la derniere syllable de Nabucodonozor.*" (170.V.170) На српском: "То ће бити, на пример, од готског 'sor', од енглеског 'sir'. од руског 'цар' што долази Каесар латински, сур јеврејски и последњи слог у имену Набукодonoзор."

За Семираму Бошар каже да се она помиње као *Serimama*, (2.II.II.XI) а негде и као *Sarimama*. Ово друго име се мора читати као Царимама, што би се могло довести у везу са њеним сином Царевићем, Саркином или Саргоном. Први облик имена је нешто сасвим друго и оно се има читати као Сербиама. Диодор нам каже да је Семирама била сироче, без родитеља, и да су је одхраниле голубице. Усвојио је неки Сима када је имала годину дана и дао јој име Семирамис, што је близу сиријском називу за голубице. Голубице су Сиријанци обожавали као свете птице. Неки властелии Онес, сатрап Сирије, однео је Семираму Нину. (110.II.ст.361) Ово је само једна лепа прича о славној историјској личности, каквих је било доста и о другим личностима, да би задивила читаоце.

У науци се држи да су Аријевци стигли први пут до Индије око 2000-те године с.е. То се тачно поклапа са Ниновим походом. Индијски историчари разликују два велика раздобља Аријеваца у Индији. Прво раздобље јесте њихов освајачки продор у Индију приближно од 2000 до 1500 год. с.е. и друго раздобље мешања са Индусима и коначног утапања у бројни индијски народ. Ово друго раздобље трајало је од 1500 до 1000 година н.е. Продор Аријеваца био је са северозапада у земљу пет река, то јест Панџап, где су први пут дошли у додир са Индусима. (32.ст.2) Лијангар каже да су ту у Панџапу, то јест у једном малом делу Индије који су Аријевци освојили, развило друштво опевано у Риг-Ведама; Уместо градова држава, какво је било претходно уређење у Индији. Аријевци развијају јаку монархију и стварају простране државе. (32.ст.2)

Риг-Вед је испеван око 2000-те године с.е., а записана је, онаква каква је до нас допрла, брахманским писмом, према једном иранско-араменском приказу, око, 5-ог века с.е. У 4-ом веку с.е., то јест после похода Александра Великог, десио се препород санскритске књижевности. (53.ст.41)

Ми смо већ рекли да су Аријевци сматрали Меру планину за своју Свету Гору. Сматрали су да се ова планина налази на средини земље и да се на њој налази "Сварга", Индрин рај, који садржи палате богова и станиште небеских надахнућа. (19) Као што на Мери живе богови, Индуси су сматрали да у подножју ове планине живе најправеднији и најчеститији људи. (43.ст.8) Планину Меру Јевреји помињу под именом Мориа. (79.1.43) У вези планине Мере Квинто Руфус нам каже да су Грци, полазећи од овог имена, које су писали као "Мерос" што на њиховом језику значи бедра, измислили причу да се Бак скривао у Јовисовој бедри. "*..inde Graeci mentiendi trahere licentiam, Iovis femine Bacchus esse celatum.*" (7.lib.VIII.X) О гиздо! Сварга је добро познати бог неба Сварог из сербословенског времена. Он је сматран чуваром небеског раја. Бергман каже да је Сварга словенски Сварог, бог неба, син Кратов и отац Радгостов. "Скити су такође давали богу неба име Сваргус што одговара санскритском Сварга." (185.ст.17)

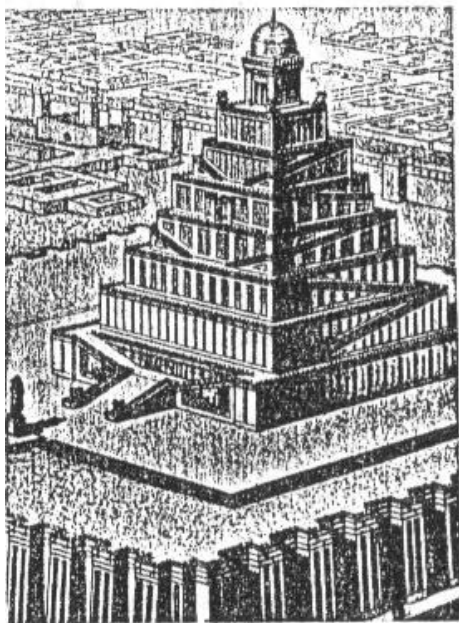
У Светом писму Неброд је упоређен са Орионом. Небродова улога дивовског ловца је Орионова улога јер је он бог ловац. У дивонији се Орион сматра сином бога мора, Посејдона, Нептуна, Тамира, и да има моћ ходања по води. Име Орион је у ствари Арион и ми га налазимо и код Грка у виду **Ἀρίων**. Бошар каже да је Орион или Арион исто име, и пише *Arion = Orion*. Затим доводи Ариона у везу са Србијом. Наиме, преко реке Дрима, то јест северно од ове реке, Скилак налази четири места са именом Арион. Орион или Арион је од Ор Јаван. (2.II.IXXIII) Са овим је решено питање порекла имена Аријеваца.

Диодор са Сикеле каже да су пре Нина у Азији владали тамо рођени краљеви. Пошто нису оставили ништа значајно за потомство, Нино је био први који је остао познат у историји. За

Нина каже: по природи био је ратник и човек од вредности, био је најбољи у руковању оружјем и обукао је младе људе руковању оружјем и ратним напорима и опасностима вежбајући их дуго времена. Када је прибавио велику војску, склопио је савез са Аријом краљем Арабије, земља која је у то време била богата храбрим људима. Арапи воле слободу и нико није успео да их пороби. (110.11.331)

Нино је прво освојио Бабилонију, али овај град није још био основан, било је тамо других градова. Затим је освојио Јерменију, чији је краљ Барзан дошао код Нина и био примљен као савезник и придружио је његове ратнике Ниновим. Затим је напао Медију и поразио краља Форна. Одлучио је да освоји Азију од Дона до Нила и учинио својим пријатељем сатрапа Медије. За 17 година покорио је у Азији све осим Индије и Бактријане. (110.11.353)

Нино је освојио Мисир, Феникију, Коло-Сирију, Киликију, Памфилију, Ликију, Карију, Фригију, Лидију (Људеју), Тројаду, Фригију на Дарданелима, Пропонтиду, Битинију, Кападохију и све народе на обали Црног Мора, све до Дона. Затим је постао господар земаља Кадуса, Тапира, Хиркана, Дранга, Дербика, Кармана, Хоромнеја, Баркана, Партије, Персије, Сузиане, Каспиане, пролазећи кроз Касписку Капију и још доста мањих народа је подчинио. Бактријану је оставио за касније и пратио се са војском у Асирију и основао велики град. (110.11.355) Семирама је изградила камени мост у Вардуну дужине 887 метара. Остаци стубова моста су нађени у реци и имају 21 са 9 метара ширине и по 9 метара распона између њих. У сред града Семирама је саградила велики Зигурат са осам спратова, храм бога Бела. (110.11.381) На врху храма била су три златна кипа: Белов, Реасин и богиње коју Грци зову Хера. Ова богиња је прегрчког порекла и њено право име није познато. Зигурат је служио и као звездарница. Ово је била Бабилонска Кула из Старог Завета

За Семираму се каже да је освојила већи део Либије, то јест Африке, и да је посетила Хамонов храм и пророчиште. Да је покорила Етиопију, али да није имала успеха у једном покушају освајања Индије.

Слика Храм Бога Бела – «Зигурат» вавилонска кула из Светог Писма

Продор тако званих Хиксосу у Мисир поклапа се са Ниновим освајањем Мисира. За Хиксосу се каже да су дошли из правца мале Азије и да су се задржали неколико векова у Мисиру. Мисирски записи и археологија све то потврђују. Писац књиге о Хиксосу, Захари Мајани, каже: "Заиста, негде између 2300 и 2065 године с.е., у време првог међураздобља, Мисир је претрпео најезду." (12.ст.33) Ово време Мајанијево је мало превисоко, за 30 до 50 година, али је неоспорно да се најезда десила у Ниново време. На другом месту Мајани каже да се око 2000-те године с.е. кренуо један вал аријевски из Мале Азије на исток. (12.ст.9) Херодот пише о владарима који су столовали у граду Сарду у Малој Азији, главном граду Људеје и каже: Хераклићи су се издавали за потомке бога сунца, стрелца, укротитеља лавова ког су Људејци звали Сандон (Сербон, наша примедба) Асирци Бел, а Грци Хераклес. Затим каже да је "Аргон" син Нинов, овај син Белов, био први Хераклић који је владао у Сарду, као што је Кандавле Мирсов био последњи од њих. (39.1.7)

Ово је доказ да су Нино, као и његов син Саркин, односно Саргон, кога Херодот назива Аргон, владали Малом Азијом.

Један део сербиских племена на Блиском Истоку, који су живели у приморју, називали су и Моритима или Аморитима. Неки писци ово име проширују и на Нина и његове ратнике. Тако Олбрајт каже: "Између 2000 и 1775 године с.е. све државе су пале под господство аморитско". (53.ст.110) Аморити у доњем Мисиру око 2000-те године с.е. (53.СТ.120) И Мајани употребљава

име Аморити и каже: "Око 2000-те године с.е. једна аморитска династија се сместила у Вавилону и уклонила еламитске краљеве." (12.ст.105)

Мисирци су потпуно изједначавали њиховог бога Озириса са Баком. Зато Диодор каже: Озирис је одгојен у Низи, граду Срећне Арабије, (Под Срећном Арабијом се подразумева јужна Арабија до Црвеног Мора, наша примедба.) код Мисира и зато га Грци зову Дионизос. (110.1.51) Мисирци су имали предање о Озирисовом походу у Индију, оснивању града Нисе и сађењу бршљана. (110.1.63) По овом истом предању Озирис је владао Мисиром као краљ и имао сина по имену Македон. По овоме би се могло закључити да је ово мисирско предање настало после освајања Александра Великог. По овом предању се још каже да је Озирис био владар свих земаља од Индије до извора Дунава. (110.1.89) Око 1830 године с.е. Апис је био први бог у части у Мисиру, кога неки називају и Серапин. (3.ст.360) А то је било време Хиксосу у Мисиру. Мисирци ипак имали своје предање о потопу, али Манетон, пишући историју Мисира у време Лагића, описује један случај у вези са потопом. И овај случај је везан за предање страног порекла. Манетон каже да је бог Тот (Хермес Трисмегист) записао пре потопу, на једном стубу, на светом писму и језику, основе науке. После потопу, други Тот је превео на народни језик садржину записа на стубу. То се десило у земљи Сериадик. Ленорман и Мори сматрају Халдеју земљом Seriadica. (131.ст.444/5)

Манетонова земља Сериадик је, без икакве сумње, Асирија, у којој је Хасеја била само једна мала покрајина. Овде се ради поново о помену српског имена па било да је оно у вези са Асиријом или Хасејом. Манетонов бог Тот је српски Теут, а "свето писмо" о којем говори је оно писмо што се у наше време назива "хиератик" То је у ствари србица донета у Мисир од стране освајача у време Ниновог похода. Ово писмо је употребљавано у Мисиру као друго писмо,

поред мисирског званичног писма - хиероглифа, како га савременици називају, а што је један савршен идеопис. Мисирско "хиератичко" писмо приказано је на крају ове књиге.

Слика Бак и Бакиње, оне свирају и играју у његову славу

Хиксосу су славили једног њиховог бога по имену "Сутеха". (12.ст.111) Ради се о српском богу Сеуту, за којег Мајани каже да је то било божанство ватре, сунца и коња. (12.ст.147) Мајани још каже да су Јевреји следили кретање Хиксосу. (12.ст.195) Он

каже да су Јевреји пореклом из Месопотамије. Бошар је још тачнији у одређивању места њиховог порекла и каже: Јевреји су пореклом из Села или Сала покрај Сузиане. (2.1.П.ХІІІ) "Од Села родио се Хебер". (2.1.П.ХІV) Хиксосу су били Сиријанци, семити, али изгледа да су вођени од Хитита и Јеџејаца. (137) Ми смо већ видели да је Нино склапао савезе и узимао помоћну војску из земаља кроз које је пролазио. Српски ратници су одвели у Мисир Јевреје и Грке, прве из Месопотамије а друге из Кападохије. По српском повлачењу из Мисира тамо су остали Јевреји и Грци, који су се касније иселили.

Мајани нам још каже да су коњи Хиксосу у Мисиру били исти као они Сигина, мали растом, јаким вратова и снажни (12.ст.231) А то су били коњи са обала Дунава и са Хелмског Полуострва.

У свом времену Адам Скот помиње да је Неброд, први цар света, имао сина Креса по коме је острво Крит добило своје име. Крес је био први краљ Крита и имао је сина Небо, од кога је рођен Сатурн, а од овога Јовис. (174,ст. 1028) Иако су овде помешани богови и људи, види се веза између Нина и Европе. Већ смо видели да су Мисирци сматрали да се Баково Царство, то јест Ниново, простирало од Индије до извора Дунава. Код Диодора имамо следећи податак. Он вели,; Нинов брат Пико (Piscus на латинском), кога су звали и Див, био је краљ Италије и држао је Запад за 120 година. Пико је имао сина Фауна кога су звали и Хермес. Пред своју смрт Пико је наредио да га сахране на Криту. У време Диодора постојао је на Криту још споменик са натписом: "Овде лежи Пико кога су људи називали Див."(110.VI.5)

Код Кедрина имамо такође податак о Пиковој владавини у Италији и да су Нино и његови потомци имали ову земљу под својом управом. (149.1.31) Ове и друге сличне повести нам говоре да се Нинова империја простирала и на добар део Европе. У противном не би се говорило о светском царству. Мање је важно да ли је у западној Европи вршио освајања лично Нино или његов брат. Ми ћемо на другом месту видети да је западна Европа доживела сербијску најезду из Подунавља око 2000-те године у исто време када је освојена Азија. Диодор каже да је Бак са својом војском обишао цео насељени свет. (110.III.293) По повратку из Индије, Бак је седео на слону приликом прославе тријама и то је био први тријам у историји. (110.III.301)

Садржај

СРБИСКИ КОРЕНИ

Ми смо већ видели из претходних излагања, да се србиска раса открива, у време око 2000 година с.е., као главни историјски чинилац и која, као један незауставни вал, прекри све земље и народе од Дунава до Инда и од Нила до Арала. Ови највећи освајачи у историји носили су са собом ново војно устројство, ново гвоздено оружје и ратну технику, високо развијену културу и нова схватања међуљудских и међународних односа, као и ново друштвено уређење које се огледа у стварању прве светске империје. Све ово нам указује да је народ о коме се овде ради морао бити врло бројан и на високом степену културног и техничког развоја. Све ово нас наводи на закључак да је неминовно, за развој једног таквог народа, морало постојати низ предуслова. Као први од тих предуслова долази простор, погодан земљишни простор, као основа која омогућава један такав развој. Народ који се у историји назива аријевским није могао изићи из неке шуме, сићи са неке планине или се развити на Хималајима, у Сибиру, Скандинавији или Африци, јер је тако нешто, просто речено, било немогуће.

Тај земљишни простор, као први и главни услов развоја једног таквог народа, било је Подунавље. Прво је то било Подунавље у ужем смислу, као коренито подручје, а затим Подунавље у ширем смислу, као подручје једне посебно једровите културе. Праисторија Подунавља је добро истражена и познат је настанак и развој дунавске културе, од најстаријих времена па све до историјског времена. Сами почеци дунавске културе провирују из таме времена, на око десет хиљада година старе ере.

Њихова постојаност, непрекидност развоја и обиље нађених доказа омогућавају нам да пратимо Дунавце, може се рећи у стопу, за време од више хиљада година, заправо од првих њима карактеристичних трагова па све док се нису појавили у ономе својству какве их налазимо у време првог великог похода на исток. Ко год жели да се опширније упозна са праисторијским развојем Подунавља, то може да постигне проучавањем замашног дела Гордона Чаилда, "Дунав у праисторији", наведеном под бројем 62 наше използе, а такође исто тако и стоног дела "Аријевци" од истога писца, наведеног под бројем 60 наше използе.

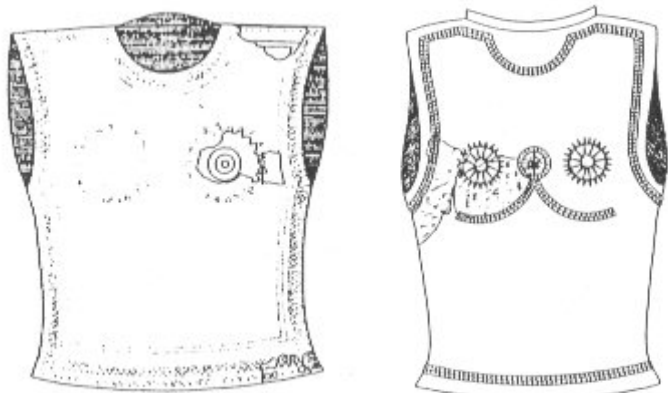
Подунавце треба сматрати урођеним народом на томе простору, пошто се они у науци показују заправо као такви. У временском раздобљу које смо ми обележили као доба ратарства у

Подунављу се појављује прво земљоделство, које ће, захваљујући природно погодним условима, учинити Дунавце изразитим ратарима.

СТАЈСТВО 5500 - 4000 ГОД. С.Е.

Ово доба има своје посебне одлике, међу којима је најизразитија, тако звани стајски начин живота, по чему је ово доба и добило своје име. Стајство је уједно и најстарије време из кога имамо поуздане повести о људском животању и чија кретања и развој можемо пратити. Прва насеља подизана су уз обале река и та насеља су се, у време (стајства, претворила у велика села; у којима је било од 200 до 600 житеља, са стајама 5 до 6 метара широким и 10 до 40 метара дугачким. (36.ст.50) Подизање насеља на обалама река није почело у исто време када почиње доба стајства, него много времена раније, али ми немамо довољан увид у њихов развој, једино што знамо јесте да је њихов развој био лаган и временски врло дуг. Речне долине су давале најбоље погодности за још неразвијено ратарство, што узрокује подизање насеља на обалама река. Са усавршавањем ратарства насеља се граде и у равницама, обично на лесном земљишту. "Проналазак земљоделства повукао је за собом устањење човека на земљишту и то је била велика прекретница у историји", каже Пирен. (48.ст.21) У нашем случају није се радило о било којем и

било каквом земљишту, него о најплоднијем и најподеснијем за земљорадњу, какво је било земљиште у Подунављу. То су у првом реду биле плодне долине река: Дунава - од Беча до његовог ушћа, Тисе, Мораве, Драве, Саве и Прута.

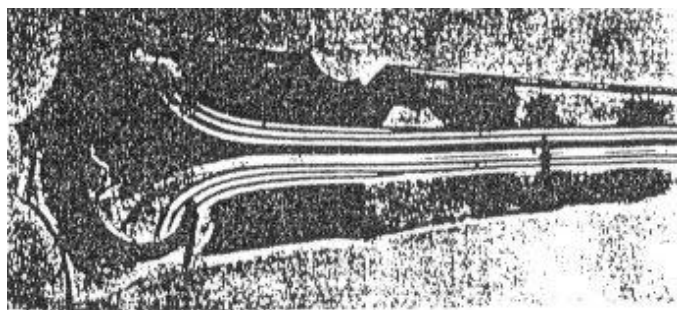
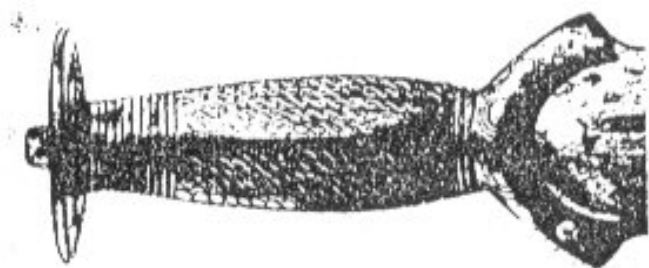
Слика Подунавско бриње од мједи из Чеке Словачка

Једна велика прекретница у развоју дунавске културе десила се око 5500 године с.е., што ми узимамо као почетак стајства. Обично се узима да је земљоделство почело на Блиском Истоку око 6000 година с.е. (48.ст.21), па се, према томе, за Подунавље може то време померити за хиљаду година или две испред, пошто је толика била временска разлика у развоју између Подунавља и Месопотамије и у свим другим гранама. Нека од савремених открића доказују нам да су Прасерби у Подунављу имали временску вредност у освајању прераде бакра и мједи и више од две хиљаде година испред Месопотамије. У овом добу, поред ратарства, виднију улогу добивају домаћинство и радиности, где се придаје све већа пажња спремању хране и прављењу одела. Градња стаја, израда потребних алата и одежде чине прво стајствено занаство. Прелаз преко река вршили су на пловилима у виду сплавова, везивањем по неколико стабала, а од старих крбавих дебала правили су прве чамце. Материјал за израду оружја, оруђа и разних алата био је прво камен и кост, а затим бакар и мјед. Раније се мислило да прерада метала није била још освојена у време стајства, али сада се поуздано зна да су Прасерби употребљавали мједене секире још у то време. Једна таква секира је нађена код човека из ледника на Алпама. Упоређења ради, мјед је ушла у употребу у Месопотамији нешто пре 3000 године с.е. (64.ст.7) Мједена секира, нађена код поменутог човека из ледника, потиче временски из прве половине стајства. Велики напредак подунавски Прасерби су остварили у изради глиненог посуђа, која је пред крај стајства постала радионска и украсна, па је његова израда изискивала велику грнчарску уметност. Подунавци су употребљавали млинове и пећи, а за обраду дрвета, поред обичних секира, још и тесле и брадве. У Мисиру су и у то време знали само за обичну секиру. (56.ст.46)

Код Прасерба у Подунављу налазимо у време стајства трагове првих веровања, која су била везана за природне појаве. Ту су такође трагови првих храмова и првих требника. Налазе се трагови веровања у поједине богове и њихови кумири, као што су божанства сунца, неба, земље и плодности. Земља је била оличена у виду богиње мајке. (56.ст.46) Сва ова веровања се налазе присутна и у каснијој развијеној србиској дивонији.

Главна налазишта из времена стајства су: Лепенски Вир, Старчево, Кереш и Караново, а има их, од мањег значаја, још велики број. За ову подунавску културу Чаилд каже да је то била једна изразито ратарска култура, која се ширила преко Хелмског Полуострва, од Дунава до Тесалије и од Кипра до Бугарске. Северно од Дунава ишла је долином Тисе и Кереша у Трансилванију и источно од Карпата, према изворима Серета и Прута и средњег тока Дњестра. (56.ст.44)

Једна од највећих тековина просвете стајства јесте појава прве писмености. Овде се не ради о писмености у данашњем смислу те речи, него о првим почецима писмености, каква је она

била у своме зачећу. Најпре су занатлије употребљавале разне шаре да би украсиле или обележиле своја оружја или алате. Поновљени избор шара и њихово обликовање доводе до понављања неких знакова, који почињу да нешто посебно означавају. Тако се дошло до одређености једног броја знакова и до првог писма помоћу којег су се могли изразити извесни појмови.

Слика Подунавски мачеви од мједи

При крају стајства Прасерби су имали изванредан број знакова употребљаваних у тачно одређене сврхе. Да би изразили неку идеју, они су, поред одређеног знака, са већ устаљеним значењем, цртали и предмет на који се нешто

односи. Тако се појавио први сликопис, који ће одиграти важну улогу у настанку писмености. Пирен сматра да је писменост била прво знаковна, па сликовна, да би касније прешла у слогопис. Тиме је тачно успостављен настанак и развој писмености уопште и непосредно србиске писмености што потврђују налази у Подунављу, Троји и на Криту. Кај Биркет-Смит, вероватно недовољно упознат са почецима писмености у Подунављу, каже да је прво писмо на свету нађено у Сумерији, на глиненим плочицама, из времена Урука (4-то хиљадије с.е.), и да оно броји око 1500 знакова. Сумерци су касније направили клинасто писмо полазећи од поменутих знакова. (47) И у овом случају можемо вршити упоређења између Месопотамије и Подунавља. Док су Сумерци имали знаковно писмо од 1500 знакова, у исто време су Серби имали савршену азбуку од око тридесет слова, тако звано винчанско писмо. Главна налазишта сербонског писма, што су до сада позната, јесу: Винча, Старчево, Тартарија, Тордош, Караново, Градешнице, Бањица, Ситова, Троја, Крит и Феникија.

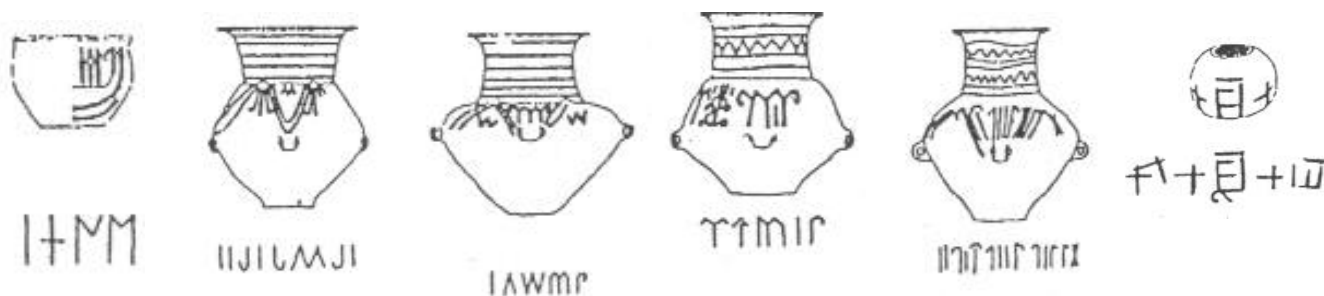
Писменост је прво била знаковна, на почетку, па сликовна, то јест сликопис, у коме су се мисли изражавале помоћу слика. Сликопис прелази на идеопис и у њему се уместо слике употребљава идеја слике. Идеопис прелази на слогопис од око 90 знакова, то јест слогописних стопа. Слоγοпис је произишао непосредно из идеописа, с тим што се слогописни знак имао читати као почетни слог идеописа. Свако слово је имало гласовну вредност једног слога. Клинописно писмо са Блиског Истока је у ствари слогопис. У подунавској писмености слогопис ће прећи на словопис, то јест азбуку, задржавајући и даље неке слогописне знаке. Неколико слогописних знакова налазе се и данас у руском и бугарском писму, као што су били и у српском све до Вукове реформе.

Можемо поуздано рећи да су подунавски Прасерби из времена стајства поставили широко темеље српској и уједно европској писмености, Исто тако је неоспорно да је подунавска просвета прекрила читаву Европу, предњу Азију и северну Африку. Пред крај стајства јављају се нови чиниоци у подунавској просвети и они ће проузроковати велико ширење Подунавца кроз Европу и Малу Азију.

Садржај

ИМЕСТВО 4000 - 2000 ГОД. С.Е.

Пре двадесет година, када је објављен први том Историје Срба, трајање доба имества ограничено је на 1500 година, то јест од 4000 до 2500 година с.е. Накнадним истраживањем дошли смо до уверења да доба имества треба проширити за још 500 година, односно до 2000 година с.е., што сада и чинимо. Заправо, кретања народа из Подунавља, проузрокована степеном развоја у стајству, нису се стишала све до Ниновог похода. Нинов поход се може сматрати и као

Слика Писмо на глиненом посуђу из Винче

завршни домет сербиског ширења из Подунавља, али је у исто време по много чему различит од дотадашњих кретања.

Имество се, као једно посебно доба, по свему разликује од претходног стајства по главним одликама људског живота, начину земљорадње, занатске производње и људских схватања. Ми смо ово доба назвали имством јер је оно заиста било доба стварања посебних имања, посебних домаћинстава, освајајући нове пределе у циљу стварања имовине. Развојем главних привредних

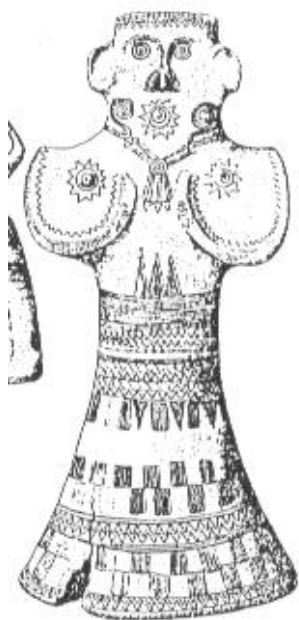
Слика Подунавска грнчарија и њени украси

грана, као земљорадње, сточарства, занатства и размене, која је већ била увелико развијена у доба стајства да је можемо назвати правом трговином, човек је оспособљен за нови начин живота, самосталног живота и није више зависио од племена и шире племенске заједнице. Преласком од

првобитне заједнице на племе као шири оквир учињено је у време стајства. Пошто је оспособљен за освајање новог земљишта и за стварање на истом свог посебног имања, човек имества није више зависио ни од племена. Начин живота у стајству омогућио је велико умножавање становништва, тако да су стајска насеља постала недовољна, премалена, а дотадашње обрадиве површине недовољне и исцрпљене.

Потражња за новим плодним обрадивим површинама постаје општа појава, што доводи до напуштања стајских насеља од стране великог броја његових житеља и ширења из Подунавља у свим правцима. Избор места за стварање новог насеља није више зависио од речних долина, нити је био условљен као раније. Стечене способности за самостални живот, чак и малих породица,

довешће до непрекидног ширења становништва. То ширење ће бити убрзано новим начином обрађивања земље. Древни Серби су открили да земља доноси најбоље плодове када се неки пошумљени предео угари, паљењем шуме. Угарене површине дају добре плодове првих неколико година, а потом показују замореност.

Слика Подунавска грнчарија и њени украси

Древни Серби су остављали те површине на полог и освајали нове, поново гарењем. Чаилд каже за Дунавце из времена Старчева, да су се бавили положним земљоделством, ловом и риболовом. Гарили су шумовите и шипражне пределе, сејали житарице, понајвише пшеницу, а потом мењали место усева сваке године. (56.ст.44).

Нова имања су личила на даче или салаше и најчешће се имање састојало од једне усамљене колибе и тора, саграђених између њива или покрај њих. То повлачи велика и брза ширења становништва, тако да за разлику од дотадашњег постепеног ширења, сербиско ширење се сада врши великом брзином. За ово ширење Чаилд каже да је дунавска

култура допрла до холандске Мезе, до Балтичког Мора и до Одре; и од белгијске Мезе до горњег тока Висле и одавде све до Дњестра и горњег тока Прута. (56.ст.49)

Грахам Кларк вели да је најважнији предео који је био насељен, још из почетка, било Хелмско Полуострво, где су најстарији ратари били номади који су обрађивали шумске крчевине, односно паљевине и после изгладњења земљишта исто напуштали и померали се на нове површине и настављали на другом месту. Тако се народ Старчева проширио на север долинама Тисе и Кереша. (71) Та померања су понекад личила на праве сеобе и тако је једном сеобом из прве половине имества, насељена Тесалија и цела северна обала Белог Мора. Приближно у исто време трагови Дунаваца се налазе на обалама Дарданела, на Црном Мору, у Влашкој Низији и у Трансилванији. Мало потом стигли су и на обале Јадранског Мора, следећи долине река, у првом реду реке Дрима и Неретве. Прва сербиска налазишта из тога времена у Тесалији и средњој Грчкој показују потпуно јединство њихове просвете са Подунављем. Сви писци који су се бавили проучавањем праисторије Подунавља потпуно се слажу у томе да се ради о великом ширењу подунавског ратарског становништва и истичу јединственост њихове просвете на свим новонасељеним пределима.

Грахам Кларк каже и ово: Одмах на северу, од предела старчевачких па до Одре, око 1000 километара, и од Рене и Мезе па до Висле и горњег Дњестра, око 1500 километара., први сељаци су производили лончарство са украсима меандре и спирале и они чине тако велико културно јединство да се то не може друкчије објаснити него претпоставком да је цео овај простор био насељен доста брзо. Место њиховог поласка требало је бити на пределу средњег Дунава, а затим доња Аустрија и Боемска. Кретали су се дуж великих река, на исток све до Висле и Дњестра, на север низ Вислу све до Одре и Лабе, и на запад уз Дунав, преко Саксонске до Рајне и Мезе. Њихово ширење је било брзо, тако да су стигли у јужну Немачку и све до Холандије. (71)

Бош-Гимпера као да допуњује Кларка и каже да се сеобни покрет из Подунавља кретао низ Мораву и Вардар у Тесалију, а једним другим правцем кретања стигли су на Јадран

(Шибеник) и на острво Хвар. Трећи правац кретања је Босна, што сведочи Бутмир. На истоку, покрет је стигао у Молдавију, Галицију, Валхинију, Подолију и Украјину (околина Кијева и Трипоље). (34)

[illegible]

Слика Први стубац	-расенска србица
Други стубац	-латиница
Трећи стубац	-винчанска србица

Винчанска србица је најстарије словно писмо на свету, од кога су настале све писмености Европе и добрим делом Блиског Истока.

Пол Клоше пише да је од око 3500 до 2300 године с.е. просвета Македоније била само део оне која је тада владала у Тесалији, Тракији, Молдавији, Трансилванији и Скитији. (Под Скитијом подразумева Украјину, наша примедба.) Поменути просвета је била, наставља Клоше, дело прегрчког народа, који је дошао са севера, можда око и од половине 4-ог хиљадија. Ово становништво није било насељено на брдима, него у пољима, валама и долинама. Насељавање, односно најезда, у Грчку и на острва била је од 3000-те године с.е. (51)

Густав Глоц запажа да се, крајем II-ог хиљадија, дешавају велике промене у Беломорју. Већ око 3500 година с.е., просвета која је била у Подунављу и у јужној Русији, ушла је у Тракију, Македонију, Тесалију и полако стигла до Леукада, као и у Фокиду и Беотију, па све до Коринтског Залива. Иако је имала месних обележја, ова просвета показује своје јединство у свим поменутих земљама. Око 3000-те године сва острва Белог Мора су била насељена, као и цело Беломорје. (72)

Радивоје Пешић, у свом чланку: "Трагом аутохтоности Словена на Балкану", објављеном у "Катена Мунди", каже: Сродност, али најчешће истородност културног садржаја на неолитским локалитетима од Крита и Тесалије, преко Вардарске и Косовске области, дуж Поморавља и Подунавља па све даље на север, до Дњепра и Дњестра проширују своја пространства и садржајима Трипольске културе која, између осталог, сугерише и истородност етничких формација. Антички историографи су, међутим, најчешће контроверзни у својим информацијама о етничким формацијама које прекривају ова, додуше, веома широка пространства. Али и код неких од њих постоје ти наговештаји макар и бледи и несигурни. Магловите представе које је Херодот имао о племенама и етничким формацијама, мање или више удаљеним од његовог могућег видокруга, произвеле су низ противуречности и непоузданости које ће се, уместо расветљавања и нужне реконструкције, удвостручавати и код неких његових савременика и код потоњих историографа. Стога се испоставило да је истину требало препустити времену и да је требало тражити је у историјском архиву који скрива утроба земље. Преостала, је дакле, та једина поуздана документација која је неприкосновено сведочанство токова далеке прошлости." (ст.888)

Међутим, Херодот каже да су Трачани, што је преличено име Рашани, најбројнији народ на свету, у најмању руку долазе одмах после Индуса. (39 V.3.) "У ствари Трачани су једно време поседовали цело Балканско полуострво, од Црног Мора до Јадрана; док су на север Дачани стизали тако далеко до средњег тока Одре, доњег тока Висле и брзак Дњестра." (111.VIII.ст.535)

У вези тако званог аријевског језика, Велс каже: "У једно време у далекој прошлости, у неолитском времену, да кажемо 8000 година или више раније, тамо је могао бити један јединствени оргинални говор од којег су сви ови аријевски језици се развили. Негде између Средње Европе и Западне Азије, морало се налазити више међусобно смешаних племена која су употребљавала и развила један језик. Приличи нам овде да их назовемо аријевским народом." (115.I.СТ.146) Велс сматра да је тај заједнички језик говорен и оличен у време 6000 - 5000 година с.е. Па затим додаје: "Вероватно да је аријевска група језика постала различита на једном широком простору где су Дунав, Дњепар, Дон и Волга биле главне реке, један предео који се проширује на исток преко Урала, северно од Каспског Језера." (115.1.ст.И7)

Слика Карски ратници

Гордон Чаилд каже: "Лесна земља западно и северно од Дунава имала је као прве становнике једно неолитско становништво. Његова цела просвета, све до најмање појединости, остаје истоветна оној која се шири од Мађарске до северне

Немачке и од Галиције до Белгије." (49. ст.121) На другом месту каже: Први просветни центар у Македонији била је Србија на Бистрици. "Македонија у, целости, постаје једна покрајина - вардарске просвете, која се продужује преко Хелма у долину средњег Дунава." (49.С-Т. 103).

За куће у Србији на Бистрици, Чаилд каже да су грађене и са черпићом печеним у купастим глиненим пећима. То је у ствари била прва цигла. А затим додаје: У Србији грнчарија је иста као она у Винчи и са истим украсима. На Епирасу (Халкидике) нађене су вазе које су по

свему исте са онима из Старчева.

Грнчарија Старчева се налази и у Диминију (Грчка), а у Србији се налазе пехари у лику животињске главе као и на северу Хелмског Полуострва. (49.ст. 104)

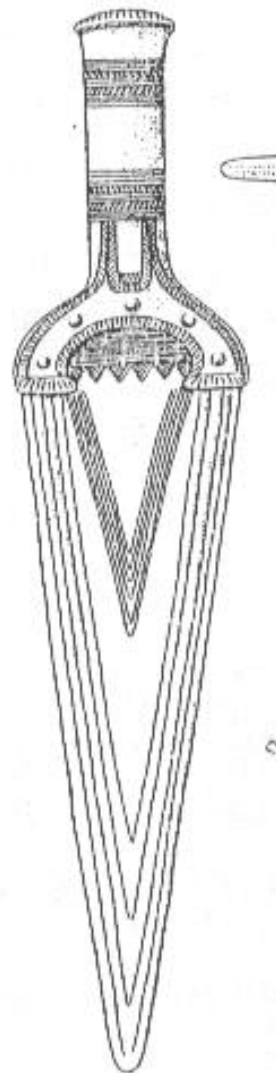
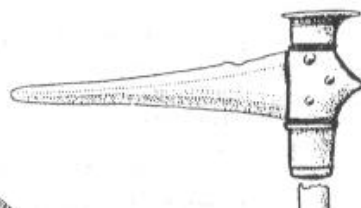
Слика Подунавска грнчарија

Ново и врло значајно померање сербског становништва дешава се у

време око 3300 и до 3200 године с.е., када доста бројан народ прелази преко Боспора и Дарданела и насељава се у западном делу Мале Азије. Прелаза преко мореуза било је и раније, али ово је био један велики талас. На југу, после поселања данашње

Грчке, насељена су и острва у Белом Мору, па затим и острва у источном Пелагу. У Малој Азији древни Срби су стигли до планине Тора и до Анадолије, где су наишли на прву озбиљну препреку, јер је Анадолија била насељена од стране једног источног народа. Грци су касније ове прве Србе називали (Пелаззима или Карима, као што то чини Тукидид. И Жак Пирен каже да су Кари запосели острва и Грчку око 3000 године с.е. (48) Иако је у Малој Азији постојала једна покрајина под именом Карија, па су по овој Каре сматрали једним посебним племеном, никада посебним народом, у ствари, Кари нису били ни посебно племе, него сербиски ратници - Вари. Они су били први, у историји познати, професионални ратници код старих Срба, први "Граничари" или ако хоћете први "Крајишници".

Слике Подунавски мач и буздован од мједи

Херодот нам даје драгоцену обавештења о Карима, које гласи: "Кари су дошли са острва на континент: у старо време били су поданици Минови и звали су се Лелеги, држали су острва и нису плаћали никаквих дажбина, тако далеко колико ми дозвољава традиција да сазнам, али сваки пут када би то од њих Мино затражио, они су давали лађе са посадом. Како је Мино држао под својом управом широке просторе и имао успеха у рату, Кари су у томе времену били најугледнији од свих. Карима дугујемо три проналаска, које су Грци од њих усвојили, и то су: челенке са перјаницом на шлемовима, оличавајуће грбове на штитовима и пречке за повлачење руке са унутрашње стране штитова." (39.1.гл.171) Херодот нам још каже да су Кари примали, у њихов храм Бога Кариског, само још Људејце и Мезе, јер су их сматрали својом браћом. Све нам ово сасвим јасно говори да су Кари добили ово име по

дужности коју су обављали, професионалних ратника, и сви њихови проналасци: челенка, грб и ремен на штиту, су у вези са њиховом војничком дужности.

Како је почетно слово њиховог имена "В" постало "К" има само једно објашњење. Слово и глас "вита" је особено у српском језику од најстаријих времена, а мало који други стари језик је имао ово слово и глас. Ни Грци нису имали слово "вита" у старом грчком језику. Тек у ново грчком језику, под снажним утицајем србиског језика, направили су слово "В" од два друга слова, а од дотадашњег "В" направили србиско "В", истоветно као и у србиском. И на Блиском Истоку, посебно у Асирији, србиско "В" се на халдејском језику пише као "К", и уместо Вар писали су Кар.

Слика Подунавска грнчарија – Трипоље

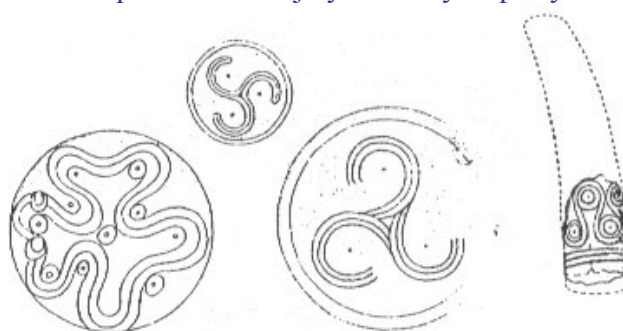
Талас сербиског ширења из Подунавља зауставља се на југу са поселањем делова Италије, и југоистоку у Малој Азији, у другој половини имества.

На североистоку и северозападу талас ширења је успорен после поселања великих простора. На новим просторима појављују се велика сербиска насеља која ће временом прећи у градове. Први познати сербиски градови били су Србија на Бистрици и Троја у Малој Азији. Град Србија се налазила ван великих саобраћајница и није ни издалека имала онај значај какав је имала Троја. У време после 3000 година с.е., Троја је била једно повеће село, које ће захваљујући своме земљоном положају постати највеће трговинско и просветно средиште сербиског света. Тројанско село се развило у велики град, око 2500-те године. Прва Троја је имала великог значаја за развој трговине, занатства и посебно нове градске просвете. Град је био изграђен на површини од око 60 ари. Улице града су биле доста узане и секле су се под правим углом. Овакав распоред улица био је својствен свим старим сербиским градовима. Они су се по томе могли препознати и разликовати од градова других народа. У средини града налазио се двор неког племића, који је извесно био владар Троје. Захваљујући његовом земљоном положају, на раскрсницама копнених и водених путева, Троја је имала важну улогу како у трговини тако и у радионству, посебно у преради метала.

Била је главна тржница између Европе и Азије: за злато, сребро, бакар и бронзу; такође за накит и драго камење. Нађено је посуђе из времена Прве Троје на коме је насликана лађа са тридесет веслача и оштрим прамцем. Троја је имала улогу једне опште статме на путевима између Европе и Азије, и Белог и Црног Мора. Утицај Троје се осећао врло снажно у Малој Азији и у Европи, посебно на Хелмском Полуострву и у Подунављу. У време око 2300-те године с.е. настали су велики немири у Малој Азији и Троја је свакако својим богатством привукла нападаче. Прва Троја је опљачкана и разорена. Међу научницима се води расправа око тога ко су били нападачи на Троју. Пирен сматра да су то били Лувити, после прелаза преко Дарданела око 2300 године, када се први пут појављују у Малој Азији. (48) Међутим, Лувити нису били неки посебни народ, него се тако назива један део Срба, који су прешли у поменуто време из Европе у Азију и населили су се у јужним крајевима Мале Азије. Густав Глоц допуњава Пирена и каже да је у то време пошла, са Хелмског Полуострва, једна нова најезда у правцу истока. Народ трако-фригијски подигао је нови тројански град. (72)

Слика Украси на подунавској грнчарији пренети касније у западну Европу

Нема никакве разлике између становника Прве и Друге Троје, ради се у ствари о истом народу. Разлика је била само у томе што је нова Друга Троја била већа и боље утврђена од претходне. Куће у новој Троји су биле исте као и у претходној, са владарским двором у средишту града. Град је био заштићен каменим бедемом и опкопом званим "тумба". Изван града се налазило лепо уређено гробље са лејама и ходницима. У овим гробовима се налази оружје, вазе, накит и кумири Богиње Мајке, која ће касније бити позната и под именом Кева. Чаилд каже да су у то време, у Троји, сахрањивали своје мртве у глиненим ковчезима, сличним ћуповима по

облику. (49) У Првој и у Другој Троји су постојала уређена гробља у којима су умрли сахрањивани у глиненим посудама. Серби су у то време, у неким крајевима, спаљивали своје мртве и њихов pepeo остављали у посебно направљеним урнама, какве су нађене у Винчи и у Троји. У исто време се појављују и породичне гробнице и идући са временом оне су све бројније. Гробнице са глиненим ковчезима у виду ћупова нађене су и у Асирији и потичу из времена Ниновског Царства. И то је, ако је потребно, још један доказ сербских обичаја из Европе и Мале Азије на Блиски Исток. У Другој Троји су постојале установљене мере за дужину, тежину и запремину. Мере за дужину су одређиване према деловима људског тела, као: палац, стопа, лакат

и сежањ. Жил Мишле каже за Троју: "Велики пелашки град, чији је оснивач Дардан". (159)

Слика Украси на подунавској грнчарији пренети касније у Италију – Виланова

Друга Троја је имала велики утицај на Малу Азију и југоисточну Европу. Мишљења Историка су подељена по питању времена рушења Друге Троје. Разлике се крећу у распону од 150 година, и то од 2150 до 2000-те године с.е. Ми можемо сада поуздано рећи да је Друга Троја срушена приликом Ниновог похода. око 2025-те године с.е.

Са овим поглављем, »Србиски Корени«, ми смо временски и просторно попунили

приказ развоја србиске расе од најстаријих њених трагова до стварања Првог Царства. Сада се враћамо Светом Писму и историји народа који се у њему помињу.

Садржај

ГОМЕР

Један од важнијих Јафетових синова, из Изорода, је Гомер, који има и три своја сина. Ово нам одмах говори да је земља Гомерова једна од важнијих земаља. Што се тиче одређивања места земље Гомер, у томе не наилазимо ни на какве препреке или неслагања, то је Фригија. Само име Фригија, или тачније Фругија, је малоазиски облик имена

Бругија, то је земља бругијског племена по коме је добила своје име.

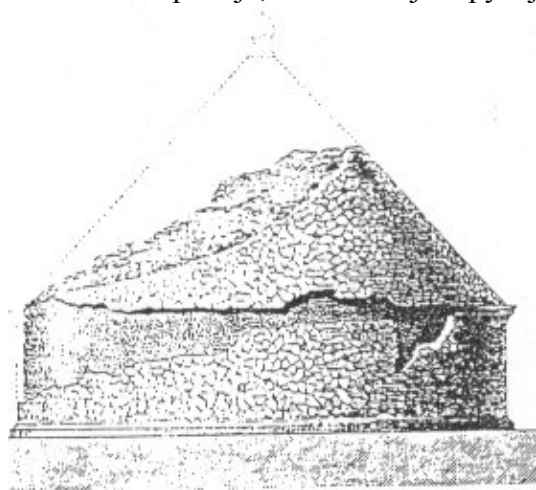
Слика Гроб фригијског краља Тантала

Слика Фригијски бардак

Биће да је први владар у овој малоазиској земљи био из племена Бруга па је име овога племена дато новој краљевини.

О пореклу овога

имена и како је дошло до његове промене можемо се ослонити на Херодота. "Фрижани, кажу Македонци, звали су се Брижани (Бруги) све док су живели у Европи, док су били заједно са Македонцима, а када су прешли у Азију, са променом земље променили су и име у Фриге."

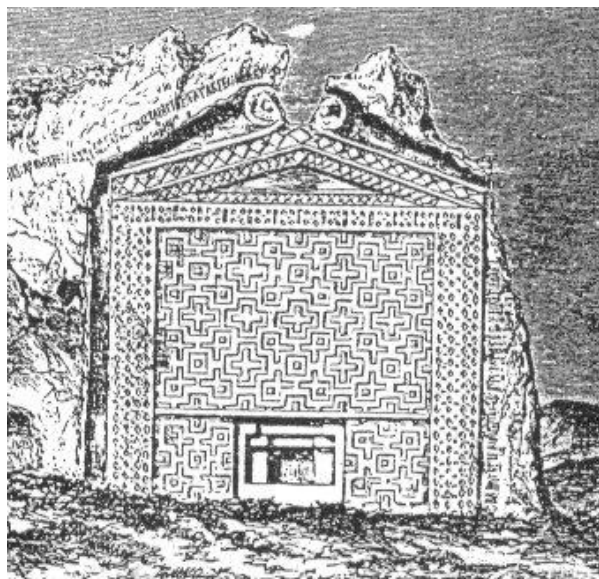

(39.V11.73) И још на једном другом месту Херодот потврђује да су Фриги македонски Бриги. Према Херодоту промена имена је била од Бриги на Фриги или тачније од Бруги на Фруги. Двојност овога имена, прво Бруги и потоње Бриги, истиче и Милан Будимир. (73) Отуда и двојност малоазијског облика овога имена, као Фружани и као Фрижани. Под утицајем грчког језика преовладао је облик Фригија и Фрижани.

У Изороду Фригија се назива Гомером, а зашто је то тако објашњење налазимо у асирским записима. Рагозин каже: асирски записи помињу народ "Гимерај", што су Кимери, односно јеврејско Гомер. Асирски цар Есархадон (681 - 668 год. с.е.) бележи да је одбио напад и поразио "Тиуспа Гимерај"- а, који је погинуо у борби и сва његова војска мачем уништена. Место ове битке је највероватније било северно од Киликије. "Гумирај" је асирско име за један лутајући народ, кога обично помињу као Кимере, а тај народ, као и Меди, припада различитој раси од оних о којима смо говорили. То је раса народа којој и ми сами припадамо, каже Рагозин. (14.ст.337) Рагозин овде мисли на аријевску расу.

Несумњиво је да је јеврејско име за Фригију, Гомер, настало од асирског "Гумирај" и у томе се сви заветословци слажу. У прилог овоме говори и присуство Кимера у Фригији, за које се обично мисли да су дошли као освајачи са северних обала Црног Мора. У вези са тиме Рагозин каже: Врло је непоуздано да су Јевреји имали икаквог знања о Кимерима изнад Црног Мора. Каснија истраживања показују нам да, када они говоре о Гомеру и његовим синовима, они у том случају мисле на народ трако-фригијски са предела јужно од Црног Мора, коме ови Кимери такође припадају ... који су дошли као освајачи. Око 730 године с.е. Кимери су разорили грчку сеобну Синоп; основану кратко време пре тога у земљи која је касније позната као Пафлагонија. Теушпа је поражен од Есархадона негде у Кападохији. (14.ст.369) Све нас наводи на закључак да је Теушпа поражен негде на источној граници Фригије.

Најранији помен Фригије потиче из времена Сербоновог похода. Код Еузебија налазимо податак да је Тантал владао Фригијом, раније називана Меонијом, око 1350 године с.е. (3.ст.391)

После Тантала настаје владавина династија Мита и Гордија. Њихова владавина ће потрајати више од шест векова и за то време је Фригија била надмоћна држава у Малој Азији. Фригија је као држава наследила Хатушко Царство. У деветом веку с.е. Фригија држи таласократију на Пелагу и на Црном Мору. У то време, најкасније, Фрижани су имали приступ северним обалама Црног Мора.

Слика Гроб фригиског краља Мите

За Јерменију Херодот каже да је она фригијска сеобна. Ако је то већ био случај са Јерменијом, онда нема никаквог разлога да се не верује да су Фрижани имали сеобне и на северним обалама Црног Мора, на којима се појављују Кимери. Први помен Кимера налазимо код Еузебија, који каже да су Амазонке и Кимери упали у Азију 1076 године с.е. (Мисли се на Малу Азију). (3.ст.418) Херодот каже да је постојбина Кимера била на реци Дњестру. (39.IV.11) Затим каже да су Кимери дошли дуж обала Црног Мора и населили се на пределу Синопа. Кимери се помињу доста често у Малој Азији и у каснијим временима.

Све нам то јасно говори да су Кимери били присутни у Фригији у разним временима. Па и поред тога нема никаквог доказа да су у Фригији постојала два различита народа. Што значи да су Кимери и Фрижани били исти народ са два различита имена или у најмању руку два сасвим сродна и готово истоветна народа. Предео Дњестра, где Херодот ставља постојбину Кимера, био је насељен од Срба још у време имества, ако не и раније. Име кимерског вође, пораженог од цара Асархадона, Тиушпа или Теушпа, настало је од имена сербиског бога Теута.

Харлбат каже за Гомере да је то народ који су Асирци називали "Гимири", а Грци "Кимери"; њихово име се задржало у имену Крима, "Крimea", где је била њихова најстарија постојбина. Од њих су Кимбри са којима су Румљани ратовали и Сумгу преци Велшана и Ираца.

Келтска раса, којој припадају и Фрузи (Французи), потиче од ове породице. (8.СТ.2.3) Неки мисле да су се Кимери раселили по Европи од 2200 до 1500 године с.е. (5) Велс каже: "Стари становници ових наших острва, Британци, били су такође потомци Гомерови. То је ван сумње." (31 .ст.55) Велшани се и данас називају Kumerо, Сумго, Kumeri, а њихов језик зову Kumeraeг .(31.ст.55). Јутланд је био познат старим писцима само под именом Cimbrica Chersonosos. (31.ст.54) Роже де Белоке (Roget de Belloquet) даје овакав закључак: "Налазећи у имену Кумри, Куммри, обележје Велшана, неоспорни остаци келтског становништва Британије, име блиско Cimbros, научници нису налазили никакве тешкоће да прихвате да су Келти Албиона и Гали-Белги, чија су били сеобна, у ствари један исти народ са Кимбрима и да су следствено потомци Кимера потиснутих од Скита.." У опису Мариуса и његових дела Плутарх каже да су Кимери били стигли до обала Балтика и одатле су упали у Галију.

Чаилд каже: Кимери су Аријевци сродници са "Трачанима. (60.сг.196) Код Кљакића се налази овај став: Кимбри и сви облици овога имена, који се јављају у М. Азији и на источном Хелмском Полуострву, у области доњег Дунава и Дњестра, су у ствари Симбри, Имброс од Симброс, су у вези са кореном речи себар, општесловенски: Симб(е)ро од чега је настало и име грчког Хермеса. (129.ст.76) Стефан од Византа каже да је Хермесово обредно име било "Имброс". (4) Будимир је ово довео у везу са старосрбским "Симбра", што значи савезник, друг. На новогрчком је "Семброс" и на арапском "Сембер". У наведеном случају код Кљакића: Имброс = Симброс, имамо један доказ више о изостављању почетног слова "сима" код имена србског порекла.

Таквих примера има још доста. Кимери су били Трачани, односно како Страбон каже: "Кимери које зову такође Трери. ... Трери су кимерски народ. .. Трери суТрачани." (132.ст.161) У време краља Ситалка (око 429 године с.е.), суседи Тривала који су били на пределу између Дунава и Хомоља, били су Трери. (132.ст.162) У објашњењу Страбона, Госелин каже да су Кимбри живели на Chersonose Cimbrique, данас Данска. Теутони су део Кимбра. (86.П.65) Страбон каже да су Кимбре Грци називали Кимерима. (86.П.17) Затим каже да су кимерске жене следиле своје мужеве у бојевима и за време борбе ударале у гочеве прикачене на колима и тако стварале страшну буку. (86.П.19) Добро је познато да су србиске жене следиле своје мужеве на ратним походима.

Јосиф Флавиус назива Галате "Гомеритима", Херодот помиње народ Кимере, а Плиније помиње град "Кимерис" у Тројади. (31.ст.49) За Бен-Горјона (једног ученог Јеврејина), Франци су Гомери. (2.І.К.ІV.ІХ) Франке и од њих, бар по имену, настале Французе, Срби су звали - Фрузима, што дословно значи Фрижанима. Друкчије име за Франке није постојало у србском језику. Народ Фрузи и земља Фрушка су србиска имена за Франке и Франачку као и за Французе. За Француску србиско име је Роданија. Французи и Француска су немачка имена, која су увезена код нас. Срби немају "Француску Гору" него имају Фрушку Гору. У време Немањића није постојало друго име за Французе до - Фрузи. Ово србиско име за Франке се потпуно поклапа са сведочењем Бен-Горјона. Код самих Франака је постојало веровање, и они су то нашироко исказивали, да су пореклом од Тројанаца и једном свом граду у Роданији дали су име Троја; тај град се и данас тако зове. У прилог њихових исказа може се узети и чињеница што поједини, од првих познатих франачких владара, имају србиска имена.

Џозеф Меде каже да су Грци називали Галате: "Галате" и "Келте" и да је грчко "Келте" исто што и Кимбри, који се у Британији називају Cumrah. За Германе Диодор каже да су пореклом од Кимера, а Јевреји их називају "Ашкеназим". Име Гомер је садржано у имену Кимбри и они се сами називају Гермен, што значи Гомерани. Од "Гемрен" или "Гермен" Латини су направили Германиа; -ен је германски свршетак за множину и лако је од Гомер направити Гемрен, као од Brother - Brethern. (35.ст.283)

Едуард Велс проширује излагање свога претходника Медеа и каже: "Што се тиче сведочења старих писаца, као Диодора са Сикеле, као што Меде примећује, они потврђују да

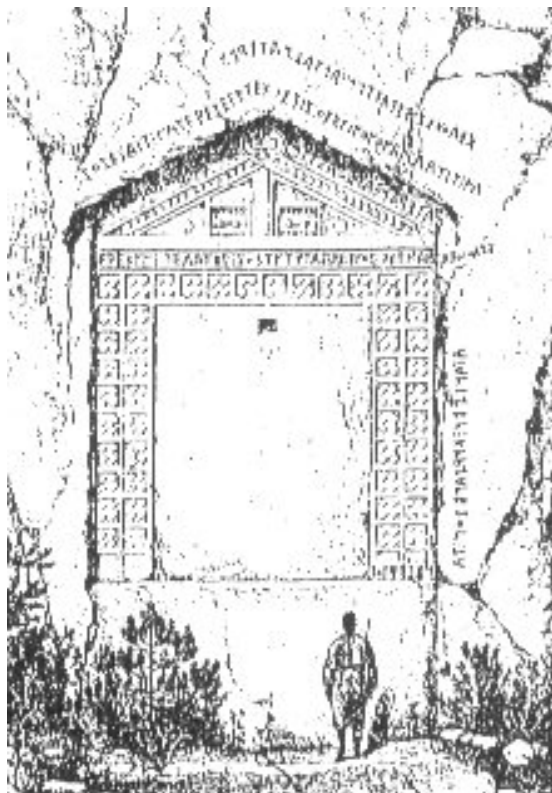
Германи воде своје порекло од Кимера; и Јевреји до данашњег дана, као што исти учењак напомиње, зову их Ашкеназим или Ашкеназ, као потомке од ове Гомерове гране. Заиста они носе доста обележја њиховог порекла, у оба имена, Кимбри, и такође у њиховом заједничком имену - Германи, или како се они сами називају "Гермен"; што је мала разлика од "Гемрен" или "Гомрен"; а ово последње је лако сажимање од "Гомерен": свршетак на -ен је множина у немачком језику и од јединине Гомер је настала множина Гемрен, по истој аналогiji као што је од brother настало brethern" (31 .ст.54) Велс још додаје и Апианово сведочење да су се Келти или Гали називали друкчије и Кимбри. Њих је поразио Кајус Мариус. Кикеро каже да је Мариус поразио галску силу, која се била сручила у Италију. Њихов краљ се звао Белеус, Белеос Кимброс писало је на његовом штиту нађеном у Екс ан Прованс, где их је Мариус потукао. "Белеос Кимброс" је било урезано на штиту на једном "чудном писму". Плутарх каже да су се Кимбри звали и Гало-Скити. (31 ст.55) Ово Велсово "чудно писмо" на Беловом штиту била је стара србица. Нађено је мноштво написа на томе "чудном писму" у старој Роданији. Па и само име овог краља Кимбра је српско - Бело.

Сада нам још преостаје да разјаснимо једно питање у вези односа значења имена Фригија и грчке речи "фругеин", што значи пржити. Неки су мислили да је Фригија могла добити своје име од грчке речи пржити, јер је постојало предање код Грка да је Хераклес спалио један део Фригије. Грци су заиста један део Фригије називали "Спаљена Фригија" То се односило само на један мали део Фригије и они су за тај део употребљавали реч "кекаумене" што се не односи на целу Фригију. Ако бисмо прихватили гледиште ових, који траже порекло имена Фригије у грчком језику, испало би да су Грци ову земљу називали "Пржена спаљена", што је једна бесмислица. Осим тога, у грчком језику постоји 15 речи са кореном "фруг-" и оне имају врло различита значења. Тукидид помиње место "Фругија" на Атици, 2.22., па да ли из тога можемо да

заједно са именом Фригија. Треба напоменути да у време када је Бошар писао своје дело нису још били откривени клинописни записи у Месопотамији, нити се за њих знало. Бошарово објашњење значења ових речи из јеврејског језика било је за мене велико изненађење, јер се обе те речи и са истим значењем налазе и у србиском језику. То се не може узети као случајна подударност јер су србиски и јеврејски два разнородна језика.

Посебно поглавље чини Бошарово објашњење значења јеврејске речи Гомер. Он каже да "гамар" на јеврејском значи горети и да на истом језику "гумра" или "гумро" значи ђумур или угаљ. (2.I.Kib.III.VIII) Отуда је потекло мишљење да треба ово јеврејско "горети" довести у везу са грчким "пржити" и све заједно са именом Фригија. Треба напоменути да у време када је Бошар писао своје дело нису још били откривени клинописни записи у Месопотамији, нити се за њих знало. Бошарово објашњење значења ових речи из јеврејског језика било је за мене велико изненађење, јер се обе те речи и са истим значењем налазе и у србиском језику. То се не може узети као случајна подударност јер су србиски и јеврејски два разнородна језика.

Слика Гроб једног фригијског племића

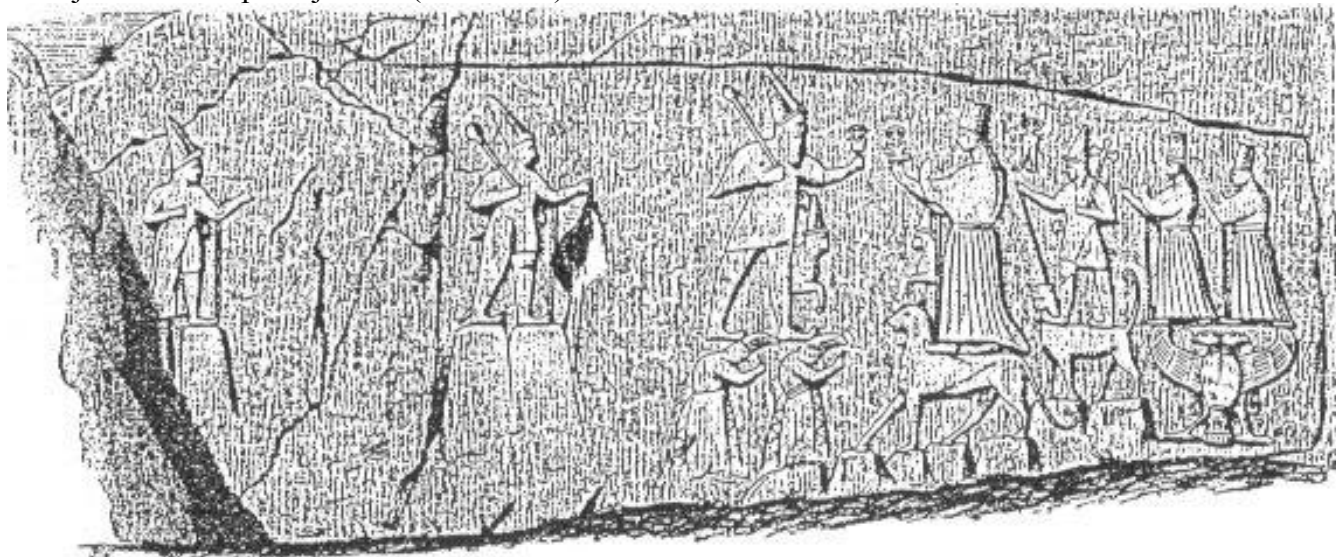

Гарстанг каже да су Мушки на челу са Митом били први Фрижани из Тракије који су освојили хатушку царевину. (93.ст 11) Њихово име је прочитано у асирским записима као "Муски". Камбел каже да су Бриги европски Фриги, потомци Зеретита из Старог Завета. (104.П.ст.279) Грусе сматра да су руске степе, северно од Црног Мора, биле поседнуте, можда од 1200-те године с.е., од једног индо-европског народа по имену Кимера, који су се сматрали трако-фригијске расе и који је дошао са предела савремене Мађарске и Румуније, и што је још вероватније да су насељавали ове земље. (143.ст.32)

Слика Детаљ горње слике

Рагозин, у вези аријевског језика, каже: "...Фригија, Мизија и други на западу и северо западу Мале Азије доказују се да нагињу врло старом типу аријевске филологије, пелазиском, од кога је настао и грчки језик." (21 .ст.196)

Слика Слика на зиду у Богаз Кеју, стара Хатуша, представља сусрет два народа, Серба, који долазе са десна, и хурита, који долазе са лева. код Серба се препознаје бог Сербон, други с лева, стоји на лаву и држи лабрису, уз раме. Посебну пажњу привлачи присуство двоглавог орла као једног од сербиских обележја. Време овог представљеног догађаја је око 2000 г.ст.е. Два орла или спојени као један двоглави орао су у сербиској дивонији гласници бога Дива.

Један кимерски вођа, који је заузео град Сард у Малој Азији, помиње се на грчком језику као Лугдамис. Међутим, ово име се помиње и у Карији.

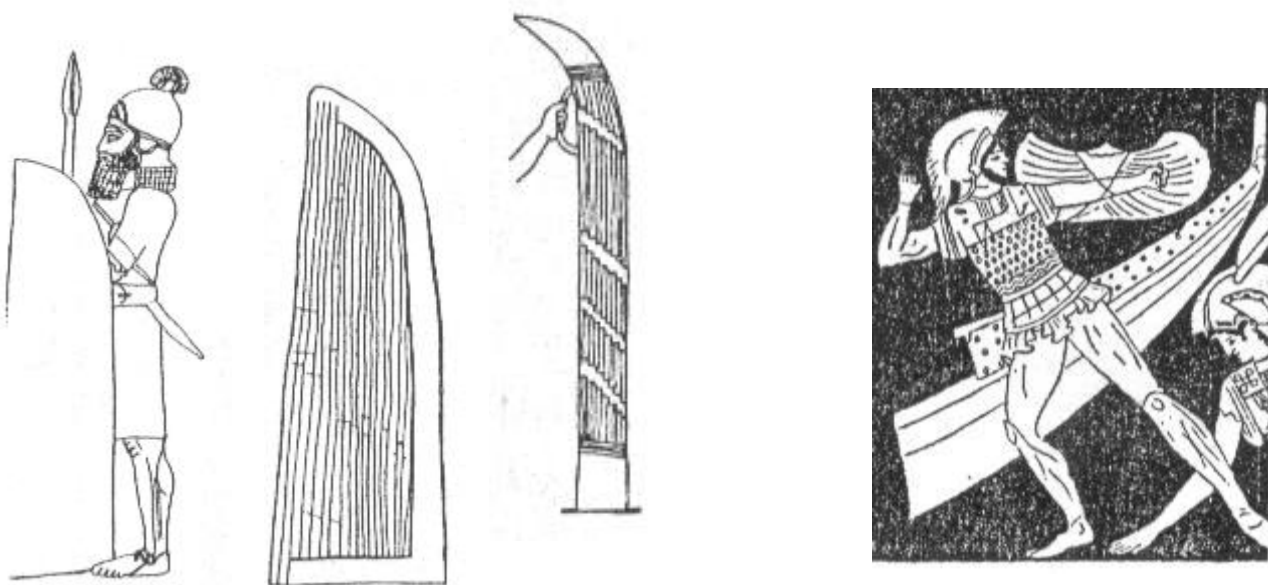
Помпониус Мела помиње племе "Комарес" у земљи Сака суседа Месагета, што се има довести у везу са Кимерима. Исто племе помиње и Плиније и ставља га на подручје између Индије и Персије.

Јосиф Флавиус каже да је Гомер предак народа "Гомарес" којег Грци називају Галатима. Очито је да треба довести у везу Мелине и Плинијеве "Комарес" са Флавиусовим "Гомарес" и да се ту ради о истом народу.

Садржај

МАГОГ

У Изороду стоји да је Магог један од Јафетових синова, па на први поглед требали би смо ову земљу тражити негде у Европи. Све повести о Магогу доводе нас на исто, а то је да се Магог

Слика Штитови скутници, 1.2 и 3, и «илирски» штит звани «пелте», 4.

налази у Азији. Није у питању неки азиски народ, него европски који се преселио у Азију као и Меди. Махом сви учењаци који су се бавили заветословним питањима дошли су до уверења да је Магог земља Маса-Гета, односно Меса-Гета, како су их све звали; међу овима истичем Ленормана као једног од водећих. Меса-Гета су Гети са Дунава који су кроз Украјину стигли до Азовског Мора, а потом и до Каспског језера.

Пошто су грчки писци обухватили Меса-Гете под једним уопштеним и неодређеним именом - Скита, ту почињу тешкоће распознавања ко је ко. Меса-Гете називају Скитима по једној уопштеној навици да све северне народе називају тим именом не правећи међу њима много разлике. Што се тиче Скита, са њима је све нејасно, па ћемо од њих и да почнемо.

Грци су називали Скитима све становнике северних предела од линије Црно Море - Кавказ - Каспско Језеро - река Инд, и у Европи северно од Алпа и Дунава. Као што су они делили свет на Јелине и Варваре и ово последње име давали свим народима без изузетка, исто тако су називали Скитима све народе са поменутих северних предела. Као што нисмо пронашли ни један народ; који је себе називао Варварима, исто тако нисмо пронашли ни један народ који је себе називао Скитима.

На томе огромном северном простору који су Грци "обезбедили" за Ските постојало је више различитих народа и више раса. Како је са временом овај северни простор постојао све познатији, тако се појам Скитије сужавао све дотле док није сведен на један мали простор у центру Азије - насељен Монголима.

Гордон Чаилд је проучавајући порекло и кретање Аријеваца дошао до закључка да се име Скити може још једино применити на Монголе и каже: "Скити су се показали Монголима, а Кимери Трачанима." (60.ст.40) Моје је уверење да се име Скити не може применити ни на Монголе нити на било који други народ. Ми смо већ дали објашњење имена Скити у првом тому Историје Срба, (45. ст.243) а сада да уз помоћ Херодота и Страбона то још опширније објаснимо.

Прво што нам Херодот каже о Скитима јесте да они не обрађују земљу, уопште, него су номади. (39.IV.2) Затим нам каже да се Скити не зову Скитима него Сколотима, по имену једног њиховог краља Колаксаја, а Скитима их називају Грци. (39.IV.6)

Треба имати у виду да је Херодот посетио земљу коју назива Скитијом па се његово сведочење мора узети врло озбиљно. Он нам овде каже да Скити, као народ у етничком смислу, не постоје. Име Сколоти се нигде више не појављује у историји и оно је свакако могло бити само име једног дела народа којег назива Скитима, тачније једног племена над којим је владао поменути краљ. Херодот нам још каже да постоје неколике врсте Скита и да једни гледају на друге као на себи подчињене народе. (39.IV.20)

Затим нам Херодот каже да међу народом који он назива Скитима постоји више врло различитих народа и да би се споразумевали у трговини, они употребљавају седам тумача за седам различитих језика. (39.IV.24) То значи да се ту ради о најмање седам различитих народа, чији језици нису били ни слични док им је био потребан тумач. Неке од Скита Херодот назива "Краљевским" што се има разумети да су они владали над другима. А затим нам каже да су неки Скити земљорадници, што значи да они нису прави Скити, пошто нам је на почетку рекао да су Скити само номади. И свуда где се ради о номадима он их назива Скитима, што значи да су Скити само номади. Исто то сведочење налазимо и код Страбона, када је год реч о неким номадима он их назива Скитима и та два појма иду увек заједно. (86.XI.И)

Сада можемо да изведемо коначан закључак: Скити су скитнице, на грчком номади. Скити или Скитнице на србиском језику има исто значење: што и номади на грчком језику.

Зато Свето Писмо и не зна за Ските, него на томе простору зна за Гете и Меса-Гете, које назива Гог и Магог. Гордон Чаилд је био у праву када је рекао да се на крају крајева Скитима показују само Монголи. А то је зато што су Монголи били номади.

Бергман каже да су Скити назвали сами себе "Скуте", што на њиховом језику значи штит. Ово је најпре било име једног племена, а затим и народа. Скута је на грчком skutos, на латинском skutum, скандинавски skioldur. Код старих Данаца краљевска титула је имала звање скиолдунгор, што значи син бога хероја Скиолдура. (43.ст. 31/32) Хеланик са Лезбоса, савременик Херодота, написао је дело под именом Скутика и Ските називао Скутима. (43.ст.32) Старо немачко име за штит је скудило, а ново немачки је шилд. (43.ст.33) Ми овде имамо случај подударности два имена. Серби су називали велики штит, који је штитио цео скут, скута. Први

Слика Србиска обележја код Аријеваца у предњој Азији. Сва обележја на овој слици су из србиске дивоније

његов сликовни приказ имамо у Асирији, али врло је добро позната ова врста штита код Румљана који су га називали истим именом - skutum. Са усвајањем ове врсте штита усвојили су и његово

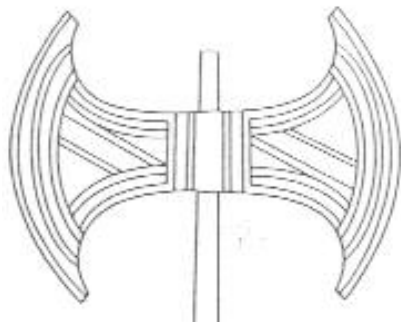
србиско име. Код Срба је био доста раширен обичај да се једно цело село, варошица или племе назове именом њиховог занимања, као на пример: штитари, лукари, чизмари, седлари, skutari и тд. Нема ту ничега чудног што су неко србиско племе изнад Црног Мора називали skutarima, али име Скити, које су Грци применили на све северне народе, потиче од србиске речи скитати - Скити.

Слика Амазонке са фригијским капама, представљене у замишљеној борби.

Херодот каже да се Скитија, то је земља у којој живе Скити, простире од Дона на истоку па до Дунава на западу. (39.IV.48) Од Дона, па на исток до Каспског Језера Херодот налази Сармате. Име Сармати је само један прелик имена Сарбати. Он каже: Преко Дона није више Скитија, него земља Сармата, која се простире од Азовског Мора према северу у дужини од 15 дана хода. (39.IV.11)

Ваданус каже: Према сведочењима старих писаца постојале су две Сарматије: азиска, преко Дона и Азовског Мора па на исток, и европска, од Дона до Германије и од Балтичког Мора до Дунава. И додаје: "...Ските уопштено зову Сарматима". (16.ст.65)

Слика Двосеча секира је сматрана делом оружја бога Србона и она је означавала његову моћ. Као верско обележје зове се лабриса, а као оруђе или алат зове се у народу сатара. Ово је критска лабриса.

За Вадануса земља Скитија и не постоји, него две Сарматије, пошто, како он каже, Ските уопштено зову Сарматима. После свих ових објашњења узалудно је тражити Ските као народ у етничком смислу, јер народ тога имена није постојао.

Ком народном стаблу треба припојити Херодотове "Сколоте" и то није тешко установити, пошто је он сам оставио сведочанство да су "Сармати употребљавали скитски језик". (39.IV.117) То значи да су његови "Сколоти" говорили истим језиком као и Сармати. Овај Херодотов навод се слаже са Ваданусовом поставком о две Сарматије и не постојању Скитије.

Слика Лабриса на критској вази

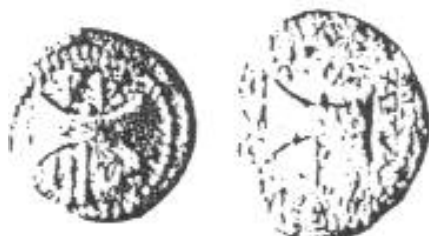
Нема сумње да су србска племена у своме продору у Азију покорила тамо затечено становништво међу којим се налазио и један део номада. Да је то азиско становништво било разнородно види се и из оног Херодотовог сведочења о седам тумача. Тиме се разуме и његов навод да једни Скити сматрају друге Ските својим робовима или у најмању руку својим подчињеним. Све се то добро слаже и са именом Меса-Гети, што значи Месијски Гети. Гетима се код старих Срба називао владајући staleж, а они су у Азији били баш то - владајућа класа..

Херодот нам још каже да се праотац његових "Сколота" звао "Таргитао", који је био син бога Зевса и реке Дњестра. (39.IV.5) Што се тиче његове мајке, реке Дњестра, то можемо прескочити, а његов отац "Зевс" је србиски бог Див. Видели смо већ примедбу код Бергмана да је Херодот замењивао србиско име Див са Зевс, што он и овде чини.

Што се тиче имена "Таргитаоса", то је србиски бог Таргитеут. Тарги-Теут је у ствари заштитник Теут, и још тачније "Протектор-Теут", јер је реч тарг у старом србиском језику значила протектор, заштитник. У савременом србиском језику тарг се одржао у речима са кореном трг-и у речи тараба, што је такође заштита. Тарги-Теут је код Грка Хермес и код Румљана Меркур. То је бог заштитник путника, трговаца, који су у стара времена били најчешћи путници. Код Расена (Етрураца) у Италији, који су говорили једним огранком србиског језика, налазимо име Тарквин, Таркин, и то име значи заштитник.

Пишући о Пољској, Вадрианус каже да она припада Великој Сарматији и да су Пољаци Словени "скитског" порекла. (16.ст.бб) Ово нам даје пример колико је име Скити било ушло у навику код западних писаца, оних који су следили грчки пример, па су га употребљавали и онда када су знали да народ тога имена није постојао. Врло је уочљиво што су то произвољно име увек лепили за Србе, неко од србиских племена или доцније Словене. Са тим шупљим именом су

често замењивали србиско име.

Слика Лабриса на новцу из Тракије и Карије

Космограф Равенски

Анонимус назива Скандинавију Скитијом и каже да се она зове и "Сканза". Он мисли да је то једно велико острво у океану, античка Скитија из које су, како се прича, произишли Словени. (69.1.X11) Анонимус не зна за Херодотове "Сколоте", па каже да су се Скити "готово сви" називали Белкама, Belcae. (69.III.V) Тамо где је Херодот стављао Скитију, Анонимус ставља Дарданију и то једну велику Дарданију. То је исто као да је на томе месту написао Србија, пошто је Дарданија једна покрајина у Србији. Равенски Анонимус није изоставио ни Амазонке, него обележава њихову постојбину на пределу од Бјелорусије до Кавказа. Грчки писци су пуно писали о Амазонкама као женама ратницима, које су водиле ратове и освајале земље, подизале градове и тако даље. Еузебије каже да су Амазонке и Кимери ушли у Малу Азију, и то се подразумева као да су заједно ушли. Ко су стварно биле Амазонке то је најбоље објаснио Хенри Сајс, који каже:

Слика Лабриса као оружје из Роданије. Она је обележје сербиске расе

Амазонке су замишљене као народ жена ратника чија првобитна постојбина лежи у Кападохији, на обали реке Термидона, недалеко од Богаз Кеја. (Богаз Кеј је Богаз Кале, што је савремени турски назив за стару Хатушу престоницу хититског царства, наша примедба). Одатле су Амазонке изишле да освоје народ Мале Азије и да оснују своју империју која се простирала све до Белог Мора. Изградња већине градова на обалама Белог Мора приписује се

Амазонкама, као Мирина, Куме, Смирна и Ефез у коме се славила велика азиска богиња... Сада знамо да Амазонке нису ништа више од свештеница азиске богиње, чији се обред раширио од Керкемеша, упоредо са наступањем хититске војске. Богиња је опслуживана од бројних свештеница и каженика, под именом Ма, као на пример у Комани у Кападохији, где их је било не мање од шест хиљада." (74.ст. 78/79) Велика богиња, којој су ове свештенице служиле, звала се Мајка или скраћено Ма, па су по њој добиле име Мазонке, односно Амазонке.

Рагозин каже да су у ранијим временима Амазонке приказиване одевене у хититским оделима и наоружане са секиром лабрисом; играле су обредне игре са штитом и боджом у част богиње рата и љубави и ово је дало повод да се оне прикажу као жене ратници. Према грчкој традицији, не само Ефез, него и бројни градови Јоније основани су од Амазонки. Што у сваком случају указује на хититско порекло тих градова, То доказују и најизразитији примери хититског веровања, које им је било заједничко са Кананцима и Асиро-Бабиљонцима. (14.ст.365)

Страбон нам о Амазонкама пише следеће: Земља Амазонки је северно од Албаније кавкашке, између њих и Албана налазе се Гели и Леги, скитски народи које од Амазонки дели река Мермадалис. (86.IX.VI) Река Мермадалис је савремени Манич, код Толомеја се помиње као Марабиос. Племо Гели се налазило у савременом Гилану, а Леги су Лески или Леска, објашњава Госелин. (86.IV, ст228) Страбон каже да су се Амазонке служиле са "сагарисом" и "пелтом". (86.XI.VI) Сагарис је сатара, односно лабриса како се све називала ова врста двосече секире, а пелта је мали илирски штит у виду броја осам. Ефез, Смирна, Куме, Мирина и Пафос су градови које су основале Амазонке и дале им таква имена, каже Страбон. (86.XI. VI) Прва отаџбина Амазонки је, према Страбону, Темискура и поља око Термидона.

Најпре су грчки писци стављали постојбину Амазонки у Малој Азији, а касније су њихову постојбину пренели на пределе северно од Црног Мора и Каспског Језера. У ствари, увек на пределе насељене србиским племенима. Жене србиске расе су сматране изузетно способним и храбрим, и оне су често помагале својим мужевима у ратовима. Византијски писци, из раног

средњег века, описују више примера храбрости србиских жена, што је све утицало да их прикажу као Амазонке. Прича о Амазонкама ратницима настала је по женама које су у част богиње Сербоне или Ма, то јест мајке, изводиле обредне игре са штитом и сагаром.

Слика Амазонка

Ова врста сатаре, лабриса, била је саставни део наоружања бога Сербона и сматрана је као свето оружје. На више места лабриса је била нека врста заштитног знака династије и чувана је као свети предмет, паладиум, у храмовима и изношена само при верским обредима. Штит звани пелта познат је као илирски штит, то јест илирског порекла. Када говоримо о Илирима ту подразумевамо

србиска племена са средњег дела Хелмског Полуострва и Јадранског Приморја. Пелта је врста лаког штита подесног за борбу изблиза, који омогућава да се виде покрети непријатеља. Алфред Мори у вези Амазонки каже: "Грци су веровали да су нашли у женама ратницима са обала Термидона и земље Сармата, Амазонке из њихове митске и верске традиције. Ето зашто их уметници представљају са капом, оделом и сатаром својственим овом становништву." (77.април.ст.226)

Алфред Мори каже: "И заиста, око почетка нове ере, видимо да име Сармата, готово стално, замењује у Европи име Скита." (77.март-април.ст.230) А затим: Установљено је да су Скити, Сколоти, говорили једним индо-европским наречјем, када су ушли у земљу Кимера. (77.мај.ст.290) Бергман говори о сродности народа и каже: Скити, Иидијски Аријевци, Меди, Перси, Асирци, Јермени, Кимари (Кимеро-Келти) и Јелини су иста група народа. (150.СТ 1)

Стефан од Византа каже за Амазонке да их "сада Сарматкињама зову". (4)

Пошто смо разјаснили ко су били Скити и Амазонке, сада да се вратимо на Меса-Гете. У време Александра Великог они су се налазили, бар они које је он покорио или тачније који су се њему покорили, на пределу између Каспског и Аралског Језера. Равенски космограф их ставља на предео између Кавказа и Каспског Језера. Разни помени овога племена указују нам да се оно налазило око Каспског Језера, са његове западне, северне и источне стране. Источни народи су већином називали Меса-Гете - Сакима.

На једном асирском ваљку, који смо већ поменули, из времена Асурбанипала (668 - 662 год. с.е.) налази се име "Гага", што је старозаветно Гог, чија су два сина била заробљена од

стране Асираца приликом сукоба на северо истоку Асирије. Овај "Гага" се помиње као владар народа "Саки", који су се били побунили против асирске превласти. (14.ст.384) Пророк Езекиел овога "Гагу" назива "Гог краљ Магога". Земља Меса-Гета је названа земљом Магога. За Саке Херодот каже да су носили шиљасте капе и у наоружању имали су сатару, они су Скити Хамурги. (39.VI.64) Византински историчар Цецес каже да су Саки пронашли штит и да се по њима у грчком језику штит зове "сакос".

Равенски Анонимус каже да код Касписког Језера живе Каспи и Амазонке који се Сарматима зову. (69.III.V) Испоставља се, као очито, да је по овоме племену Касписко језеро добило своје име.

Да додамо још неке повести о племену које је обележено као Магог. Бергман каже да су три главна племена на томе простору била: Дави, Меса-Гети и Варки. (43.ст.25) Према Страбону и Плинију, Дави су једно од главних "скитских" племена. Дави су Дачани и они се у овом случају појављују заједно са Гетима у Азији. У ствари ради се о истом народу, па чак и о истом племену, само што се помиње под два имена, јер Гети нису племе него владајући сталеж. Гети су и у Подунављу владајући сталеж код Дачана па се то показује и у Азији.

Између земаља Аријане и Бактријане налазила се једна река која се на санскритском помиње као Маргус, а код грчких писаца као Маргианис, код неких источних народа као Мархава, а чије је право име било Морава. (43. ст.23) Мислим да није потребно да објашњавам Србима шта значи Морава. Саке, који су живели преко те реке, називали су *Za-Moravias*, што значи Заморавци. Херодот ово име помиње као "Хамургиес". (39.VII.64) Грци ову земљу помињу и као "Аморхеис". Тако је краљ племена Дервика, који је био побеђен од персиског цара Кира Великог, назван краљем "Аморхеоса", што је преличено име Заморавља. Једна владарка Сака, односно Меса-Гета, помиње се као *Zarina*, (*Zerineh* на персиском), за коју се каже да је била пореклом из аријевске земље и да је наследила свога мужа на престолу; владала је у време Астобара краља Медије. (43.СТ.23/2-4)

У вези имена племена "Дервика" Бергман каже да то име потиче од речи "Дерво" и преводи ту реч са дрво. Овде видимо да су се припадници тога племена називали Дервљанима, као што је то био случај много касније са једним племеном у Русији. Бергман нам још каже да су Саки упали у Месопотамију 620 године с.е. и да њих Бабилонци називају Ма-Гог. На њиховом челу, приликом овог упада, био је њихов вођа "Мадуга". Једно од старих имена Дунава било је "Матоас". (43.ст.31) Бергман доводи у везу ово име Дунава са именом вође Меса-Гета. Ово је очито исто име, пошто ми знамо да је често вршена замена гласова "Д" и "Т". Оба ова имена су настала од имена - Меди. Што значи да се Дунав, бар на његовом доњем току, који су Грци називали Истрос, код Срба називао по имену Меда, као Медова.

Ово је један доказ више да су Меса-Гети у ствари дунавски Гети, односно медиски Гети, а што је вардунски Ма-Гог и јеврејски Магог. Поред Мадаја, Магог је други Јафетов син који је прешао из Европе у Азију. Заправо ради се о истом народу, па чак и о истом племену само насељеном у другој земљи и зато се они у Светом Писму приказују одвојено. Код савремених писаца врло често срећемо изјаве као ова: Магог су Скити, а ови су предци Словена. (8.ст.23) Иако је ово у суштини тачно, начин на који је речено чине га нејасним чак и за људе који су посвећени у стару историју.

Страбон помиње веровање Меса-Гета и каже да су они веровали у једног врховног и јединственог бога, представника сунца, и њему су жртвовали коња, спаљивањем. (86,XI.6) Из овога видимо да су Меса-Гети имали исто веровање као и сва сербиска племена тога времена.

Џозеф Меде каже да су у неким случајевима и Сиријанци називани Магогом. (35.ст.280) Што се односи на Сирију, односи се и на Асирију у којој је верски поредак био устројен на челу са богом сунца. Бошар каже да је Магог оличен у Прометеју. (2.1.1.II)

Код Аријеваца у Индији Гети се помињу као "Ћети" у покрајини Синду.

У земљи Меса-Гета Толмеј помиње град који се још у његово време звао Сорба. (70)

Ово поглавље завршавам са речима Светог Јеронима, који каже: "И извесно Готи су за све древне ведоснике првенствено Гети, које Гогом и Магогом обично називају." (78.ст.1000)

Садржај

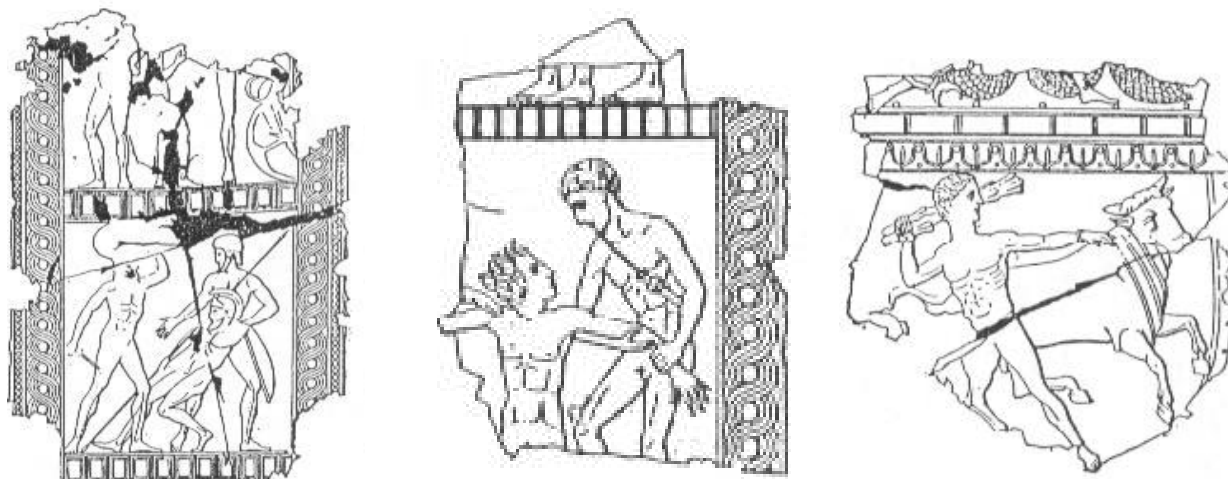
ЈОВАН

Име ове земље у Изороду се помиње као "Јаван", То јест онако како се код неких народа на Блиском Истоку и у Азији ово име изговарало. Међутим, тачан изговор овога имена је Јован, али ми ћемо употребљавати у наводима и Јаван, онако како су то дотични писци чинили.

Пошто смо о Медима, "Мадај", трећем Јафетовом сину, говорили на првом месту, па затим о Гомеру и Магогу, сада је на реду четврти син - Јован. Гомер и Јован су два важнија Јафетова сина, од којих први има три своја сина, а други четири, што нам говори да је Јован најважнији од свих. По том истом разлогу, као и још неколико других разлога, земља Јован се исказује као најважнија земља у Европи и у тада познатом свету. Сада да видимо која је то земља.

Сви источни неаријевски народи називали су Аријевце - Јованима и следствено томе тако су називали и све народе који су долазили из Европе и Мале Азије. Ово нам, на првом месту, говори да су Јовани сачињавали главнину Аријеваца и то нас упућује где да тражимо земљу Јован.

Сви заветословци, који су нам познати, слажу се да је земља Јован на Хелмском Полуострву, а онда настаје међу њима подела у мишљењу. Један повећи део међу њима, као уз повике "Евое!" и у неком верском заносу загракташе: "Јовани су Јони, то су Грци, и то сви Грци". Иако сви Грци нису били Јонци; главнији део Грка из античког времена били су Дорци, без обзира што они нису по пореклу Грци, а било је још и Еолаца, односно Ајола. Пре свега, у Светом Писму стоји да је Јован имао четири сина и један од његових синова зове се Елиша, што су Хелени и Хелас као земља, а то је Грчка. Овај став у Светом Писму не дозвољава да се Грци проглашавају Јованима, па ни Јони. Ако се поштује распоред дат у Изороду, а да ли би неко могао да помисли друкчије, да силује његово штиво и да даје произвољна тумачења, оно нам јасно говори да Елиша, то јест Јелини, имају неке везе са Јованима; каже се дословно да су они синови Јованови, али они нису Јовани него су то два различита народа, односно две земље. То истовремено значи да је Грчка млађа земља. Један део потомства Јовановог које се не може по важности упоредити са њим. Грци се могу називати Јованима само онда када се говори о Јовану и његовим синовима заједно, то јест у другом степену, и баш тако и у томе смислу су источни народи називали и Грке Јованима.

Слика Остаци украса храма бога Јакобога из Додона

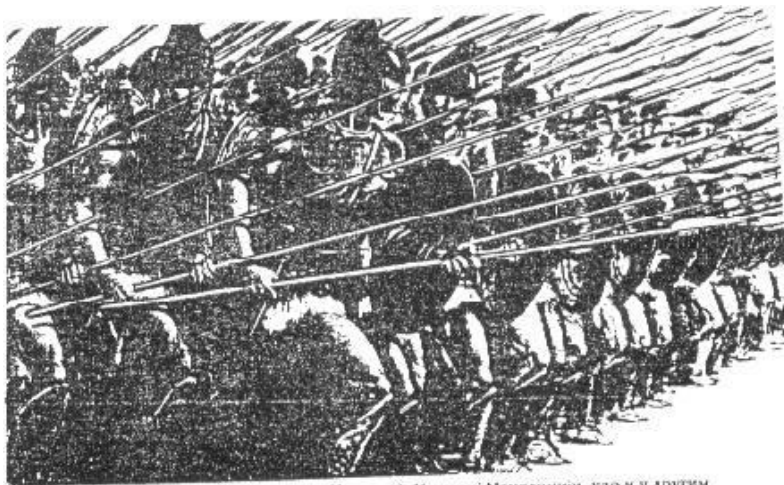
Сви народи, како они из Мале Азије, тако и они са Блиског Истока, сматрали су Дорце, на челу са Спартом, првим народом Грчке. Грчка се није никада називала Јонијом, него Хеладом. Покрајина Јонија у Малој Азији није имала, све до петог века с.е., никаквог значаја, нити је она била посебна држава, не чак ни једна посебна земља, него само покрајина неке друге државе и друге земље. Јонија је настала као покрајина постепено у каснијим временима, далеко после оба велика похода Аријеваца на исток. У вези настанка Јоније, Рагозин примећује следеће: Грчке

избеглице, због политичких сукоба у Грчкој, почеле су се насељавати у Јонији око 1000-те године с.е. (14.ст.366) Еузебије наводи сеобу Јона у Малу Азију 1035 године с.е. (3) О Јонима Херодот каже следеће: Док су живели на Пелопонезу, у пределу званом Ахаја, како причају Грци, Јони су се звали - Пелазги Егиалени, све док није тамо дошао Данај и Ксуто. Узели су име Јони по Јону сину Ксутову. (39.VII.94) Из овог Херодотовог сведочења излази да је јонско име било усвојено у Грчкој од једног дела Пелазга, односно Пелона. Према томе источни народи нису могли називати све Европљане Јованима по покрајини Јонији која у време аријевских похода није још ни постојала као таква.

Име Јован за Аријевце појављује се на истоку одмах после Ниновог похода, а то је око хиљаду година пре настанка Јоније. Јовани се помињу и у Махбарати, која потиче из врло старих времена. Да би цела ствар била још јаснија, у време Ниновог похода Грци се нису још били појавили као народ у Европи, нити историја зна за њих у то време. Ради се о Грцима уопште, а не само о Јонима. Ја не могу да прихватим да се ту ради само о незнању код толико великог броја врло учених људи. Ми ћемо то отворено рећи да се ту пре ради о нечему другом и да сви они који виде искључиво Грке у старозаветним "Јаванима", они у ствари само поштују једно правило, а то је да се грчко једно што више рашири да се иза њега не би видели Срби. Па и поред свих напора, толико велико једно нису могли да направе и уместо великог свескривајућег једра, остала је само једна велика брука.

Много мачку воловска глава и много Грцима Јовани.

Никола Фрере каже: "...ипак сасвим је извесно да у време Кадма, чију историју знамо, нема ни једног грчког јунака који се звао Денис и који је освојио Исток". (66.4.СТ.20)

Слика
Прослављена македонска валанка (фаланга). У старој Македонији, као и у другим земљама, звали су је «дарданска валанка». Као посебно обележје валанка је имала фригијске шлемове.

Кадмово време је 14-ти век с.е., а Денис је скраћено од Дионисос како су Грци називали бога Бака. Ми смо већ напоменули да су Грци говорили да походи Аријеваца на

исток нису никада ни били и да су све то измислили Македонци!? И заиста нема присуства Грка, нити грчког језика међу Аријевцима на истоку. Први Грк који је својим очима видео Индију, уколико је то тачно, јер Лукиан каже да он није никада видео Индију него да је писао о Индији према причањима Персијанаца, био је Ктезија из Книда, 416-398 год. с.е.

У његовом опису Индије, сачуваном само у малим одломцима, Ктезија нам говори о Сардиским Планинама, о Гетској реци и о Серима као староседеоцима у Панцапу. (29) У ствари он нам говори о Србиским Планинама, о Гетској реци и о Србима као староседеоцима Панцапа.

Виктор Апсеси, један католички свештеник, обележава Мореју (Пелопонез) као земљу Јован. (26) Не брине се он о томе како се то може довести у везу са Јонима, пошто је Мореја била земља Дораца. Још мање се труди да објасни како је са тог малог острва могао изићи толико бројан народ који је прекрио целу Европу и добар део Азије. Рачунали су и рачунају на низак степен савремене србиске ведости. Џозеф Меде каже да је баш Мореја означена као центар земље Јелина, "Елишах". (35.ст.279)

Грци су се почели развијати као посебна нација тек после Тројанског Рата. Херодот каже да су Јелини били још мали и слаби када су се одвојили од Пелазга. Да су се умножили и ојачали захваљујући томе што су успели да јелинизирају бројне Пелазге и друге народе. Овај Херодотов

опис развоја Грка као народа потпуно се поклапа са ставом Светог Писма да су Јелини синови Јованови.

Прво што треба разјаснити јесте разлика између Јована, то јест земље Јован и његових синова, то јест народа који су потекли или били мешавина са народом земље Јован. Када говоримо само о земљи Јован, онда је то земља између Карпата на северу и Јадранског Мора на југу, и између Црног Мора на истоку и Алпа на западу. Када говоримо о Јовану и његовим синовима, то јест у проширеним размерама, онда се земљи Јован придодују: Македонија, Грчка, Италија и Роданија. Када се говори само о Јовану, Грци нису обухваћени под тим именом, али када се говори о Јовану у овом проширеном смислу, онда су и Грци обухваћени под тим именом.

У време панцарства када су Грци, несметано ишли по разним земљама на истоку, жалили су се на источне народе зато што их зову Јоњанима. То значи да су их убрајали у Србе и да нису знали за Грке као посебан народ. Тачан приказ земље Јован, пре овог нашег, дао је једино Самуел Бошар. Он под земљом Јован обележава прво само средишни део Хелмског Полуострва, а затим узима цело полуострво и додаје Италију и Роданију. (2.I.I.III) Са тачним распоредом Јованових синова: Италија, Македонија, Грчка и Роданија.

У Изороду Јован се помиње као "Јаваним" у множини, а код неких других источних народа помиње се у облику "Јавана". Првобитни облик овога имена у србиском језику био је - Јован. Бошар каже да се ово име помиње и код Грка као **Ἰωάν**, Јован, од кога су они направили прво "Јаон", као што се налази у Илијади, па затим Јон. (2.I.III.II1)

Косма Индикоплеуста, космограф из шестог века н.е., рођен у Александрији, писац једног великог земљописа света, који се данас не може нигде наћи, једино је доступно његово мало дело заветне географије, што је највероватније извадак из његовог главног дела, пише о Јафетовим синовима и Јована спомиње као "Jovan". (153. tom 88.1ib.I.p.86)

Алфред Мори каже да је право име "Јован" које су Грци преиначили на "Јаон". "...по томе препознајемо у Јавану првобитне Јоне, што значи Пелазге...Херодот, потврђен по томе питању од других писаца, саопштава нам да Јони воде порекло од Пелазга који су запремали већи део земље што се касније назива Грчком" (77.јун ст.345/6) Мори још каже да сви семитски народи зову Грке Јованима. Он мисли да то потиче од Феничана који су дали целој приморској заједници грчко-пелашкој име Јован. Он покушава и да нађе значење ове речи, њен корен.

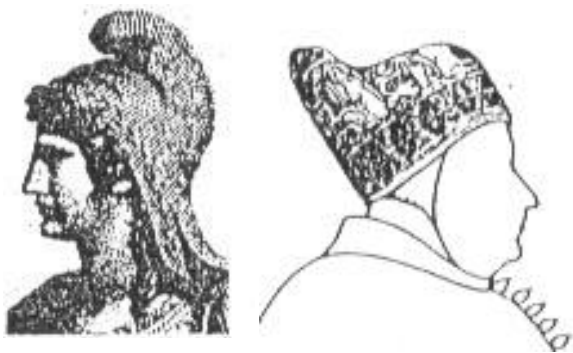
Слика Фригијски шлем и капа. Прво – шлем из Македоније, друго – шлем са поличјем из Тракије, треће – цар македоније Филип V, четврто – Јан жишка.

Ласен је, вели, доводио у везу санскритско "јуван" са латинским "јувенис". Латинско "јуваре" и зендско "јаона" значе - штитити. И Суида помиње ово име као "Јован". Ленорман наводи више облика овог имена код источних народа, као: Јаон, Јаван, Јавана, Јавна и Јауна. Бошар каже да се Јовани помињу још и као "Јанес" и "Јадес". Он вели да је за Халдејце Јован Македонија. За Јевреје Јован је Тракија све до Дарданела. Код пророка Езекиела Јован је Македонија, али их он помиње и у Срећној Арабији. (2.I.III.III) И за већ поменутог Бен Горјона Јовани су Македонци.

Грчко Јон је настало од србиског Јован. Грчки писци су настојали да прикажу само Атињане као Јоне и да су сви други Јонци атинске насеобине, што није тачно, јер су Јонци још и Ахајци и Беоћани, који нису атинске сеобне. Грци су, у свим временима, Јадранско Море називали Јонско Море, као што се данас зове југоисточни део Јадрана. Осим Грка, нико други није називао Јадранско Море - Јонско Море. Велс се пита како објаснити име Јонско Море на западу где није било Јонаца? (31.ст.65)

Поставља се питање: зашто су Грци то море називали Јонским, када на његовим обалама није било Грка, а још мање Јона? Одговор је само један, зато што је на обалама тога мора живео народ Јована, које су они називали Јонима. Јадранско Море је за старе Грке било -Јованско Море.

И Јонија у Малој Азији је опет била земља Јована у којој су се Грци населили. Грци се нису тамо населили у неку пусту земљу, него у земљу која је припадала Карима и коју су они називали Лидијом.

Слика Фригијска капа као симбол слободе у Фрушкој после револуције и као симбол достојанства дужда млетачког.

Атињани су, како Херодот каже, пореклом Пелазги, што опет значи Јовани, на грчком - Јони. Пророк Даниел назива, у Старом Завету, Александра Великог: "сар Јаван". (37.ст.481) То дословно значи – цар Јована. Овај назив пророка Даниела је сасвим тачан, јер је Александар Велики, био цар целог Хелмског Полуострва, то јест земље Јован

Јеврејске верске књиге, Таргумим и Талмуд из Вардуна, објашњавају Јована из Изорода са "Македонија", а Талмуд из Јерусалима са "Евесус", што су неки прочитали као име града Ефеса у Малој Азији. У Талмуду се и Италија подразумева под Јованом, урачунавајући и Руму. То се име Јована преноси касније и на Цариград. Према Александру Полихистору, пренетом код Еузебија, позно асирски цар Сенахериб је ратовао у Малој Азији, у покрајини Киликији и том приликом се тамошњи његови противници називају Јованима, а то су била србиска племена у Малој Азији. У записима нађеним у Ниниви помињу се Јовани као суседи Хилаку, Киликије и Мелиде, то јест Мелитане на горњем току Еуфрата. Филип Гросе каже да је асирски цар Сенахериб имао сукоб са градовима Киликије, који се у асирским записима помињу као градови Јована. (10.ст.62)

Перси су Јоване називали "Јауна" и помињу "Јауна" са европског континента, "Јауна" са приморја и "Јауна" из Мале Азије. У Европи помињу "Јауна" поред Сака и Скудра. Ленорман сматра да под Сакима подразумевају Тракију, а под Скудрима Македонију. Ово Скудра је извитоперено име Сурба, то јест Срба. Исто име, Скурда се даје и становницима града Сарда у Малој Азији и Људеји. Да ли се стварно то име налази у неким персиским записима или је то неко погрешно прочитао, мени није познато. На персиском језику се налази израз "Јауна такабара", а на медиском "Јавана такабаране" и оба ова израза значе Јовани који носе обезе или перчине.

У Илијади Омир помиње Абанте са Евбеја као људе познате по ношњи перчина, а ови Абанти су били из Тракије и носили су перчине како се то носило тада у том делу Тракије. Ових Абанта са Евбеја је било и у Јонији малоазиској и Херодот каже да они, као народ, немају ништа заједничког са Јонима, то јест са Грцима. (39.1. 146) Абанти су били насељени на средњем делу Евбеја, у Халкису, и били су познати као храбри ратници и за њих Аристотел каже да су Трачани. Плутарх каже да је грчки јунак Тезеј у младости носио перчин. Издавач Плутарха, "Ле Бел Летр", објашњава: да је Тезеј носио перчин" као изванредан број варварских народа". Па ипак то значи да су најпознатији грчки јунаци опонашали те варварске народе.

Бергман запажа да се имена Јовани и Аријевци помињу заједно у Персији, Бактријани и Индији. (43.ст.19) Овде се још једном подвлачи нераздвојност та два имена.

Асирски записи помињу острво Кипар као "земљу Јамна", што је преличено Јована. Асирци су употребљавали и облик "Јатнана". "То је један општи назив који се примењује на Средоземљу," (113.IX.ст.102)

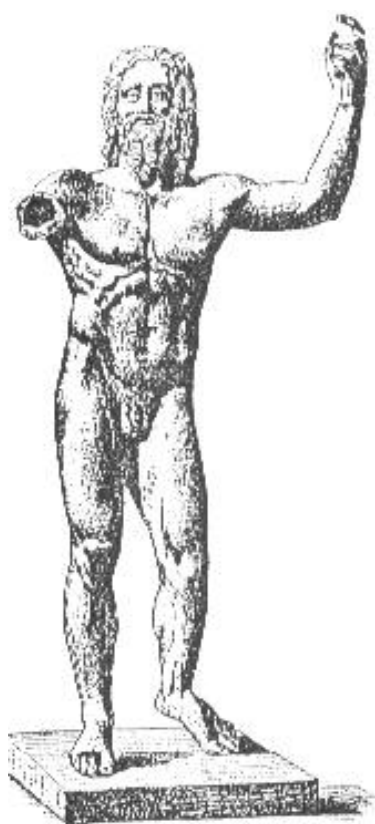
Индуси помињу на санскритском Јована као једно опште име са широким значењем за све народе са крајњег запада. Они су називали и Арабију, одакле је долазио тамјан и бибер, земљом Јована. Тамјан помињу као "жељен од Јована", а бибер као "вољен од Јована".

И пророк Езекиел такође помиње Јоване у Арабији, кад каже: Ведан и Јован. Био је један град по имену Вадан на караванском путу између Меке и Медине.

Панини, граматичар санскритског језика, назива писмо Аријеваца у Индији "писмом Јована", а то писмо није било грчко него један старији облик србице. У Индији се помињу, у Вараха-Махира, књиге Јована о астрономији. Међу научницима се води препирка да ли су то биле халдејске књиге или неке друге донете из Европе.

Франсоа Ленорман нас упознаје са коптским, то јест мисирским, називом за грке: "Уинен" и "Уајани". Он сматра да је то име за Грке прешло из семитских језика код Мисираца. Македонце и Србе уопште Мисирци помињу као "Хау-небу", што по смислу одговара јеврејском "острва народа" из Изорода.

Мисирци су називали Александрију, која је изграђена на месту једног малог насеља Ракоди, као пребивалиште Хау-небу. За цара Толемеја I Лагића Мисирци кажу да је он поставио своје

седиште у Александрији на обали мора Хау-небу. Што значи да су за Мисирце Грци - Уинен, а Срби - Хау-небу. Ако је Ленорман у праву да је ова реч Уинен дошла у мисирски из семитских језика, онда се мора закључити да су на Блиском Истоку правили разлику између Јована и Уинена, то јест између Срба и Грка. Уенен или Веани код Копта је Ведан код Езекиела. (37.октобар 1882.ст.609) Присуство имена "Јавну" или "Јавану" у клинописним записима из времена Првог Царства, искључују и сваку помисао да се Јован повезује са Грцима.

Слика Кип Јакобога из Епира

Сада да видимо порекло имена Јован и шта оно значи у дивонском смислу. Код Аријеваца у Индији, оних старијих из првог похода, постоји један бог по имену "Дјаус". Овај облик његовог имена је из каснијих времена, записан у 5-ом веку с.е. Првобитно име овога бога је нешто мало друкчије, иако њему врло слично. По свему што знамо о Аријевцима у Индији можемо закључити да је овај бог био најстарији и највећи њихов бог, чију улогу је касније делило неколико богова.

У вези овога бога Рагозин каже: "Дјаус је небо, његово име потиче од имена Див, што значи сјајни, светли." (27.ст.137) То је див неба, али оног сјајног неба, не неба вара, него неба јаве и јасноће.

Неба на коме се јавља сунце, месец и звезде. А затим каже: "Dyaushpitar је Небо "Питар" = Небо Отац, Dies-Piter, Zeus-Fater, Jupiter; где је Deus = Бог, Dio, Dios, од санскритског Divus. "Име Dyaus је чешће него било које друго име, налази се и удвојено са именом Асура и ово нам само по себи указује да је то било можда најстарије аријевско божанство, јер је име Асура, које је у почетку означавало најдобротворније божанство, прешло у потпуну супротност од тога."

(27.ст.138) "Дјаус - небо се дели на Варуну и Рудру, који су два супротна божанства." (27.ст.209)

И коначно можемо закључити: Дјаус је Див-Јаве небеске. Див-Јаве, Јаус или Јавус је врховни бог првих Аријеваца по коме су их називали Јавани. Никола Јорга помиње једног бога, чији се храм налазио негде северно од Скопља, и чије су име Грци записали као Јабадулис, једном приликом када су му давали требу Мукапор и Амадок. (160.1.92) Ова двојица

подносилаца требе се обележавају као Трачани. Име овога бога је преличено и оно би требало да буде -Јаве Див.

Олбрајт такође наводи да је Dyeus-Pater = Небо Отац аријевски дао име "Јупитер", "Зеус-Патер и Dyaus-Pita. (53. ст.129) Код Беде се налази упоређење: Zoves - Jovium, или боље од тога - Joves. (6.ст.526) Бергман каже: Скити су сматрали Дива као најстаријег од богова, као првобитног оца богова и преко богова као оца хероја, и краљева, и као прародитеља скитског народа, и као пријатеља људи уопште. Див Папајо је Jupiter, Diu-Pater = Небо Отац. Богиња земља се звала Апиа, која је настала из воде у супротности са небом. На санскритском апиа = вода. Див и Апиа су родитељи богова и људи. (43 ст. 157) Бергман је овде мало погрешно што се

тиче богиње Апије. Она не само што је настала из воде него је и оличавала воду а не земљу. То је богиња првобитне воде из које је, према старом веровању настао свет. Поједина острва, то јест земља у води, називала су се Апиа, као Мореја, чије је најстарије познато име - Апиа. Име ове богиње и србиска реч пити имају исти корен.

Слика рођење Јакобог

О пореклу имена и значењу бога Јова, односно Јупитера, даје нам најјасније учени Румљанин, Маркус

Терентиус Варон, који каже: Јупитер је раније називан Diovis, Diespiter, што је dies pater = дан отац и они који потичу од њега су називани dei и dius = бог, и divum = небо, sub divo = испод неба. (122.1.62) Варон још додаје: због тога је кров храма избушен рупама да би се "дивум", то јест небо видело. Неки су говорили да није правилно подносити заклетву у његово име док се

налазиш под неким кровом. Што значи да је правилно подносити заклетву Диву, односно Јову, само под отвореним небом. Преводац Варона, Роланд Кент каже: Јупитер, Диовис, Диес, Диус и Дивум су повезани етимолошки. (122.1.63)

Слика Србиски ратник из Лике у М. Азији. Главни град ове покрајине се звао Сирбин.

После ових Варонових објашњења нема више ни најмање сумње шта значи бог Јован. То је божанство небеске јаве, светлости и дана - стварног јавног живота под светлим небом, то је Јован, Јово, Јовис, Јупитер и Јаван. Може се узети као сасвим извесно да су источни народи изговарали име Јован као Јаван баш по речи јава, то јест небеска јава, живот под небом, богова и људи. У "Енциклопедији Митологије, Ларус", за грчког бога Зевса стоји овакво објашњење. "Зеус" је од санскритског корена "диаус", на латинском "диес", што значи дан. Прво, Зевс је био бог неба, ветрова, облака, кише и грома. Зевс је настао, као и Јупитер, од Дива Јована, србиског небеског божанства јаве. Грци су често називали Зевса - Диос или Дион, што значи -Див. То је само мало преличено србиско име Див.

Већи број народних имена је потекао по имену врховног бога кога је дотични народ славио. Ми ћемо се са оваквим случајевима стално сретати и у будуће. Ово се име на истоку мења од Јован на Јаван, док првобитни изворни облик прелази од Срба код Грка и код Румљана.

Први Румљани су пореклом из Мале Азије од сербског племена Дардана и они су пренели у Италију свога бога Јовиса, Јова, Јована, што су све стара имена Јупитера. Јупитер је Јово-Патер.

Ми налазимо и у Асирији једног великог бога чије је име записано клинописом као "Је". (14) Већ смо напоменули да се у асирским записима помиње нешто преличено име Јована и биће да је ово божанство било у вези са њима, односно њиховим врховним богом. Ми сматрамо да је и име јеврејског бога Јахве настало од имена Дива-Јаве, односно Јована.

Вадел каже: "Ја" је исти бог што и Бел код Аријеваца, а код Јевреја је то "Јах" или "Јеховах", што је "Јове" румски. (99.СТ.244)

Орбини и Долчи се слажу у томе да је најстарији илирски бог био Јакобог чији се храм и пророчанство налазило у Додону. (65.П.14) Јакобог или Јавобог је једно те исто, од кога је настао јеврејски Јехова. Јевреји су у већини случајева узимали разна имена и називе од Асираца. Ми налазимо код пророка Јоела име "Јеваним" за Јоване. У говору народа из Сирије Јован се зове - Јавно, а на арапском - Јунана. У Медији, чије је аријевско становништво сербско, Јован се изговарао - Јавна. Код пророка Езекиела, (627-570 год.с.е.) помиње се Јован из Јужне Арабије: "Ведан и Јаван из Узала..." (1.26.19-22) Један предео у Јужној Арабији био је насељен од сербских племена и данас тамо постоји покрајина под именом Асир. Ова чињеница је позната из

више различитих повести а Езекиел је само потврђује. Међутим, ово његово сведочанство има посебан значај због другог имена - Ведан. Ово име на јеврејском као и на другим семитским језицима, као и на коптском, значи дословно Грк, односно Јелин. Езекиел разликује Грке од Јована чак и када се налазе заједно у Јужној Арабији.

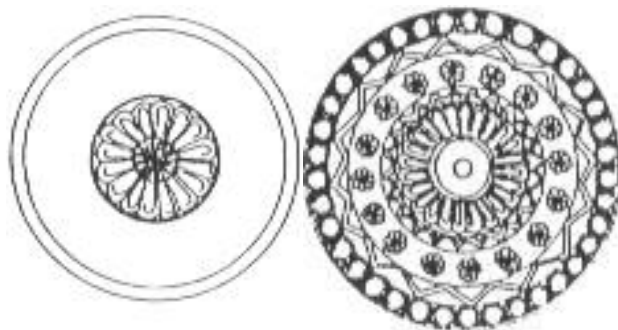
Слика Богиња Палас и сонац из Епира

У одломцима шесте књиге Диодорове, коју је цензура страшно искасапила, помиње се један писац Свете Историје, који је био поклизар цара Касандра, око 300-те године с.е. Име писца је замењено са називом Евхемер, што значи "дневни", "пролазни

"Несумњиво је да је тај писац имао србско име, па су га зато заменили. Ми ћемо га звати Поклизар, јер

је он то и био. Поклизар је био један од важнијих писаца дивоније, његово дело се помиње, али се нигде не може наћи, као ни његово право име. Као главни писци дивоније или свете историје сматрани су: Омир, Хезиод и Орфеј. Орфејево право име је - Сорбеј. Његово дело се не може, такође, нигде наћи. Цар Касандар је послао Поклизара у јужни океан, јужно од Арабије, и он је допутовао до острва које се помиње као Панхаја. На једном брду, на овом острву, био је храм Дива Трифилског, који је ту подигнут када је Див био господар света. У храму је била златна стела на којој је било исписано о делима Варуне, Теута и Дива. Варуна је, вели, био први владар, који је био познавалац кретања звезда и звали су га Варуна или "Небо". Стоји дословно србиска реч небо. Имао је са женом Хестијом два сина: Титана и Теута, и две кћерке, Реа и Деметер. Деметер је Богиња Мајка.

Слика Асирски штитови са истим сунчаним знаком

Затим се каже да је Теут био краљ после Варуне и да се оженио са Реасом и од њих су деца: Див, Хера и Посејдон. Потом је краљ постао Див који је оженио три богиње: Херу, Деметру и Темизу. Њихова су деца Курети, Персефона и

Атина. Грчка Атина је копија србиске богиње Паладе или Палас. Диодор наставља, да је Див ишао у Вардун (Бабилон) и био тамо примљен од Бела. После тога је дошао на ово острво и саградио олтар Варуни осивачу породице. Оданде је прошао кроз Сирију и дошао до Кисија владара Сирије који је оставио своје име планини Кисиону (Џебел ел-Акра, јужно од ушћа реке Оронта.)

Затим је, вели, Див освојио многе земље и народе. (110.V1.1) Једна друга планина са Кисејевим именом налазила се изнад Сербонског језера. Овде је, у овој оштећеној књизи, помешана дивонија са историјом. Оно што је битно овде јесте да се ради о сербиској дивонији и сербиској историји.

Садржај

ТУБАЛ И МЕШЕХ

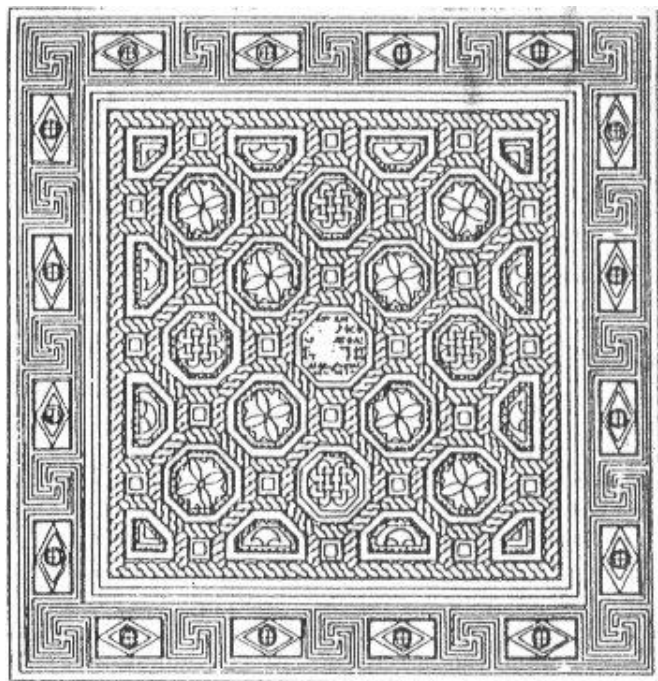
Два Јафетова сина: Тубал и Мешех, нису привлачила нарочиту пажњу заветословаца и мало је о њима писано; не зато што те земље нису имале историјске важности, него зато што су биле слабо познате и неодлучно одређене. Положај ових двеју земаља није било лако одредити, јер се оне појављују на два места истовремено.

Слика Сорбеј (Орфеј) са својим Рашанима

С друге стране Тубал и Мешех се увек помињу заједно, просто нераздвојно и то причињава велике тешкоће у одређивању њиховог земљеног положаја. Ако су народи из две земље били свуда и увек заједно, помешани, онда се више не може говорити о две него о једној земљи. Када се узме у обзир чињеница да су Јевреји узели од Асираца цео изородни распоред народа, односно разних земаља, међу којима је било и таквих са којима Јевреји нису имали никаквих веза, нити знања о њима, цела ствар око одређивања ове две земље постаје много тежа.

Слика под храма у Сарду

Асирци су знали где је која земља, народ или племе о којима су говорили, од Атланског Океана па до Индије, али Јевреји то нису знали. У време када је овај распоред узет од Асираца, а то је време писања Старог Завета и време пророка, Јевреји су могли разумети тај распоред. Пошто у чисто јеврејској традицији није било довољно

података нити знања о томе, падом Асирије, настао је прекид и код Јевреја. Зато ни један каснији јеврејски историчар није био у стању да нам ваљано објасни распоред земаља и народа из Изорода.

Јосиф Флавиус, најзначајнији међу њима, запleo се на пола пута и није могао даље, па је почео да даје некаква објашњења која су супротна слову и духу распореда датог у Изороду. Једино у шта је био сигуран јесте да тај распоред земаља допире на западу до Гибралтара са европске и са афричке стране. Он зна за Шпанију да је она Иберија, али није био у стању да каже нешто одређено, ни за Роданију, ни за Италију. То заиста делује чудно, јер је Италија била, може се рећи, ту пред вратима. Покушаји каснијих јеврејских историчара, који су схватили да се ради о ширим просторима, а не о једном суженом кругу земаља око Палестине, нису уродили плодом, понајвише због грчке школе, која је настојала да све земље из Изорода, што се тиче Европе, смести у Грчку и околну ње.

У томе је Грке издашно помагала Ватиканија и њена цензура, настојећи да се старозаветна етнографија сведе на што мањи простор и учини потпуно неразумљивом. Тако се десило да настане приказ о пределу Кавказа као вишеспратној наслази од више земаља, да се то друкчије не може разумети него да их слажемо једну на другу. Све је ово допринело да је одређивање места земаља Тубала и Мешеха постало изузетно тешко: најтеже решиво питање из целе старозаветне етнографије.

Иако се увек помињу заједно, Тубал је боље познат од Мешеха, због главне делатности у тој земљи - производње метала. Али тешкоће и са Тубалом су велике, јер се он не појављује само у Азији, у Кападохији и код Кавказа, него и у Европи. Шпанија је у ствари главна земља Тубала, важнија од оне у Азији. Ова појава Тубала на два места направила је велику пометњу код историчара, па пошто је то био случај и са Мешехом, проблем је постао просто нерешив.

Мешехова главна земља је на Волги, а појављује се, заједно са Тубалом, у Кападохији и код Кавказа. Временом ће нестати и Тубала и Мешеха у Кападохији, па затим и испод Кавказа и остаће раздвојени на врло удаљеним просторима, Тубал у Шпанији, а Мешех на Волги.

Слика Мједено бриње

Свети Јероним назива Мешеха - Мосох и сматра да су они били у Кападохији. За Тубала каже да су то Ибери које и Шпанцима зову, а неки и Келтиберима. Неки сматрају и Италијане Тубалима. (78.П.999)

Тубали су Омирови "Алибес" и Херодотови "Халибес", које он налази западно од реке Халиса у Малој Азији. (39.1.28) Када кажемо Омирови, ми ту подразумевамо имена каква се налазе у Илијади и Одисеји, али при томе желимо да напоменемо да то нису

изворна Омирова имена, пошто су Илијада и Одисеја преведене на грчки језик и имена прилагођена грчком начину изговора. Очигледно је да је име реке Халиса у вези са именом Халиба. Херодот каже да се они његови "Халибес" називају и Тибаренима. Сви писци се у томе слажу да је јеврејско Тубал и грчко Тибарени једно исто име. Свети Јероним каже да су Тубали Ибери, то јест Шпанија, који се и Келтиберима зову. (78.ст.999) Јосиф Флавиус, јеврејски историчар из првог века нове ере, каже да су се Ибери раније звали Тубали.

Клаудиус Толомеј помиње град Табилака испод Кавказа. Бошар наводи све претпоставке о Тубалу и Мешеху и закључује да су Тубали Тибарени из грчких записа, који су исто што и

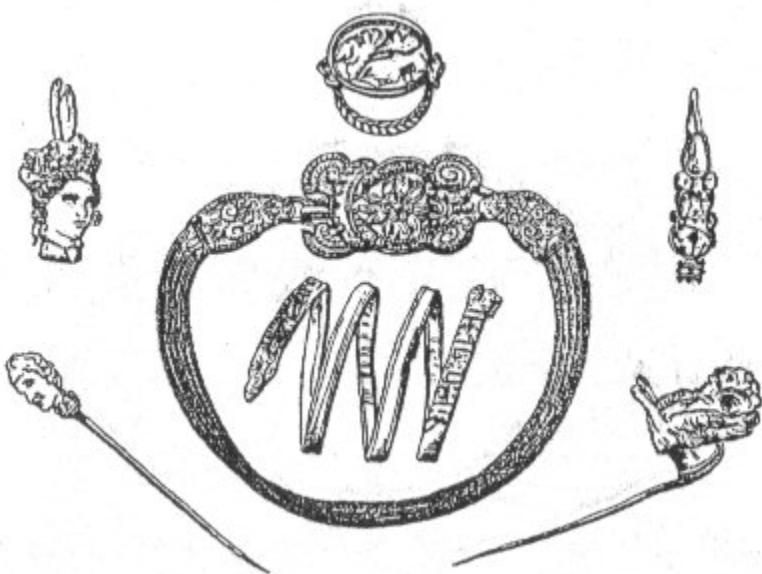
Халиби, то јест - Ибери. (2.1.III.XII) Јосиф Флавиус додаје да је Тубал исто што и Тубал-Каин, први ковач из Старог Завета и да је то данас, то јест у његово време, земља Шпанија. (75.I.III) Шпанија се тада звала Иберија. Едуард Велс напомиње да постоји народно предање код Шпанаца о њиховом пореклу од Тубала.

У Преводу 72 стоји реченица: "кнежеви Рош Мешех и Тубал". То значи Мешех са реке Рош. Велс каже Москови и Руси су потомци ових, први северније, а други јужније. (31.ст.66) Име ове реке Грци су преличили на "Араксес", а Арапи су је називали Рош. То је савремена река Волга, чије је прво познато име било - Раша. У Старом Завету се помиње народ "Рош" и то су Рашани са Волге. Име ове реке источни народи помињу скраћено као Ра, Раш, или Рош. Бошар каже да је Рас или Арас име реке коју Грци и Румљани помињу као "Араксес". Персиски и арапски писци кажу да је Рус осми Јафетов син и његови потомци су, по Абулфарацу, увек придруживани са Бугарима, Словенима и Аланима. (79.1.129) Розенмилер каже без двоумљења: Рош су Руси. Бошар каже: Велика река Ател, како Арапи зову реку Ра, је Волга. (2.IV.XXXIII) Арапско "Секалаб" обично превод са Словени, али пре ће бити да се ово име односи на Србе него на Словене. Јеврејско Мешех је преведено на грчки у Преводу 72 са "Мосхи", како се помињу и код Херодота. Бен-Горјон, наведен код Бошара, каже да је "Мешех - Русија". (2.1.1.XXXVIII) Еузебије Памфил каже да су Мосхи, као народ, Илири, што значи - Срби.

Џон Камбел даје опис једног врло занимљивог написа, нађеног у Мерашу, односно Марасији, како све називају овај предео. Напис је био урезан на каменим лавовима и потиче између 930 и 858 године с.е. У том напису се помиње народ Рас или Раса. (104.I. ст.134) Затим се помињу градови рашки и народ рашки. Камбел закључује да су ови Раси исто што и Рош из Старог Завета. (104.1.ст.136) Затим Камбел наставља: У Еламу је било ових Раса и Саргон их назива - Рас, Сенахериб - Расу, Асурбанипал - Раси, а Тиглат-Пилесар II - Маруси. Они се доводе у везу са јеврејским "Лихатаху", то јест Лидианима (односно Људејцима). (104.I. ст.136) "Луадах" је отац "Марешах" кажу јевреји. (104.I.ст.137)

Ми овде наилазимо на податке да су ови Рашани од Људејаца који су се из Мале Азије померили на исток, баш као и Расени што су отишли у Италију.

Слика Украси са предела око Азовског мора

Сербиска племена су често употребљавала име Рашани као своје друго име и та два имена се налазе заједно где год су се појавила. Камбел следи даље ове Рашане и каже:

"...Тиглат-Пилесар II ставља

Sarrabani у Вавилонију где, као у Еламу, живе јужни Ras." У Сирији и Кападохији се помињу као "Сараката", за које класични географи употребљавају назив "Сараване" и "Араване" (104.1.ст.157)

Код Моиза од Хорена стоји, према Берозу, да је "Зерван" био господар земље у време Ксисутра, кога Халдејци помињу као Хасисадра, а Хатушани као Ачаштари. Овој линији припадају "Рас" од којих потиче Beth-Zur или Zeru-vupe, и Мосхи или Кападохијаии који представљају Јафета. Бероз овде говори о једном историјском времену када су Мосхи и Раси владали Халдејом. (104.1.ст.158) Камбел још додаје: "Рас" су били најстарији становници и именодаваоци Русије. (104.1.ст.160) У овоме наводу имамо низ објашњења истовремено. Асирски цар; Тиглат-Пилесар II ставља "Сарабану" то је Србе у Вавилонију, односно на сербиском Вардунију, где су као и у Еламу били присутни и Рашани. У ствари ради се о једном

истом народу са два имена. "Зерван" господар земље је Сербон, у време када су Мосхи и Раси владали Халдејом.

Страбон говори о Иберима и каже да су они претежно земљорадници (то јест они испод Кавказа, наша примедба) и да су по много чему слични Јерменима и Медима, и да су истородни, **συγγενείς**, са Сарматима. (86.XI) Што опет значи - Серби. Из овога неоспорно произлази да су Тубал и Мешех сербиска племена, па било да су их називали Мосхима, Рашанима или Иберима.

Слика Јатаган из Македоније

Алфред Мори каже да су Тибарени најпре насељавали југозападне падине Кавказа и одатле су се померили све до обала Црног Мора, између Требизонда и Синопа. Изгледа да су имали насеља и у Киликији. (77.ст.295) То нам указује на чињеницу да су Тибарени били измешани са другим сербиским племенима у Малој Азији. Пророк Езекиел спаја Магога са Гогом, кога ставља северно од Асирије, и ословљава га са принц Мешеха и Тубала. (1.Езек. 38.2 и 39.1) Из овога видимо поистовећавање Меса-Гета, Гета, Мосха и Тибарена. Алфред Мори поводом овога каже: "Ту има разлога да се верује да је народ са овим именима био међусобно повезан својством језика." (77.ст.296)

Слика Јатаган из Иберије (Шпаније)

Херодот даје преглед Ксерксове војске и каже да су Мосхи и Тибарени ишли заједно, под једним заповедником. (39.VII.78) У Персији су они имали истог покрајинског владара, што све говори да су они у ствари један народ са два имена.

Алфред Мори објашњава како су Персијанци имали навику да семитски глас "Л" замене са "Р" и уместо Тубал изговарали су Тубар, односно Тибарени. (77.ст.297) Овде се ради о замени слова "лама" и "ро" између аријевских и семитских језика и тешко је рећи да ли су Аријевци замењивали семитско "лама" или су Семити замењивали аријевско "ро". Било како било, таква замена слова је постојала.

Ово се не односи на грчки језик, који не припада породици аријевских језика. У вези са тим Гордон Чаилд је приметио: "Мноштво њихових имена - Одисеус, Ахилес, Пелопс - могу само са највећим тешкоћама и са силованом фонетиком бити објашњена као индо-европска." (60.ст.45)

Чаилд није био једини који је дошао до таквог закључка, то су закључили и многи други учени људи, само што то нису тако отворено износили, јер би се то у савременом западном свету сматрало као богохуљење. До истог закључка је дошао и писац ове књиге, са још ширим и јаснијим доказима. Не само да језик одваја Грке од аријевских народа, него и историја и њихов национални карактер. Међутим, грчки језик је претрпео врло снажан утицај сербиског језика и један добар постотак савремених Грка су сербиског порекла. Сербизми у грчком језику су створили утисак да се ради о једном аријевском језику.

Што се тиче замене између сербиског и грчког језика, она је била стална и не ради се само о замени појединих гласова, него и слогова; промени места, редоследа слогова. Овим питањима биће посвећено више простора једном другом приликом. Грчки Тибарени су сербиски Ибарана и по њима је име Иберија, како она мала код Кавказа, тако и она велика - Шпанија. Иберско Полуострво је добило своје име по реци "Иберису", Иберу, односно - Ибру. То је исто име као и име реке Ибар у Србији. Старо име реке Марице је такође Ибар, што Грци изговарају као Хеброс. Са овим налазом смо дошли до коначног расплета иберске загонетке. Сербон је, приликом похода на запад, одвео Ибаране, односно Ибере, из Мале Азије у Шпанију.

Пророк Езекиел говори о Тиру, као великом трговинском центру, и каже: "Јаван, Тубал и Мешех тргују са тобом." Он каже да Тубал и Мешех доносе мједене судове на тржиште у Тир, као своје производе. (1.Езек.37.13)

Тубал-Каин је у Старом Завету приказан као проналазач копања метала, први копач. Омир говори о вештини "Алиба" у преради сребра. Хатушко Царство је баш захваљујући овим

"Халибима" било далеко испред свих у преради гвожђа. Биркет-Смит сматра да је прерада гвожђа, баш ту на обалама реке Халиса, почела око 2000 година пре Христа. Грци су назвали реку Халис по Халибима, како су их они називали, али то нису изворна србиска имена. Халиби су на србиском Каливи, калиоци и ковачи, што потврђује и Стари Завет са именом Тубал-Каин. Река Халис се на србиском звала Ибар по којој су они први чувени копачи добили име Ибрани, Ибарани, Ибери. Тако је старозаветни Тубал-Каин на србиском Ибер-Калилац, односно Ибер-Копач.

Биркет-Смит сматра да је први копач, према Старом Завету, био дивонски оснивач племена које Грци називају Тибаренима, насељеним на северној обали Мале Азије. Западно до Тибарена били су Халиби чије име у грчком језику означава челик, "халипс". "Све нас наводи на то да закључимо да се јужно од Црног Мора налазила прва земља у којој се вадило и прерађивало гвожђе и да је време овога открића било око 2000-те године с.е." (47.ст.94) Аниташ краљ Хата, у време око 1900 године с.е., пише: "Кнез од Пурушканде је покорио моме господству. Донео ми је престо од гвожђа и жезло од гвожђа, како је било тражено." (47.ст.94)

Приликом заузимања Азије, србиска племена су преносила имена градова, река и планина из Европе у Азију. То је била стална примена и број пренетих имена је велики на простору од Дарданела до Инда. Тако је и име реке Ибра пренето у Малу Азију. Ови исти Ибрани су са Србоном прешли из Мале Азије у Шпанију и дали једној великој реци, у новој насеобини, име Ибар. По тој реци је Иберско Полуострво добило своје име, а Шпанија се звала Иберијом, касније и Келтиберијом, што значи Келтска Иберија, или тачније на србиском - Гетска Иберија.

Јосиф Флавиус каже да су Тубали и Ибери на Каспском Језеру, а Тубал је Шпанија. (2.I.IV.XXXIII) Шпанија је у стара времена била позната по богатству у металима, што је привукло ове искусне металце из Мале Азије да се населе у Шпанији.

Насељавање Расена у Италији било је у исто време када и Ибера у Шпанији, приликом Србоновог похода.

Један део тројанских Дардана је, такође насељен у Италији, јужно од Расена, у Латијуму. Касније је, по паду Троје, код њих дошао кнез Енеј са својом пратњом. Ибери, Расени и Дардани су исти народ, односно племена једног народа, србиског народа. Тако постаје разумљиво оно што су Халдејци говорили, како наводи Бошар, да су Тубал и Мешех и у Италији и у Аусонији. Под Аусонијом се у стара времена подразумевала Кампанија и шире узето јужна Италија. Халдејски наводи тачно указују на места насељавања Расена и Дардана у Италији. Пошто су све три сеобне, две у Италији и једна у Шпанији, дошле из Мале Азије, готово са истог простора и од истог народа, Халдејци нису правили разлике између њих.

Ернест Розенмилер каже да су од имена Тубал Грци направили Тибар. (79) Тачно тако се зове река Тибар у Италији, што значи да је њено име на србиском - Ибар. Аусонија је касније позната као Оскија. Најстарије писмо Оска, Расена и Ибера у Шпанији је у ствари архаична србица, са врло малим разликама међу њима.

Један део научника, на челу са Бергманом и Моријем, заступали су мишљење да су Мадај и Мешех, то јест Меди и Мосхи, један исти народ. У ствари то су племена једног истог народа. Јосиф Флавиус каже да су Мосхи чинили прво становништво Кападохије и наводи као доказ име града Мазака. Ово се може узети за тачно у односу на србиска, односно аријевска племена, али пре доласка Мосха у Кападохију тамо су се налазили Хурити, бар у њеном источном делу.

Што се тиче Мосха са реке Раше, односно Волге, они су касније руско племе Московљана по којима је град Москва добила своје име. Бошар каже: Мешехом зову државу Русију, изнад Црног Мора. (2.1.1 V.XXX VI) Један део племена Мосха је био заједно са Ибаранима у Малој Азији и испод Кавказа. Најстарији и најчувенији руски металци били су баш са предела племена Московљана, јужно од Москве, град Тула.

ТЕИРАС

Последњи Јафетов син је Теирас, кога помињу и као Тирас. Ово друго име више приличи грчком него јеврејском језику. О земљи Теирас најмање је писано од свих земаља, од стране заветословаца, понајвише из тог разлога што је замењена са једном другом земљом. Одмах да кажемо, Теирас је као земља један велики предео у сред Европе, али она је замењена са Тракијом. Међутим, Тракија није могла ни у ком случају да одговори условима да би је могли сматрати земљом Теирас. У Светом Писму постоји одређена логика приказивања земаља и народа. Тракија припада Јовану, па све и уколико би била приказана као посебна земља, она би несумњиво била именована као један од Јованових синова. Али Теирас је Јованов брат и то подразумева много пространију земљу од Тракије, не у земљи Јовану, него негде поред ове, у суседству. Да су историчари повели мало више рачуна о овој логици излагања у Светом Писму не би се ни освртали на Тракију.

Јосиф Флавиус нам каже: "Тирас се зове Теирас, **Θείρας**, и то име су Грци преиначили на "Тракас," **Θράκας** (75.I.ст.124) Већ су добро познати грчки пориви да стрпају све у Грчку и околне, па их нису требали у томе следити. Према Бошару, име Тракије се код Јевреја пише на два начина, Thrassia или Thressa, а у Преводу 72 Тирас се пише Теирас, **Θείρας**. Ово је било довољно да се увиди да се ради о два сасвим различита имена. Када се томе још дода Јосифово сведочење да су Грци преиначили то име, онда је јасно да Тракија није та земља. Тачно је да се земља Теирас налази северно од Тракије и да се граничи са њом, као и то да су нека имена места у те две земље била иста, што је и разумљиво. Оно што је тешко разумети јесте да велика већина историчара, који су се бавили тим питањима, једноставно понављају: Тирас је Тракија, и све се завршава у тој једној реченици. Само двојица њих у томе чине изузетак.

Прво да поменемо врло ученог Бошара, који је први закорачио у земљу Теирас. Он каже да се у Тракији и у њеном суседству, то јест северно од ње, налази низ имена која су у вези са именом Тирас, односно Теирас и то су: Athyras, Tyristasis, Thrasus, Trausi, Agathyrsi, Idathyrsi, Tygas, Tyris, Tearus, Tyrias, Thuras, Thures, Thuros, Thrithas, Thero, Tereus, Therops, Teres и Tiris.

(2.1.11.II) Већина ових имена се налази северно од Тракије и само један мали број у Тракији. Ова имена су прибележена према грчком правопису и пренета у латински, па ни једно није верно пренето какво је оно било на језику народа те земље. Ми ћемо овој листи додати Херодотове Агатирсе у Украјини и Тиса-Гете у долини Каме. (39.IV.22)

Слика Аполон хиперборејски

Бошар каже Теирас је Дакија, односно Тракија све до Венеције и до у Мађарску.

(2.1.IV.XXXIII) Стефан из Византа каже да се Агатирси налазе на Хелмском Полуострву, (4) у ствари на Дунаву. Слично Бошару и Едуард Велс је закорачио, иако неодлучно, у земљу Теирас, када се пита да није, можда, земља Тирас на Дњестру,

кога су Грци називали Тирас. (31.ст.72) И јесте стварно и на Дњестру и одавде много даље на запад, кроз Европу. Земља Теирас из Изорода подразумева простор између Црног Мора и северне земље Рифат, а на запад све до Холандије. Зато Бен-Горјон каже: Теирас су Руси, Познанци и Енглези. (2.I.III.X1V) Под Познанцима подразумева Пољаке, а Енглезе убраја зато што су пореклом са простора земље Теирас.

Арапи су нас и овога пута изненадили са добрим познавањем старе географије и етнографије из Изорода. Бошар напомиње арапске писце и каже да су они под Теирас убрајали и

Персију. (2.1.II.II) Ова њихова поставка изгледа као изненађење, али само на први поглед, јер чињеница је да су Перси, односно племе Парса, пореклом са предела изнад Црног Мора, то јест из земље Теирас. Парса су дошли у Азију после Меда и у свему су се угледали на Меде, у начину живота, у начину одевања, наоружања, државног устројства и тако даље. Они су у ствари од Меда преузели, као њихова млађа браћа, азиско царство.

Треба имати у виду да су Арапи, иако не сви, али један добар део њих, били дуго времена под управом Асирије и отуда су наследили многа знања као и познавање старе географије. Ми видимо Арапе као савезнике Нинове, што значи да они нису били један од покорених народа у сербиском асирском царству, него су имали положај савезника, а тиме и приступ у више друштвене слојеве, култури и науци. Тиме се има разумети надмоћност арапских писаца над јеврејским у тумачењу старозаветне етнографије.

Што се тиче Грка и њиховог скретања имена Теирас на Тракију и то се може разумети. Стари Грци нису познавали географију средње, западне и северне Европе. Они нису проучавали негрчке писце, јер за њих они су били сви "Варвари" и као такви не заслужују никаквог поштовања. Оне које су превели на грчки језик, као Омира, прогласили су за Грке. Једини Грк који је путовао до Скандинавије био је Питеа из Марсеја, за кога Страбон каже да је писао више из своје главе него оно што је стварно видео.

Најсевернија Грцима позната земља била је Тракија. Од Подунавља Грци су познавали само доње Подунавље, од Црног Мора до Ђердапа, а даље од тога нису знали ништа. Тако се десило да су сви грчки писци, у време Александровог похода у Подунавље и посебно у Срем, приказали Срем острвом у Дунаву и заменили га са малим острвцем Пучким Острвом, "Пеуке" на ушћу Дунава. Тако је испало да на малом Пучком Острву постоје велике шуме, широка поља и градови. То је доказ да је грчко познавање географије, чак и средњег Подунавља, још у четвртном веку с.е. било једнако нули. У време Румског Царства, када су Грци упознали Срем, приказивали су га као острво у Дунаву. Када су чули од других народа да је земља Теирас северно од Грчке, они су закључили да је то Тракија, пошто је то била најсевернија земља коју су они познавали.

Све што је било северније од Тракије Грци су називали земљом хиперборејском, што дословно значи - преко буре. Северни ветар који су Серби називали буром, Грци су звали "бореос", а хипербореос је преко буре. Са таквим познавањем географије Европе није се заиста могло далеко стићи.

Страбон каже да су Грци називали Скитима и Келтоскитима све народе који живе изнад Црног Мора, Дунава и Јадранског Мора. И онда каже: "Они стари писци који су писали пре првих грчких историчара, праве разлику међу овим северним народима." (86.XI.VIII) Тако ми сазнајемо да је Страбон употребљавао писце старије од првих грчких историчара и који су боље познавали географију Европе. Страбон каже да су ти стари писци, пре Грка, изнад Дунава стављали Сармате. Ми смо већ рекли да је име Сармати само преличено име Серби.

Страбон нам каже да су племена Аорси и Сираки раширени од Азовског Мора на југ све до Кавказа. (86.XI.II) П.Ф.Ж. Госелин, у образложењу Страбона додаје: Аорси је преличено име које се код Херодота налази као Тисагети или Тирсагета, код Меле - Агатирси, код Плинија - Утидорси, код Такита - Адорси, код Толомеја - Аланорси, а чије је право име Тирси, *Thyrsi*. (86.IV.CT.185) Исти научник нам каже за Тауриске, *Taurisci*, да се код неких писаца називају Тириски, *Tyrisi*. (86.III.ct.25) Стефан од Византа их назива Териски. Госелин каже да се ови Тауриски помињу и као: *Teurisci*, *Taurisci*, *Teurista*, народ који се налазио на пределу између данашње Мађарске и Аустрије и на југу у Словенији, око Љубљане.

Едуард Велс напомиње да се један бог рата код Трачана звао Турас, којег помиње Омир у Илијади. Велс доводи име овога бога у везу са именом земље Теирас. (31.CT.72) И ево нас на прагу решења порекла и значења имена земље Теирас. Овај "Турас" је у ствари сербиски бог Теут

по коме се називају "Теуриски", што значи народ бога Теута. Бергман даје објашњење порекла имена Теутонци и Дојчланд, и каже: Сви су се сматрали пореклом од бога Теута и звали су се Teutuskes, име које су касније Немци променили у Teutsche, па на Deutsche, а Фрузи на Tudesques. (43.СТ.75)

Врло честа појава код старих народа је да се називају именом свог врховног бога, да га сматрају својим претком од кога воде порекло. Сербиска племена, која су се из Подунавља раселила по средњој Европи, на пределу касније Германије и по Роданији, славила су Теута као свог врховног бога и по њему су се називали Теутарима. Зато се цела средња Европа и један део западне Европе у Изороду назива - Теирас. То је у ствари земља Теутара, што је пролазом кроз стране језике постало Теирас.

Слика Мислилац из Дакије

Стефан из Византа каже да се Агатирси налазе на Хелмском Полуострву и да је име овога племена у вези са Thyrsis Bacchi, то јест Теутом Баком, како у Азији, тако и у Европи, и помиње: Ибере, Лиге. Ligyres, и у Сарматији Гелоне. За Агатирсе каже: Agathyrso Herculis filio (ut Pisandar). (4) Он помиње и један град и једно племе истога имена на Сикели. Агатирсо је родоначелник племена Агатирса, који је према Писандру Херкулов син, то јест Сербонов. И Херодот каже да су Агатирси, Гелони и Скити браћа. (39.IV.10) То значи да су један народ. Херодот још каже да су трачки краљеви највише славили бога Теута, кога он

назива грчким именом - Хермес, да се заклињу у њега и да се издају за његове потомке. (39.V.8)

Слика Теут – Бак и бакиње

Диодор помиње Низиум, то је латински облик овога имена, или Несион, грчки облик истога имена, у Тракији. (110.III.ст.299) Низа,

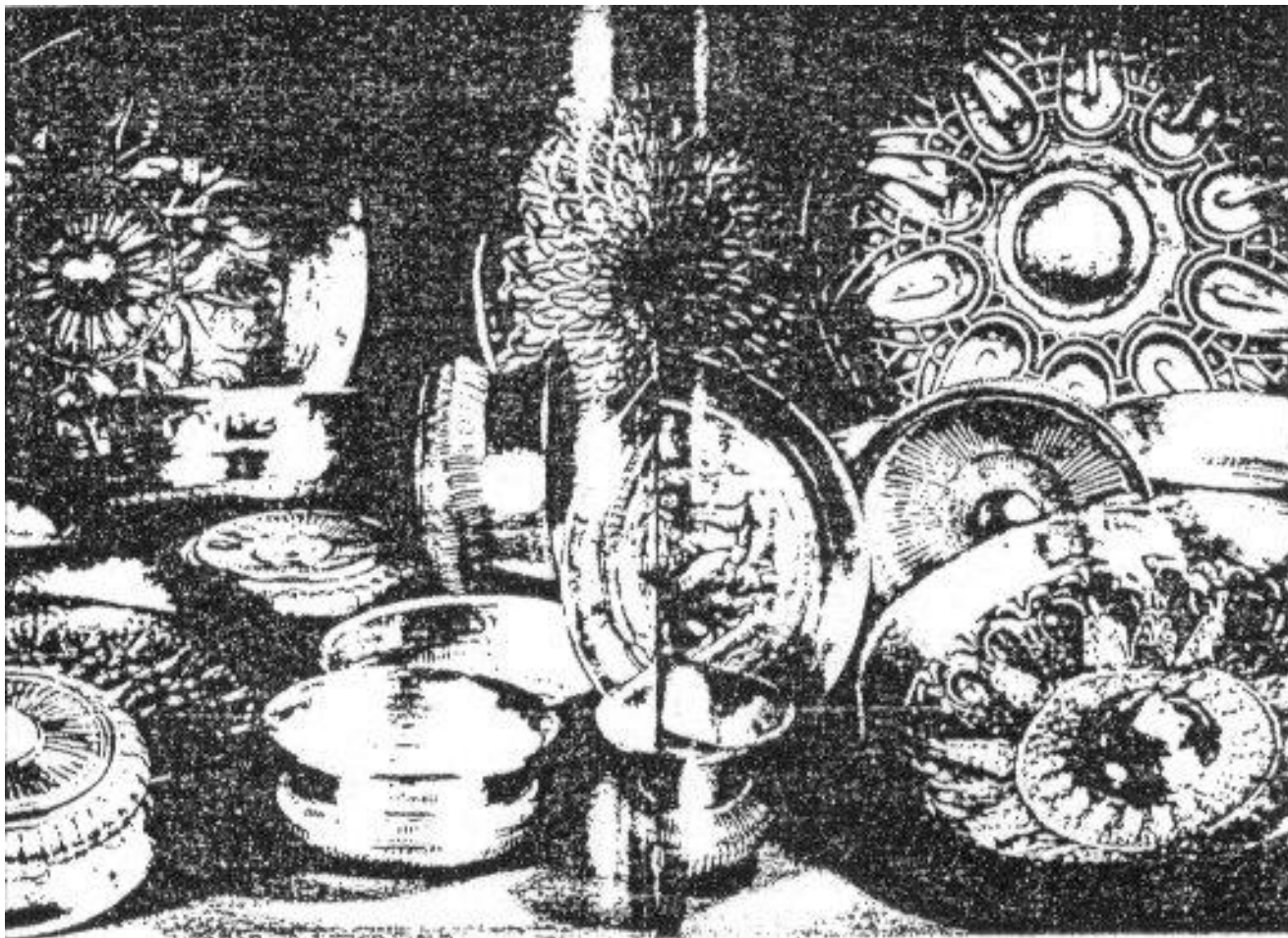
Низаја, Низеја, како се све помиње родно место бога Бака, и које Диодор овде наводи, је у ствари савремени град Ниш. То је прва и најстарија Низа. неки су у 16-ом веку сматрали да су и Трачани од Теираса: Theiras је дао народ његовог имена, који је потом променио име и зове се Трачанима. (94.СТ 36) Овде се Теирас узима као родоначелник народа, како су многи тумачили Изород.

Виктор Дуруи помиње једно племе пореклом из Тракије, насељено на југу Македоније, у Перији, и каже да је било на високом степену просвећености и извршило велики утицај на Грчку. Они су славили бога Теута и бога рата представљеног у виду мача. (90.1.ст.41)

Теута су Грци усвојили под именом "Теос", што значи једноставно бог. Серби нису оличавали врховног бога, кога су сматрали невидљивим и господаром неба и земље. Ово веровање су усвојили и Грци, па ни они нису оличавали "Теоса". Ахура-Мазда, врховни бог Иранаца, био је небо означено са ватром, он нема и не може имати слику. (12.ст.15)

По богу Теуту добили су своје име, не само племе Теуриски, како их помињу, него и Теутонци и Немци Дојчи и земља Дојчланд. Сви стари научници су тврдили, као Јосиф Флавиус,

Еузебије Памфил и Свети Јероним да етнографија Изорода покрива Европу све до Гибралтара. Са открићем положаја земље Теирас ми смо доказали да су они били у праву. У сербској Асирији, односно Сурбији, од које су Јевреји преузели етнографију Изорода, тачно су знали стање у средњој Европи.

Слика посуђе из Тракије са украсима сунчаног божанства

Не треба заборавити да су два асирска цара, од којих је један живео у време Тројанског Рата, носила име бога Теуга. Војвода сербског далмског савеза, који је ратовао са Октавијаном 34-те године с.е. звао се Теутемио, Teutemio. (141.I.60)

Анонимус Равенски каже: На северу до Океана (савременог Балтичког Мора) је отаџбина Сармата,... која је преименована у Роксоланију ... а према Толемеју цару мисирском, она се зове Сардонија. Друга Сардонија је до Дунава. (69.IV. 11) У другој Сардонији се налази земља Дакија. (69.IV.14) После Теираса, или на сербском - Теутаније, остају нам у Европи још две земље, које покривају два Јованова сина, а то су Италија и Роданија о којима ћемо тек говорити.

Садржај

АШКЕНАЗ

Пошто смо дали опис сваког од Јафетових синова, можемо сада прећи на три Гомерова сина: Ашкеназа, Рифата и Тогарму. Пошто је Гомер, као што смо видели, била земља Фригија, под којом се подразумева већи део Мале Азије, можемо предпоставити да су његови синови, то јест земље које стоје у некој вези са Фригијом, негде у њеном суседству.

Први и историјски најважнији Гомеров син је Ашкеназ. Одмах да кажемо да је Ашкеназ западни део Мале Азије, до мореуза, и део Тракије, источна Тракија до мореуза. Ашкеназ је углавном Тројада, Битинија и источна Тракија (Јеленин Град Троја и Тројада су толико биле познате у древном свету па је сасвим разумљиво што се тај део Мале Азије издваја као једна посебна земља иако је она земљоно и народоносно чинила потпуно јединство са Фригијом. Није пристојало да се славна Троја остави у положају само једне покрајине Фригије, па је истакнута као посебна земља. Пошто се у Светом Писму говори само о земљама, а не о градовима, име града није узето као име земље, па макар то била и славна Троја. Увек је узиман шири појам и у овом случају то је земља Асканија. Јеврејски назив Ашкеназ значи дословно - Асканија.

Слика Богиња Паладе (Палас)

Асканија је добила своје име по Аскану, једном од славних старих владара западног дела Мале Азије. То је била земља Асканова. Ми нисмо још потпуно начисто са тиме да ли се тај владар звао Аскан или Аскањ, и то је, и за нас, као и за многе друге писце, остало у недоумици. Један део Битиније је све до румског времена називан Асканијом, што је остало у навици као сећање на много ширу Асканију. На томе пределу два језера су носила име Асканово Језеро, једно код града Никеје и друго мало јужније од њега. Плиније помиње Асканов Залив у Тројади и Асканово Острво, као и Асканову Луку у Еолиди.

Слика Новчићи из Троје,

Епира,

Македоније

и Тракије

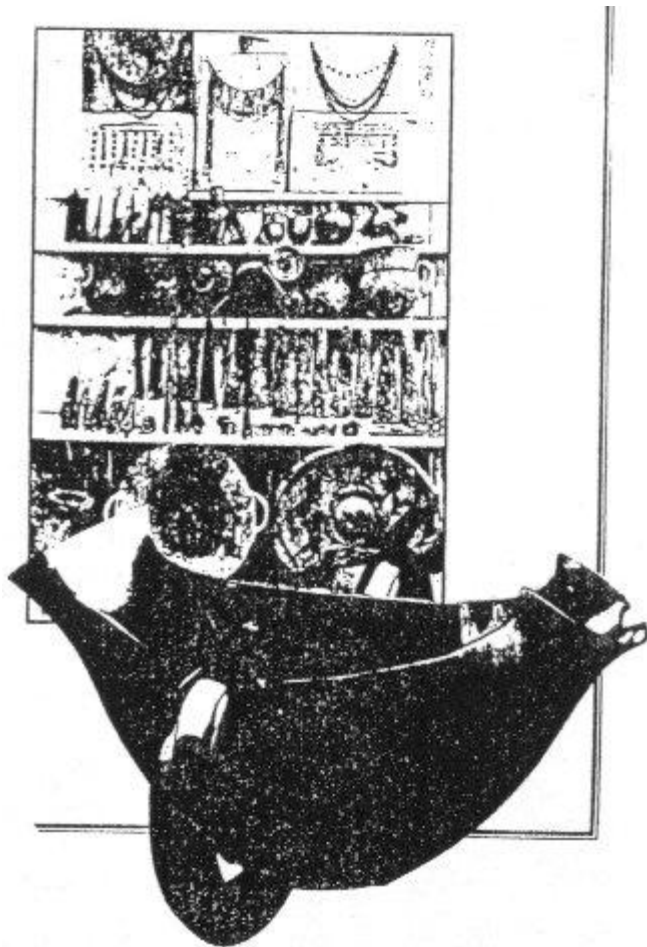
Да су се Тројада и Битинија стварно називале Асканијом сведочи и отац историје, Херодотов претходник и узор, Сирбин из Сарда, кога наводи Страбон. Сирбин је записао да су Фрижани, односно Брижани, дошли из Европе после Тројанског Рата у Асканију, код планине Верекинде.

Код пророка Јеремије (1.51.27) налази се помен да је један краљ Асканије, заједно са Јерменима, угрожавао Вардун.

У Илијади Аскан је вођа Фрижана и Меона у рату под Тројом. Пошто су Бриги прешли у Азију тек после Тројанског Рата, Омир је овде назвао Фрижанима народ из земље Фригије како се називао у његово време, то јест у другој половини 12-ог века с.е. Аскан се у овој улози појављује као вођа племена са ширег подручја.

Вилиам Ремсе мисли да, код Јевреја, Ашкеназ подразумева шире народне масе из Мале Азије. (76.ст.2)

Код Омира се Битинија назива Аскановом земљом. Овде треба напоменути да су баш Тројада и Битинија биле најчистије сербиске покрајине у Малој Азији. У свим другим крајевима је било извесног мешања народа, као и остатака других народа. Зато се Ашкеназ узима касније и као чисто обележје Сërба. То је свакако био разлог што су арапски писци, како наводи Бошар, Ашкеназе називали Сërбима.

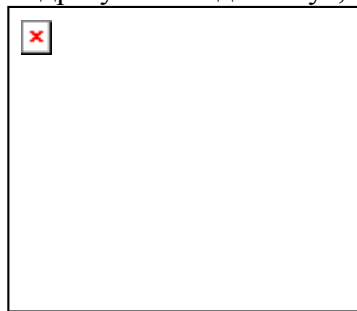
(2.1.111.IX) Бошар каже, у духу његовог времена, Словенима, али име које су Арапи употребљавали не значи Словени него Сërби, под којима они подразумевају све Словене, као што су то чинили и многи други писци.

Слика посуђе из Троје, у првом плану златни соковник

Самуел Бошар и Едуард Велс заступају мишљење да је Црно Море имало име Асканско Море.

Велс каже: "Општа пракса код Грка је била да узму реч из неког страног језика и са малим изображењем исте направе од ње своју реч, па је тако настало име "Понтос Аксенос". Касније када је порекло овога имена било заборављено од Грка, они су мислили да је тако названо од њихових предака зато што је "Непримљиво Море", пошто непросвећени народи живе на његовим обалама и преправили су то име на "Понтос Евксинос". (31.ст.51)

Грци су све народе називали "Барбарос" и то су употребљавали као именицу, што подразумева да су непросвећени и непримљиви, односно негостољубиви, па су таквима они сматрали и становнике на обалама Црног Мора. Понтос код Грка значи - пут, и под тиме се подразумева водени пут, па су тако они називали море.

Слика Накит из Троје, двоглави орао, звездасто сунце и наруквица

Реч таласа, коју су такође понегде употребљавали за море, узели су од Сërба. Стари Сërби су разликовали три врсте воде: покретну воду која негде иде, тече или води - то су реке, од којих је настала грчка реч ,**ῥεῖ**, **ῥέω**. **ῥεῖω**.у смислу тече и поток; мирну воду у којој се сунце озарује, то је - озеро или језеро и таласасту воду - то је море. Вал је талас већих размера када наступа као покретна тврђава, јер вал значи покретну масу или тврђаву, по чему је валанка, односно "фаланга" како су Грци изговарали ову реч, добила своје име. Исти корен и исти смисао имају

речи "навал", "навус" и "неви", што у ствари и јесте покретна сила или тврђава коју представља лађа.

Имамо једно сведочанство код Јосифа Флавиуса, које усваја и Свети Јероним, а то је да су Грци називали Ашкеназе и "Регионес".

Беда каже: Ашкенази су Сармати које Грци Riginos зову. (6. II. сл. 115) Не само Беда, него и Исидор и Јероним понављају: "Ascanaz, a quo Sarmatae, quos Graeci Reginos vocant". (78.11.р.

1000) Код других писаца се ово име налази као "Региниани".

Страбон нам каже да се једна река у Тракији звала Rhegina. (86.VII.XXIII) Грци су тако називали једну реку у Тракији и Регионом стари Епирас, што је савремени Халкидик. Становнике Епираса називали су Регианима. Сеобна Епирашана је Регион у Италији. Према томе можемо закључити да је земља Асканија обухватала, поред делова западне Мале Азије и у Европи источну и јужну Тракију са Епирасом. То што су Ашкеназима називали и иека племена у Тракији има се лако разумети, пошто се ради о истим племенима која се налазе и у западној Малој Азији.

Слика Накит из Троје, минђуше са три сунчеве суре

Никола Јорга каже: Бруги су били на десној обали Дунава и звали су их Мизи или Мези од стране Грка и Румљана. Страбон је нашао иа Хелму: Мезе, Битине, Бебрике, Бриге и Мејоне. (160.1.142) Бебрике и Бриге Јорга убраја у Фриге. То нам сведочи да су иста племена била наслоњена са обе стране мореуза, Воспора и Дарданела.

Ово грчко име Регини привукло је пажњу и на другу страну, наиме. Јозеф Меде наводи Флавиуса и каже: Ашкенази су они које

Грци називају Регионес, који имају град Регион на обали Италије наспрам Сикеле. (35.ст.280) Неки писци су настојали да повежу град Регион у Италији са градом Халкисом на Евбоју, уместо са Халкидиком, како су Грци називали Епирас. Па ни у том случају нису далеко отишли, јер је град Халкис на Евбоју био град трачких Абанта. Очито је да су Грци називали овај град Халкис по имену Халкидика, како су они називали Епирас и одакле су били пореклом Абанти. Како су Серби називали овај град, као и град Регион, то мени није познато, нити ми је познато да ли је име овога града имало какве везе са Епирасом у Тракији. Међутим, не би требало искључити могућност једне такве везе. Као што је Енеј дошао из Троје у јужну Италију тако је, вероватно, дошла и иека друга скупина у јужну Италију са Епираса, и да су они основали град који Грци називају Регион. Енејев син и наследник звао се Аскан и он је владао у Латијуму и можда над ширем простору у јужној Италији.

Слика Ћуп са приказима из тројанског рата

Арапи су у раном средњем веку називали све Србе, и Словене Ашкеназима. а тако су исто чинили и Јевреји. Ово име Ашкеназ се проширило из Тракије на средњу Европу. Бошар каже: Ашкеназ је Бохемија. (2.I.IV.XXXIII)

Немачка је још у раном средњем веку била својим већим делом словенска земља па су је Јевреји називали Ашкеназ, како је још и данас зову. Ово нам говори да Јевреји нису у то време знали за Немце као народ, или су можда знали, па пошто су они чинили мањину у тој земљи називали су је по већини словенског становништва - Ашкеназ.

И један Немац из 19-ог века, професор Кнобел из Гисена, тврдио је да су Немци Ашкенази. То би требало да значи да је бар половина Немаца сербског порекла. Наука може доказати да су бар две трећине Немаца сербског порекла.

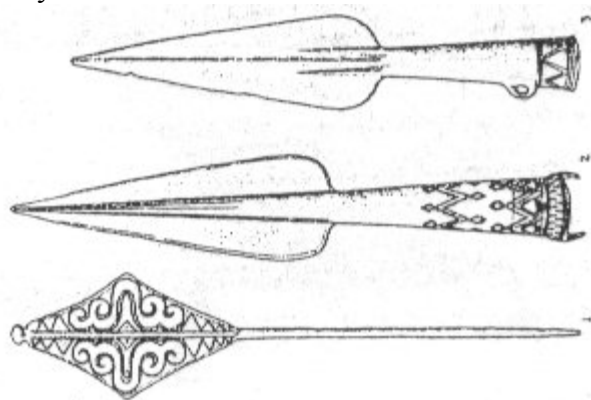
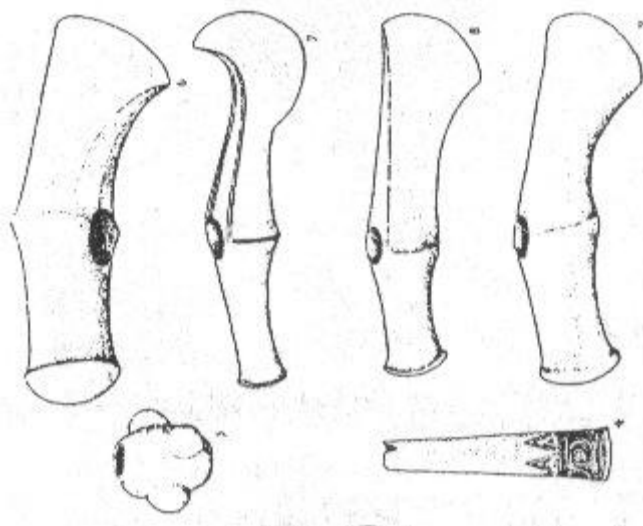
Пророк Јеремија (1.Јер.51.27) прориче злу судбину Вардуну и Халдеји, и као главну опасност која треба да их угрози помиње краљевство Ашкеназа, заједно са Араратом и Минима, то јест Јерменима. Као другу опасност помиње краљеве Медије. Ово нам говори да је Асканија била на великом гласу код народа на Блиском Истоку.

Садржај

РИФАТ

Други Гомеров син је Рифат; то је земља о којој се мало знало и још мање писало. Једино место које је ова земља могла да запреми на приказаном распореду у Изороду је северно од Гомера. Неки писци су сувише пренаглили када су под земљом Рифат видели Пафлагонију. Али Пафлагонија је у северном делу Мале Азије и део Гомера, а Рифат треба тражити даље на северу, преко Црног Мора, и то на крајњем познатом северу, не оном за који су знали Јевреји или Грци, него оном за који су знали Асирци. Тешкоће у одређивању места ове земље, као и других удаљених земаља, настале су из веровања да је етнографија Старог Завета јеврејског порекла и да

Јевреји нису могли знати ништа или готово ништа о неким удаљеним земљама са којима нису

Слика Прастаро оружје нађено у Бородину

имали никаквих веза. Настојали су, као по неким предусловљеним поривима, да цео познати свет приказан у Изороду сведу на што мањи круг земаља око Палестине. Јеврејска традиција не пружа доказа да су они имали ширег знања из старозаветне географије. Учени Јевреји из средњег века су увидели тај недостатак и покушали су да га надокнаде, али међу њима није било јединства у погледима, него је било подоста произвољних тумачења, па је њихов учинак био врло мали.

Сходно овоме што смо рекли и Јосиф Флавиус је под Рифатом обележио Пафлагонију, на поводећи се за њим то је учинио и Свети Јероним. Поводом овога Алфред Мори каже: Јосиф је следио јеврејску традицију и није се освртао на стварно име у распореду земаља. Земљу Рифат су с правом довели у везу са Рифејским Планинама, то је име које су Грци давали једном планинском венцу на крајњем њима познатом северу. Како се њихово знање из географије проширивало, тако су они тај планински венац померали све даље и даље на север.

Још у време Плинија Кавказ је сматран делом тог северног планинског венца. (77.Апр.СТ. 223) Рифејске Планине, о којима говоре стари писци, су у ствари Урал, који су они замишљали

да се пружа правцем исток - запад и да допире све до Пољске. Имајући магловиту представу о земљоном положају Урала, замишљали су га свуда на северу, па су чак неки, временски нама ближи писци, стављали Рифат на Карпате. (8) Под земљом Рифат обухваћен је један широки простор, око Урала, са неутврђеним границама на истоку, а ни на западу.

Џозеф Меде подразумева под Рифатом Русију и Пруску, какве су биле у његово време. (35 ст.283) Пруска припада Теирасу, као и Пољска и Украјина. Рифат је више у Азији него у Европи.

Ми смо дошли до неких повести које нам указују шта је навело Јосифа и Јеронима да обележе Пафлагонију као земљу Рифат. У Пафлагонији је постојао један град са именом Тобата, који Толемеј Клаудиус помиње као Тибион, а Јевреји као Дифат или Дипат. (2.I.III.X) На неким местима Јевреји су писали име Рифат као Дифат, што се подударало са именом овога града у Пафлагонији. Било је и других повода који су наводили научнике да траже Рифат на јужној обали Црног Мора.

Аполоније, у Аргонаутима, помиње неку реку под именом као Ребаеос, која се улива у Црно Море. Дионисије Перегет помиње ту реку као Ребас, а тако је помиње и Стефан из Византа. Можда је највише пак утицао Плиније да траже Рифат на томе подручју, пошто он помиње неко племе по имену Рифеи које Грци називају Аримфеи.

Ернест Розенмилер је такође указао на једини могући смештај земље Рифат и дао овакво објашњење: стари писци су подразумевали под Рифејским Планинама најсевернији планински венац, који се према њиховој замисли простире од западне Европе до Азије. Наводи Помпоније Мела који у своме делу *De Situ Orbis* (1.19) каже да се Рифејске Планине налазе од реке Фазис (то је једно од грчких имена за реку Волгу, наша примедба) па на запад изнад Црног Мора. (79)

Еузебије Памфил каже да је Рифат земља Сарматија. У његово време Сарматија се простирала од Урала па до Немачке. Арапски писци, како наводи Бошар, под Рифат подразумевају Франке. (2.I.III.X) Није ова арапска поставка без основа, јер су Франци дошли из Сарматије у земље које су Румљани називали Германија и Галија.

Јеврејска традиција је сачувала успомене на народ из земље Рифат који се налазио насељен на појединим местима чак и у Палестини.

Захари Мајани о томе каже: О овоме легендарном народу сачувано је сећање у Старом Завету и у песмама из Угарита. "Рефаим" су били насељени источно од реке Јордана. Њихов део у Филистији, у време Давида, помиње се као Бнеј-ха-Рапа. То су Рипеани грчких писаца који живе на планини Рифејској. У Одисеји они се налазе у земљи хиперборејској. Алкман (7-ми век с.е.) говори о легендарној планини Рапи покривеној шумом. И Есхил (6-ти век с.е.) ставља ову планину у Скитију. Касније су сматрали да је то Урал или она планина где извире Дон. Рифат је предео анадолски где су се населили Скити и планина Рафа из књиге "Јубилеја". Један Кентаур се звао Рифеј.

Валериус Флакус (1-ви век н.е.) у Аргонаутици помиње једног Скита по имену Рифеја. Бнеј-ха-Рапа се помиње у Угариту. Рифејци или људи од Рапе је старо име за скитска племена. То су Скити епигони Хиксосу, како кажу, Алберт Херман обележава Кавказ као планину Рафа. (12.ст.252/3)

Познати заветословац, Џон Кито, наводи као потомке Рифатове, међу савременим народима у Европи, само Хрвате. (164.ст.29) Овом напоменом Кито доказује да је њему било познато порекло Хрвата са предела горње Азије, одакле су у ствари били пореклом Авари. Ми узимамо Урал као средишњу тачку земље Рифат, а не можемо поуздано рећи колико се широко та земља простирала у Азији.

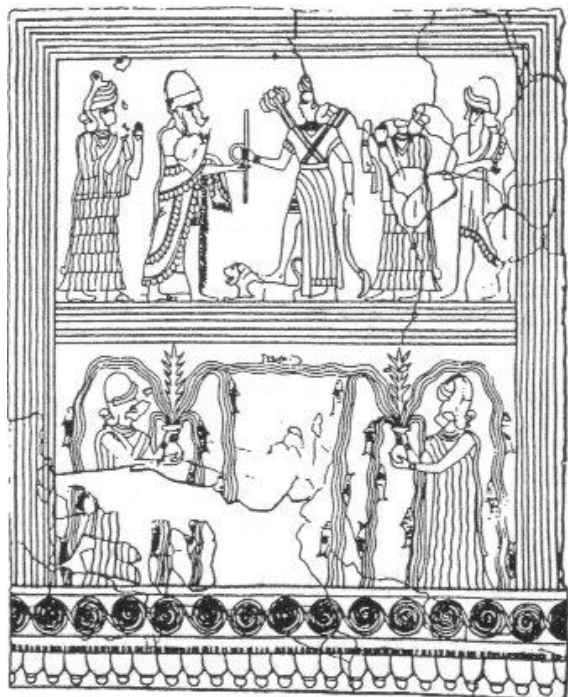
Садржај

ТОГАРМА

Трећи Гомеров син, Тогарма, не даје нам никаквих тешкоћа при одређивању његовог положаја. Тогарма је земља Јерменија. Пошто је наведена у Изороду као син Гомеров, Тогарма је морала бити у суседству Фригије и заиста Јерменија се налази са њене источне стране и делује

као продужетак Фригије. Савремена Република Јерменија је само један мали део, можда само десети део старе историјске Јерменије, која је некада обухватала већи део Кападохије и на југ до изнад Александрете. Јерменија је играла доста значајну улогу у историји и зато је позната већ од

15-ог века с.е. Многи стари писци су Јерменију сматрали делом Фригије, толико су биле широке везе између ове две земље да су их поистовећивали. То је био случај и код Јосифа и Јеронима.

Слика Владар Аријеваца на Блиском Истоку прима ознаке свога достојанства од бога Сербона

Старо име Јерменије је Хајастан, како се она зове и на јерменском језику. Хатушки записи помињу је као Хајаса. Прве повести о Хајаси имамо с краја 15-ог века с.е. када је хатушки цар Туталија III (око 1410 - 1388 год. с.е.) водио рат против владара Хајасе по имену Карана. (87.СТ/14) Туталија је у ствари Теуталија, хатушки владар аријевске, односно сербиске расе. Владар Хајасе зове се Каран, што је у ствари чин а не име. Каран је добро познато сербиско звање и Омир га помиње седам пута у Илијади и једном у Одисеји. Кини преводи звање каран као "шеф рата", "господар ордије". (177.ст.210)

Разумно схватање односа било би да је у Хајастану владао један каран цара Теуталија и да је између њих дошло до неког сукоба. Наследник Теуталије, цар Супилулиума (око 1388 - 1347 год. с.е.) био је у неком сродству са Хуканом краљем Хајасе. У време Другог Царства, Хајастан пада под утицај Асирије и она се у клинописним записима помиње као Наири. Име Јерменија, односно Арменија добила је, према Мојизу од Хорена, по једном краљу Армену, који је у 9-ом веку с.е. ујединио Наири и створио једну велику државу. Име Јерменија је настало нешто касније, а у 9-ом веку она се зове Урарту, са средиштем око језера Ван. Језеро Ван је Вендско, односно Венетско Језеро и Бергман назива "Ване" Словенима. (43.ст.58) Еузебије је називао Јерменију земљом "Сараса". (38.V.СТ.58) Гресе сматра да су историјски Јермени највероватније огранак Фрижана (87.ст.60) И Херодот каже да је Тогарма сеобна Фригије.

Пророк Езекиел је говорио да Тогарми продају коње у Тиру. (1.Езек.27.14) Јерменија је била позната у стара времена по dobrим коњима, које су како видимо, продавали и на тржници у Тиру. Овај податак нам открива и једну другу историјску стварност и повезаност између града Тира и Јермена. Јерменија је била доста удаљена и није било лако дотеривати коње из ње на тржницу у Тиру.

Бошар нам даје овај податак, а то је да су Тогарми били и једна крајња фригиска сеобна, северно од Јудеје, и он мисли да је то био баш град Тир. (2.1.111.XI) То значи да су Фрижани основали град Тир и у њему населили Јермене. Има ту доста логике, јер град Тир је био чувена тржница на Блиском Истоку, а Јермени су од вајкада познати као добри трговци. Тако се може објаснити и Езекиелов податак да Тогарми продају коње у Тиру.

Град Тир је, према Еузебију, основан 1270-те године с.е. (3.ст.400) Право име овога града је - Сур (22), које су Грци преличили на Тир. Град Сур су основали Серби из Мале Азије, као једну своју трговачку статму и луку на Блиском Истоку. Неки писци кажу да су то били Фрижани, други кажу Људејци (Лиђани). Фригија и Људеја су била само државна имена на истом простору и истога народа. Сур су основали Серби из те земље, пре Тројанског Рата, што значи пре доласка племена Брига са Хелма у каснију Фригију. Име града нам говори да је тај град био посвећен богу сунца - Сурији, односно Сербону. Јевреји помињу град Сур на два начина: као Цур и као Цор. Оба ова имена значе - стена, цор је стена (14); цур је стена. (12.ст.181) Отуда су неки мислили да је порекло имена града по стени на којој је саграђен. Ово не изгледа убедљиво,

поготову што неки кажу да је град добио име по риби, пошто су се бавили риболовом. На семитским језицима риба се зове даг, па је ово објашњење још мање убедљиво. Силиус Италикус овај град назива - Сара и као његово друго име даје Сабрата, Sabratha. (121.СТ.132)

Јермени насељени у Суру требали би бити из Кападохије, то јест дела Кападохије који је припадао Фригији, па се тако може разумети навод да су они из Фригије, односно Фрижани. Међутим, Јермени не припадају сербској раси, то је различит народ који је био у тесној вези са Сербима од најстаријих познатих помена. Па било они из Кападохије или Хајастана, односно Урарту, били су под сербском превласти. У Хајастану су такође владали Гети.

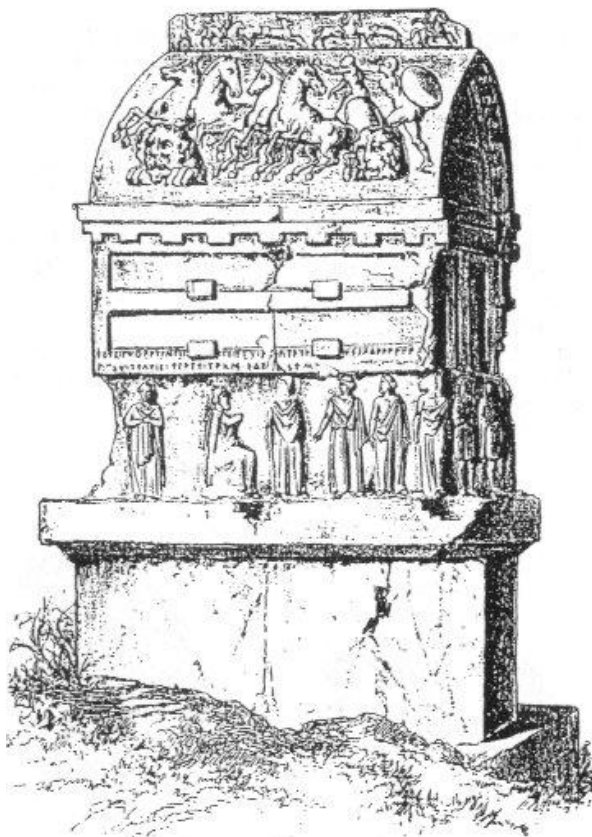
Слика Маузолеј у Сирбину престоници Лике у Малој Азији

Постоји предање код Јермена и код Ђурђијанаца о њиховој земљи Тогарми, име које Грци пишу као Таргом. Према томе предању сви кавкаски народи потичу од Таргама, сина Аванова и унука Јафетова. Овај њихов Аван је Јован и врло је занимљиво да они вежу своје порекло за Јована.

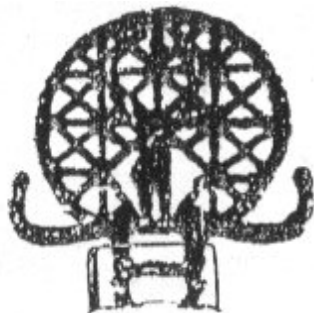
Јермени обично кажу да је њихова земља "Дом Торгамов". У Кодексу Александријском Торгама се помиње као - Тергама. Постоји још једна занимљивост у вези извођења порекла код Јермена.

Код Мојсија Хоренског, великог јерменског историчара, постоји један податак да је "Торгам син Тирасов и унук Гомеров". (79)

Пророк Езекиел удружује Гомера и Тогарму и за овога последњег каже да се налази на крајњем северу. (1.Езек.38.6) Не ради се овде о неком далеком северу, него о северу Асирије. Несумњиво је да су Јермени имали већи део Кападохије, пошто су Галате, који су се населили у Кападохији, називали Трокмима, то јест Јерменима, јер су били у њиховој земљи. Нису се сви Галати насељени у Кападохији тако називали и Страбон разликује међу њима Трокме и Толстобогe на пределу око Анкаре. (86.II.32)

Слика Хоругве са знацима бога сунца и Бака са предела Хатушког царства

На другом месту Страбон каже: Трокми, Троеми, на латинском Трогинос. (86.XII.II) Ово нас наводи на

помисао да је у Кападохији постојало неко место са именом Торгам, по коме су Јермени добили своје име и ови Галати што су се у то место населили.

Толемеј Клаудиус приписује њима више градова са источне стране реке Халиса. Кикерон их помиње као Трогме, а Стефан из Византа као Трокмене. На Хелкедонском Црквеном Сабору помиње се Кириак владика Трокмада. Јеврејско Тогарма се често помиње као Торгама. У средњем веку јерменски историчари су називали њихову земљу Торгом. Откуда је дошло ово име и шта оно значи? Није из Асирије, пошто су они називали Јерменију Наири. Није ни јеврејско име, они у ствари и не знају где се та земља налази и кажу да је негде на крајњем северу. Није ни

Јерменско, пошто најстарије име њихово за Јерменију је Хајастан. Урарту је било наслеђено име, пошто су Јермени наследили ову краљевину. Ово име ће бити у вези са тргом и трговином, пошто се налази у облику као Торгами и Тергами. Херодот каже да су Јермени пореклом из Фригије и да су у време Медиских Ратова још увек носили иста одела као и Фрижани. (39.VII.73)

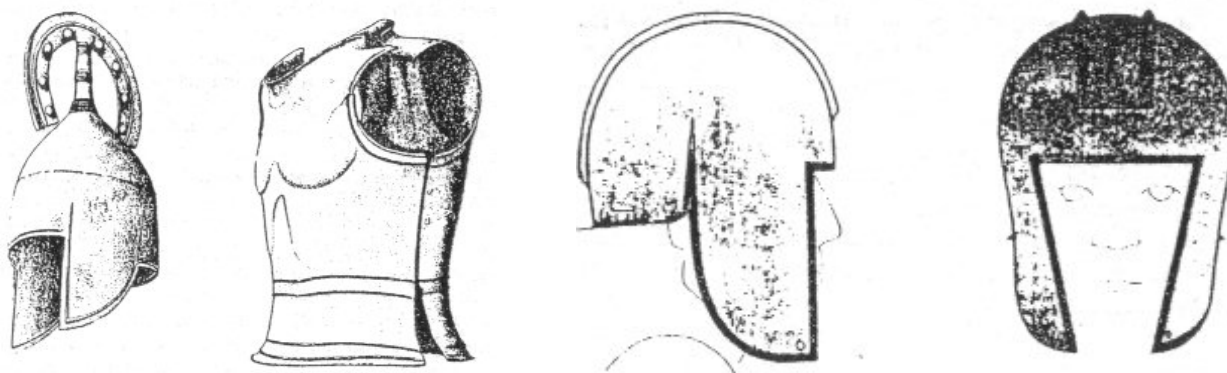
Еудоксије (око 370 год. с.е.) оставио је податак да су Јермени пореклом из Фригије и рекао да они "по језику много сличе Фрижанима". (87.ст.69) Ово може да буде случај са језиком у Јерменији у његово време, када је употребљавана једна мешавина сербо-јерменска или што је можда тачније да су постојала два говора, један јерменског пука и други владајуће класе.

У старој Јерменији се једна река звала Раша, коју Грци помињу као Аракс, и она протиче кроз Јереванско поље. Јерменија је достигла врхунац своје моћи у време Тиграна Великог (95 - 55 год.с.е.), када је његова империја заузимала простор од реке Кура до иза града Сура у Феникији. Његов савременик и вазал, краљ Гордијана, то јест Курда, био је Zarbienos (87.ст.93)

Садржај

ЕЛИША

Пошто смо приказали земље Гомерових синова, сада ћемо да почнемо са приказивањем земаља Јованових синова: Елише, Таршиша, Хетима и Роданима. Први од њих, Елиша, је као земља Грчка и њено одређивање не причињава никаквих тешкоћа. Узима се у обзир Грчка као земља, а не Грци као народ, од којих се један део касније налазио у Малој Азији. Грци из Мале

Слика Илирски шлем и бриње нађени на Пелопонезу и шлем из Илирије

Азије, то јест Јоније, нису познати писцима Старог Завета. То се да лако разумети пошто они нису представљали једну посебну земљу него су били само насељени у једној покрајини Фригије, односно Људеје. Елиша из Изорода је земља Грчка која је добила ово име по Ајолима, а не по Јелинима, односно Елинима. По овоме питању се слажу сви заветословци, без разлике, и то нас сада води у прегрчко време.

Слика Гркиња као представник грчке расе

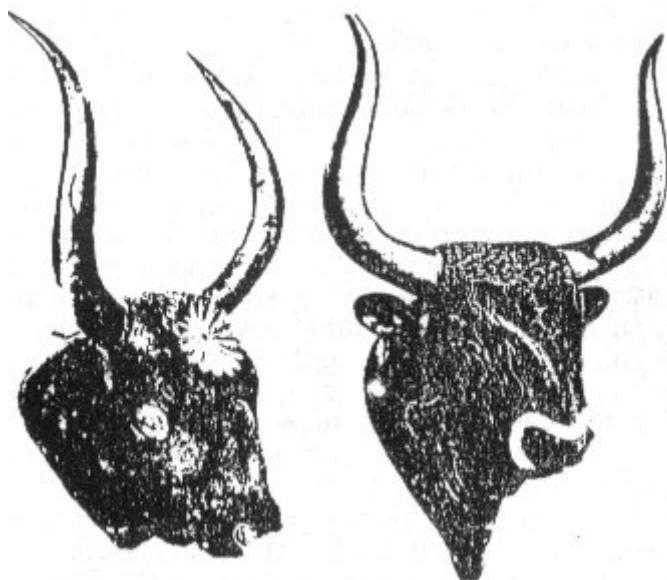
Врло мало се зна о пореклу Грка, исто тако и о њиховом доласку у Европу и времену тога доласка. Писац једне замашне Историје Грка, Виктор Дуруи каже: у грчкој историји нема ни једног извесног датума пре 776-те године, то јест пре олимпијског времена, па и од тада све је сумњиво, све до петог века с.е. (90.1.ст.29) Још у време Тројанског Рата Јелини нису били овладали Грчком, коју Омир назива Аргос Пелазиски, а Јелине налази једино у једном делу Тесалије и каже, за Тесалце: "Зову их Мирмидонима и Јелинима". Грчка је у то време припадала

другом народу и на првом месту племену Пелазга, које се делило на више мањих племена и једно од тих племена звало се Ајоли, по којима је Грчка добила своје име Елиша у Старом Завету.

Пелазги су сербиски Пелони по којима је Средоземно Море добило своје име - Пелаг. Пелазги се помињу и као Пелагони, Пелони, Пеласти, Пеони и Панони, што су све имена истога племена, само што се облик имена разликује зависно од језика, места и времена у којем се помиње.

Ко су били Пелазги и одакле су дошли у Грчку, најсажетији одговор на то питање налази се код Дуруиа. Он каже: "То је био један велики народ, Пелазги, који су, како изгледа, прекривали

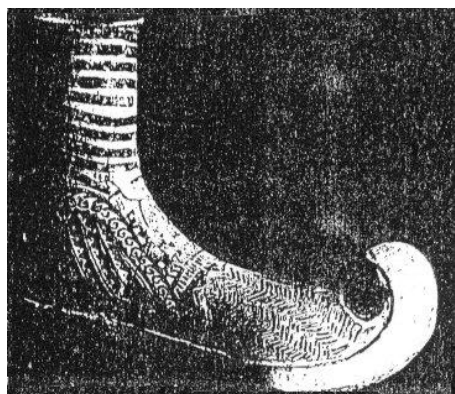
Малу Азију, Грчку и један део Италије, где су оставили свој језик, по којем је уобличен грчки и латински, као и своје богове, које су усвојили Јелини и Италиоти. Најстарије пророчанство у Грчкој било је оно Јупитера Додонског, које Херодот назива пелазиским.

Слика Рожаци из Микене и са Крита у којима је служено пиће у Баковом обреду

Према старим предањима Пелазги се деле на мноштво племена, која су, како изгледа, чинила јужно од Дунава, између Јадрана и Црног Мора, три главне заједнице: Илире, Трачане и Пелазге. Ове Пелазге називаћемо јелинским, да би правили разлику од оних што су прешли у Италију. Сва

племена на поменутих пределима била су, како изгледа, врло сродна. У легендама су често удружени и многа божанства, поштована од првих народа Грчке, дошла су у исту преко Македоније и Тесалије." (90.1. ст. 40) Мало даље исти писац каже: "Пелазги су дошли у Грчку са севера и целу је запосели." (90.1. ст. 44) Што се тиче Додонског пророчишта о коме Дуруи овде говори и назива га Јупитеровим, то је било пророчиште бога Јакобога и није се налазило у Грчкој него у Епиру, удаљено на око 50 километара од грчке границе.

Есхил каже да је Данај, када је дошао на Мореју, нашао тамо Пелазге и њиховог краља, (Геланора) који је владао над земљом од реке Струме до Епира и до мора. За Данаја, као и за Кекропа, Грци кажу да су дошли из Мисира у Грчку. За Кадма кажу да је дошао у Грчку из Феникије.

Слика Чаша у виду сербиског опанка, нађена у Грчкој, потиче из предгрчког времена

Наше је мишљење да су сва тројица дошла у Грчку са Крита, тачније преко Крита, пошто време њиховог доласка пада у време највеће критске моћи, када је критска династија Мино држала таласократију на Пелагу. Вековима су у старој Грчкој представљали, кроз поезију и позоришта, Крит и династију Мино у најцрњим бојама. Зато су за Данаја, који је владао на Пелопонезу, и за Кекропа, који је владао у Атини, рекли да су дошли право из Мисира, не помињући омрзнути Крит. За Данаја кажу да је био син Белов и да је имао сина Бела, родоначелника владарске куће Белића.

Страбон каже да су Грци сматрали следећа имена за страна, варварска, како су то они говорили: Кекроп, Кодрос, Аеклос, Котос, Дримас и Крианос. (86.111. ст. 98) Овим именима треба сигурно додати још и Данај, Бело и Кадмо. А ово су све имена владара и знаменитих историјских личности из прејелинске Грчке.

Хекатеј из Милета је писао да је сва Грчка била насељена варварима, пре Јелина. (86.VII.VIII) О Криту говорићемо посебно у једном другом поглављу, а сада да наведемо само два сведочанства. Херодот каже да је цео Крит био насељен варварима. (39 1 173) Страбон каже да су Пелазги били на Криту. (86.11.ст152) Ми смо већ говорили о улози Кара у поморској империји династије Мино.

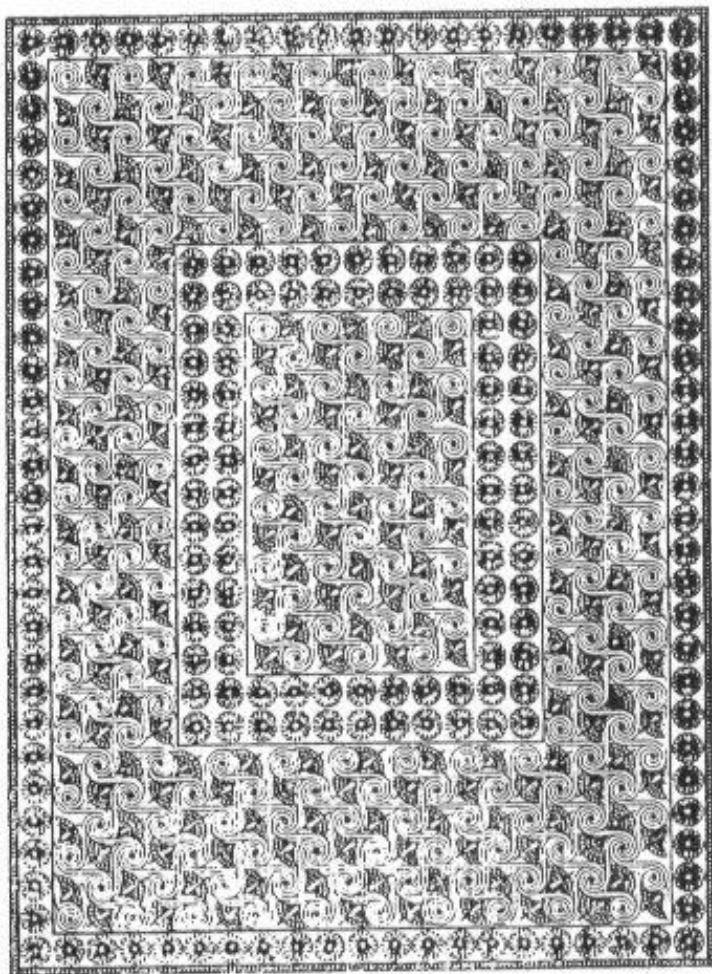
Диодор каже: Атињани су се доселили из Саиса у Мисиру и они су једини Грци који су свој град звали "Асти" као Асти у Мисиру. (110.I.СТ.91) Друштвено уређење Атињана било је

исто, на три сталежа, као друштвено уређење у Мисиру. (110.1. ст.93)

Петес (Петеус у Илијади), отац Менестеја, учесника у Тројанском Рату, био је стварно Мисирац, који је постао атински грађанин и краљ. (110.1.ст.93)

Ерехтеј је по рођењу Мисирац, постао је краљ Атине тако што је спасио Атину од глади, довозећи жито из Мисира, па су га из захвалности изабрали за краља. (110.1.ст.95)

Слика Под из Орхомена, из времена владавине критских племића, званих Минјана. Сербиска уметност у знаку бога сунца

Еузебије нам даје време догађаја овим редом: Кекроп влада на Атици 1552 године с.е. После њега владао је Кранај у чије је време Атика названа Атис, по Кранајевој кћерки Атиди. Данајево право име је Армаис и он је дошао на Апију (Мореју) 1487 године с.е. (3) Диодор каже, Данај је побегао из Мисира мало пре Кадма, (то је у 15-ом веку) и прво је дошао на острво Родос, па затим у Аргос. Мало потом стиже Кадмо Агеноров на

Родос, па затим долази у Беотију. (110.V.СТ.58) Извесни Триопа са Родоса дошао је у Тесалију као савезник Деукалионових синова и помагао им да истерају Пелазге из Тесалије. Пошто је протеран из Тесалије отишао је на предео Книда и основао Триопион. Служећи се овим местом као табором, освојио је један део Карије. (110.V.СТ.61) За Кадмов долазак у Тебу Еузебије нам даје 1427-му годину с.е. Пре доласка у Беотију Кадмо је, према Еузебију, владао неко време на пределу око Сидона и Тира. Да сада повежемо све ове догађаје.

Као што из приложених навода видимо, Грци су дошли из Мисира у савремену Грчку, у којој су тада живели Пелазги. У почетку они су живели заједно са Пелазгима, па када су се умножили и ојачали, потискивали су ове све док их нису истиснули из Грчке или погрчили. Намеће се питање: ко су Грци и одакле они у Мисиру? Како се десило да их у Грчку доводе људи који имају сербиска имена? Захваљујући познавању историје и лингвистике можемо дати одговоре на сва питања у вези са пореклом Грка, што све до сада нико није ни покушао да уради. Прво да се осврнемо на особеност грчког језика.

Вилиам Рамсе, у делу «Азијански елементи у грчкој просвети», каже: "Грчки је високо сачињен језик и велики број речи у вези са пољопривредом, пчеларством, прерадом метала и тако даље, долазе у европску Грчку из Анадолије." (76.ст.7) То су основни појмови у језику сваког

народа. Абел Жире је објавио Етимолошки речник хититског језика у коме се налазе речи из сербског и хуритског језика. Мени као Србину није било тешко да препознам србизме у грчком и у другим језицима. Када се упореде грчке и хуритске речи испоставља се да су то речи истог корена, да је то био један исти језик. После овог налаза, да се осврнемо на историјске догађаје.

Приликом Ниновог похода запоседнут је од стране сербских племена и Мисир, тако звана најезда Хиксосу и њихова владавина у Мисиру. Приликом посетања других земаља Срби су обично са собом водили народе из земаља које су већ били посели, као своје помоћнике. Тако су у Мисир одвели Јевреје и један део анадоличких Хурита. После пропасти сербске власти у Мисиру, тамо су иза њих остали њихови помоћници, Јевреји и Хурити, које су Мисирци накнадно протерали. Јевреји су отишли у Палестину код својих ранијих савезника и заштитника, а Хурити су доведени у Грчку, и они као и Јевреји, код својих бивших савезника и заштитника. "Сва Грчка звала се, кажу, најпре Пелазгија." (36.ст.4)

Да су Грци пореклом из унутрашњости Кападохије или можда са горњег тока Еуфрата, говори и то што нису имали реч за море. Леру каже: Грци нису имали своју реч за море и усвојили су туђу реч "галаса". (59)

Слика Дорјанска играчица представљена као оличење своје расе

За Јелине, као народ, Херодот каже да су се они делили на три главна племена: Јонце, Дорце и Еолце. Ови последњи, Еолци су Ајоли или Ајолци, чије име су Грци преличили. Јосиф Флавиус каже да су Елиша из Изорода - Ајоли. (75) Пророк Езекиел назива Мореју "острво Елишах". (1.Езек.27.7) Елише ми данас називамо Еолима. (94.ст.36)

Едуард Велс повезује Елишу са Морејом и каже: Ахаја и Пелопонез су земља Елиша, ту је град Елис, река Елисос и Елеузија варош у Аркадији. (31.ст.279)

Еузебије каже: Аркос је Пелазг по коме је названа Аркадија. (3) За сербски чин каран, Гордон Чаилд каже да је то кипро-аркадска реч у грчком епу. (60.ст.46)

Да видимо сада ко су били ти Ајоли по којима је Грчка добила своје име у Светом Писму. На ово питање одговара Херодот, који каже: "Еоли су, како Грци веле, раније називали Пелазгима." (39 VII.95) Страбон о Ајолима пише следеће: "Што се тиче Пелазга, готово свестрано се прихвата, да је то био један стари народ, раширен по целој Грчкој и нарочито у земљи Еола, суседа Тесалаца." (86.11.ст. 151)

Што се тиче Пелопонеза, за који се везује име Елиша, као земљу, Страбон каже да је старо име његово било Апија и да се помиње као "Земља Аписка". (86.1.ст.19) Херодот напомиње да се код Скита земља зове Апија, тачније богиња која оличава земљу. Овде се Херодот мало збунио, јер код старих Срба Апија се назива само земља окружена водом, као што је Мореја, јер Апија не представља земљу него воду и то првобитну воду из које је настала земља. Долазак Данаја из Мисира на Апију и довођење Грка обично се узима као појава Грка, почетак повести о њима. Долазак овог страног народа у земљу сербских Пелопа није прихваћено као коначна предаја те земље, јер Пелоп Фрижанин стиже на Апију, према Еузебију 1396, а према неким другим око 1360-те године, и прво је заузео Елиду па онда постепено је освојио целу земљу Апију која се по њему назива Пелопонез.

Страбон наводи Ефора и каже да је он писао да се Пелопонез називао и Пелазгија. Еврипид је писао да су Пелазги узели име Данајци по Данају који је дошао код њих. (86.11.ст.153) Антиклид је писао да су Пелазги насељавали острва Лемно и Имбро и да је један део њих отишао

у Италију са Тирсеном Атисовим. Било је Пелазга и у Атини које су Атињани називали Пеларгима. (86.11.ст. 154) Херодот је много јаснији по томе питању, када каже: Народ атински је био пелазиски који је приликом погрчавања морао да научи један нови језик. (39.1 57) Затим наставља: Грци су одувек говорили грчким језиком, откако су се одвојили, још слаби, од народа пелазиског; почели су скромно и увећавали су се да сада чине гомилу народа; захваљујући погрчењу нарочито бројних Пелазга и доста других варварских народа. У упоређењу са Грцима не изгледа ми да је иједан пелазиски народ, будући варвари, икада знатно увећан. (39.1.58)

Страбон набраја племена која су насељавала Грчку пре Грка, и помиње Дриопе, Кауконе, Пелазге, Лелеге и каже да је било још и других. (86.VI.VIII) Дриопи су познато сербиско племе Древљани, који се помињу у Азији и касније у Русији. Каукони су Цакони, на Пелопонезу и у Тројади, а Лелеги или Лелези су чувено ратничко племе које је давало Каре. Цакони су били у Елиди на Пелопонезу и у њиховој земљи се једна река звала Теутеа, а тако се звала и варошица на истој реци. (86.VIII.III) Цаконa има још и данас под тим именом. Лелега је било у Тесалији, Акарнанији, Локриди и Беотији. (86.VII.VIII)

Што се тиче простора Грчке и њених граница, о томе су нам оставили тачне податке Ефор и Страбон. На западу, до Епира, крајње грчко племе су били Акарнани, који су се налазили на Амбракијском Заливу. Идући од Акарнана према северу, крајње грчко племе су били Етолци и Локри-Озоли и на северу Тесалци, све до реке Пенеја. (86. VIII.I) Река Пенеј била је граница између Тесалије и Македоније и уједно граница између Грка и Срба. Ова река тече са јужне стране планине Олимпа и улива се у Солунски Залив.

Савремени историчари на западу држе да су Ахајци били први који су говорили грчким језиком. Међутим, Страбон каже да су Ахајци Ајоли, што значи Пелазги а не Грци. Алфред Мори каже да су Ајоли препознати као Пелазги. (77.јун.ст.350) Да ли су Ахајци или можда само један део њих говорили грчким језиком, то је још нерешено питање.

Што се тиче порекла Грка стари грчки писци су измислили једну митологију о њиховом пореклу од Деукалиона и његових потомака, али то су биле обичне приче и не може се то узети за озбиљно. Пошто је све то навео, онако како су то Грци писали, Бошар закључује да је све то и сувише сумњиво и неприхватљиво. И заиста, не само што та њихова прича нема ослонаца на историјске чињенице, него је у челном сукобу са њима.

Трачанин Еумолп је заузео Атику око 1400-те године и том приликом се Грци не помињу на њој, него само Пелазги, што значи да они као народ нису још имали неког значаја. Када је Кадмо дошао у Беотију, ни тамо још тада није било Грка, он се борио са Трачанима и они су га протерали из Беотије. Отишао је у Илирију и основао град Будву, где је и умро. Од Херодота сазнајемо да су Грци били слаби и мали када су се одвојили од Пелазга, са којима су живели у некој заједници. Та заједница се не може разумети друкчије него да су били подчињени Пелазгима.

Од Омира сазнајемо да се Хелини помињу први пут у једном делу Тесалије. Јелинисти изводе порекло јелинског имена по једном малом пределу близу Додона, који се звао Хелопија. Наводно да је у томе пределу живело племе Хели, па кажу да су то били први Хелини. То би значило да су се, по доласку из Мисира, Грци разишли у мањим групама, у више праваца, па је тако један мали део стигао до близу Додона. Али код Омира Хели се зову Сели и у њиховом крају се једна река звала Селеја. Биће да су своје име Елини добили по имену ове реке, пошто су Грци редовно и увек, у именима србиског порекла изостављали почетно слово "сима". Тако су од Сели постали Ели, односно Елини. Са предела Селиског преселили су се у Тесалију, где их Омир први пут помиње.

Случај Дораца, правилније Дорјана, заузима посебно поглавље у грчкој историји. У вези са овим случајем Џон Фајн каже: Најезду Дорјана грчка традиција повезује са повратком Хераклића. Основна тема у разним приказима овога случаја јесте да је Евристеј протерао из Микене синове Хераклесове и њихове присталице, који после многих пустоловина и уз помоћ Атињана, враћају се на Пелопонез и заузимају њихово правно наслеђе. У овој причи, обојеној родољубљем и пропагандом, долазак Дорјана је објашњен не као најезда новодошлих, него као повратак на Пелопонез правних владара. Занимљиво је напоменути да су у овој легенди Дорјани

присвојили микенског хероја Херакла. Легенда је прихваћена као чињеница. Тукидид каже да се то десило 80 година после Тројанског Рата. (116.ст.12) Обично се узима да је дорјанска најезда била 1105-те; године с.е. Пирен каже да су Дорјани дошли из Илирије. (48.ст.293) Спомен на Дорјане је остао у имену Дојранског Језера, чије право име је Дорјанско Језеро.

Диодор каже: четврти краљ од Хераклића, који је владао по реду, звао се Бак и он је владао 35 година. Пошто је био најславнији од владара, његови наследници се нису више звали Хераклићи него Бакићи, "Бакхидас". Када су Бакићи дошли на власт било их је 200 и сви су имали учешћа у вођењу државе као једно тело. (110.VII.9) Ми из овога видимо да су Дорјани били једна ратничка дружина, врло мала, која је упала на Пелопонез и заузела га. И после извесног времена било их је свега 200 који су владали по гетском начину, као један владарски сталеж. Шести владар од ових Бакића звао се Александар. Бакићи се зову по богу Баку, којег су славили као своје врховно божанство. Име Хераклићи је примењено иноречно, јер је Хераклес Сербон, што значи повратак потомака Сербонових. У ствари то је био повратак Срба на власт на Пелопонезу.

За почетак грчке просвете узима се време од десетог до седмог века с.е. (48) За почетак грчке историје узима се Прва Олимпијада 776-те године с.е. Фаје вели: "Касније Грци су улетели у Омирову етику не сумњајући да јунаци из Тројанског Рата, под вођством Агамнемнона из Микене нису били њихови претци, али савремена наука разматра могућност да је Омир узео сагу коју Грци, дошавши у неко непознато време, наследише од њихових претходника." (116.ст.2)

Најраније повести о Грцима нису старије од 1400 године с.е. (116.ст.4) Долазак Прото-Грка у Грчку (тачније би било Пре-Грка, наша примедба) око 2000 године с.е. се слаже са општим кретањем аријевског народа и појавом Хитита и Лувита у Малој Азији. (116.ст.5) Под Хититима Фајн овде подразумева аријевске Нашите, а не старе Хатушане - Хурите.

Слика Дорјански и расенски ратник са шлемом, брињем и коленицама. Сличност је тако велика да се мора узети као општи изглед сербиског ратника тога времена.

Што се тиче Кадма, за кога Грци вежу долазак феничанске писмености у Грчку, ствар је крајње проблематична и у светлу науке неодржива. Поводом тога Диодор каже следеће: Кадмо је донео писмо у Грчку, које је Лино први применио за Грке и дао име сваком од слова. То се писмо зове феничанско, али Пелазги су били први који су употребљавали писмо и зато се оно зове "Пелазгика". (110.III.ст.305)

Кадмова палата у Теби је откривена и потиче из времена око 1400 године или нешто касније. Издавач Диодора ставља у примедби да је у палати нађено писмо, али да оно није семитског порекла и да грчка писменост није старија од 800 година с.е. Диодор нам даје следећи приказ; "Лино, такође, који је био обожаваан због песништва и певања, имао је више ученика врло славних, Херакла, Тимара и Орфеја.

Од ове тројице Херакле је учио да свира на лири, али био је лења душа и није био у стању да цени оно што је учио, и једном када га је Лино казнио батином, разљутио се и убио свога учитеља ударцем лире.

Тамир је имао необичну природну даровитост, увежбао је музичку уметност и говорио је да је у певању његов глас лепши од гласа Муза. Разљућене Музе су га казниле одузивши му

даровитост музике. Зато је Омир написао: Тамо се Музе састаше са Тамиром из Тракије и учинише крај његовом певању и да заборави свирање на харфи.

О трећем ученику, Орфеју, говорићемо на другом месту.

Лино је, како кажу, саставио приказ, на пелазиском писму, о делима првог Бака и о другим дивонским легендама и оставио све то у његовим успоменама. На исти начин и Орфеј је употребљавао оно пелазиско писмо и Пронапић (Пронапидес) који је био учитељ Омиров и даровити писац песама; исто тако је употребљавано од Тимоета, Тимоетовог сина Лаомедоновог, који је био савременик Орфејев; путовао је у многе крајеве насељеног света и стигао до западног краја Африке, до океана. Посетио је град Низу где су му причали о делима онога бога (низејског Бака), па је потом саставио "Фригиску поему", како се зове, у којој је употребљавао стари начин језика и писма." (110. III. ст. 307/309)

Хенри д Арбоа д Жубенвил додаје: Трачки певач Тамир је опевао догађаје када су Јелини отели Грчку од Трачана. 032.ст.187)

Орфејево право име је Сорбеј и Диодор каже да је читао Сорбејеве записе на каменим плочама и да је он живео на један век пре Тројанског Рата. (110.VII.1) Омир је, каже Диодор, умро пре повратка Хераклића. (110. VII.2) То значи да је Омир умро пред крај 12-ог века с.е. на око педесет или нешто више година после Тројанског Рата. Из свега овога видимо да су Лино,

Сорбеј, Тамир, Пронапић и Омир, били Серби, обучавани у сербиској књижевности и употребљавали сербиско писмо које Диодор назива "пелазиским".

Слика Тамирас (Тамир) свира на харфи

Та иста писменост је употребљавана не само у Малој Азији и на Криту, него и у Грчкој: у Микени и Орхомену. Како је онда могуће да Грци добију писменост са неке друге стране, из Феникије? И да би прича била још

запрженија, Лино, који није Грк, прилагођава то писмо за Грке!? А он сам се служи "пелазиским" писмом. Па како се онда десило да то грчко писмо буде верна копија србице, а то је оног истог писма које Диодор назива "пелазиским". Са тачке гледишта историјске науке те су грчке приче, у најмању руку, неозбиљне. Грци су затекли србицу у каснијој Грчкој када су дошли из Мисира.

Садржај

ТАРШИШ

Други по реду Јованов син звао се на јеврејском Таршиш, и ова земља је у очима Јевреја била оличење поморске и трговачке силе на Пелагу. Јованов син и поморска сила на Пелагу, то нам већ даје прве одреднице где се налазила земља Таршиш. У суседству земље Јован једино преостало место је на југу, а то је Италија. И заиста, земља Таршиш је Италија, а народ по коме је добила ово заветно име су Расени, односно Етрурци. Расени или Рашани, како су се они сами називали је дало на јеврејском Таршиш, које су вероватно у почетку изговарали Рашиш и под утицајем грчког језика постало је Таршиш, као Расени - Тирсени. Грци су називали Расене Тирсенима, а Румљани Тиренима, Тускима и Етрусцима. Ми их називамо Расенима, да би смо правили разлику између њих и других сербиских племена која су употребљавала име Рашани,

иако их можемо једноставно назвати Рашанима пошто су се и они сами називали Рашна или Рашани.

Слика Богиња Пела и Адон, испред њих стоји Палада. Расенска уметност.

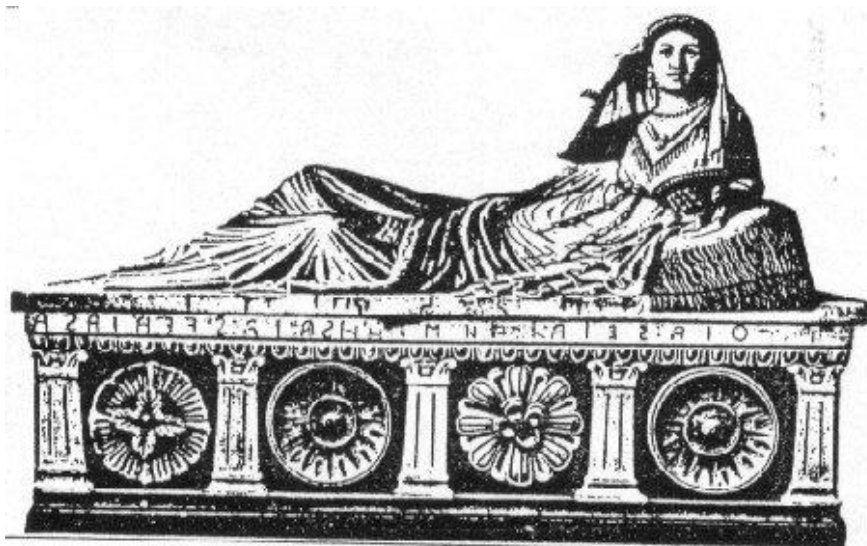

Слика Богиња Земља, «Земела» са њеним сином Баком. Испред њих стоји Аполон. Расенска уметност

Географски положај земље Таршиш одговара тачно Италији, када се узме у обзир начин излагања у Светом Писму, који је правилно учео Едуард Велс. Велсов четвороугаоник Јованових синова одговара тачно местима земаља, идући са десна у лево, како се код Јевреја

чита, и одоздо нагоре, то јест од југа према северу.

Слика Саркофаг једне Расенке

На првом десном доњем углу налази се Елиша, то јест Грчка. На левом доњем углу налази се Таршиш, то је Италија. На десном горњем углу налази се Хетим, то је Македонија и њена залеђина, На левом горњем углу налази се Роданим, то је Роданија, односно Галија. (31.ст.61)

Пошто је установио овај распоред излагања у Светом

Писму, Велсу није било тешко да препозна одговарајуће земље и имена народа. И он каже: Трусци, Trusci, је исто што и Таршиш. Име Тирсени, Turseni, могло је настати од Тарсос, то јест Таршиш. (31.ст.62)

Бошар каже да је од Thuriōs настало Tuscos, и да су Расени имали на своме језику реч друна, коју Грци преводе са архе, што значи принц. (2.1.1.XXXIII) Пошто су Пеласти у Палестини имали назив 'сераним' за господара, мисли се да је од тога настала грчка реч тиран. (53.ст.212) Иако је језички било могуће да грчка реч тиран постане од сераким или друна, ми држимо да то ипак није био случај. Грчка реч тиран је настала од тартан или таран, што је код старих Срба био један високи чин.

У Асирији је постојао чин тартан и тај чин преводе на енглески језик са commander-in-chief. (28) Ми знамо да су Расени имали више разних чинова и звања, међу којима друна и лукумон, али имали су и тартана, односно тарана, који се појављује и као таркан, а што је Тарквин на латинском језику. Таран, тартан, тарсан или трсан значи на древном сербиском језику заштитник, вођа и врховни заповедник.

Слика Расенски ратник са косиерастим мачем. Ова врста мача виђена је још у Лици (М.Азија)

Кини објашњава порекло грчке речи "тиранос" и каже да је она настала од лидијске речи "суран". Грци су заменили почетно слово "сима" са "тау". У Светом Писму се помиње звање "сераним" код Филистинаца, што је јеврејски облик речи суран. (168.ст.89/90) Суран је једно од имена бога Србона.

Јосиф Флавиус је рекао да је Таршиш Киликија, чији се главни град звао Тарс. (75) Нити је он био довољно јасан у овоме приказу, нити су га правилно разумели. Неки друти су видели име града Тартеша у јужној Шпанији, чије име је врло слично имену Таршиш и прогласили су тај град земљом Таршиш. Заправо, дуго времена су узимали да је земља Таршиш град Тарс у

Киликији, па када су увидели да се у Старом Завету говори о Таршишу као о једној далекој земљи и богаству у металима, прешли су на Тартеш у Шпанији.

Али Таршиш се повезује са Јованом, а Шпанија се не може географски повезати са Јованом, па такође ни Киликија. Први који је, може се рећи међу првима, видео да су Таршиш Расени, био је Немац Кнобел, и он је заступао мишљење да су Расени први дошли у Бетику и дали јој своје име. Пре свега треба имати у виду да се у Светом Писму не даје име некој земљи по имену неког града, јер би то значило да се то име ограничава на дотични град, а ту се ради о земљама а не о градовима. Ту не може доћи у обзир да се један град прогласи земљом. Па према томе, није могуће узимати за Таршиш ни Тарс у Киликији, нити Тартеш у Шпанији.

Слика Расенски Србон

Расени су се доселили, из Мале Азије, у Италију у време Србоновог похода, истовремено када и њихови суседи Ибери у Шпанију. Херодот нам каже да су се Расени, које он назива Тирсенима, преселили из Људеје у Италију, под

вођством неког Тирсена и да су по њему добили име Тирсени. (39.1.94) Ова Херодотова изјава је начелно тачна, али не и поименично. Тирсен је највероватније грчки прелик звања тартан, а то је чин а не име. Могуће је да се на њиховом челу налазио вођа са таквим звањем, али главни вођа је био Србон и по њему су их називали Србима, односно Сарданима. Доказ за то налази се баш

код Херодота. Наиме, на јужној обали Италије населили су се Расени и Дардани, који су се заједно називали Сербима, као што то сведочи име мора на којем су били.

Ми ћемо овде пренети једну повест од Херодота, у његовој првој књизи, одеок 166, он прича о злој судбини Грка Фокиђана из Мале Азије. Ови Фокиђани су допловили на бројним лађама и населили се на Корзици, на њеној северној обали у месту Алерија. Овако су овај град називали Румљани, Грци су га звали Алалиа, а Диодор га назива Каларис и каже да су га Фокиђани тада основали.

Слика Расенска буклија

Ако су га они основали, будући да су били Грци, зашто онда они употребљавају два имена за исти град? Кад су се Фокиђани населили у Алерији нису се бавили другим пословима до гусарењем и харамством. Харали су суседне земље, понајвише расенску обалу Италије која је била развијена и богата и њима најближа. Пошто су нападали и на картагинске поседе на Сардинији, Расени се договоре са Картагинцима да се отарасе ове напасти. Припремили су заједничку флоту од 60 лађа на јужној обали данашње Тоскане. Сазнавши за ове припреме, Фокиђани исплове са исто толико лађа да би уништили ову расенску морнарицу.

Херодот каже да су Фокиђани испловили пред Расене у Сардонско Море, **Σαρδόνιον**, и да су ту дали битку. Затим каже да су Грци постигли "Кадмову победу", што је исто као и "Пирова победа". Али судећи према догађајима после битке испада да су Грци изгубили ту битку. Од 60 њихових лађа 40 је остало непомично на месту битке, а само 20, мање оштећених, је могло да отплови до Корзике. Расени су извукли на обалу преживеле Грке са 40 разбијених лађа, код града Агила, каснији Каере и савремени Cervetri, и ту су их све побили. Извлачење Грка са разбијених лађа на обалу говори нам да је битка вођена уз саму обалу, иначе то не би било могуће учинити. Овај догађај се десио у савременом Тиренском Мору које се још у Херодотово време звало "Сардонско Море", односно Сербиско Море. Грци су их називали Тирсенима, а каснији Латини Тиренима, али они су се поред Рашани називали још и Сербима, па су тако и њихово море назвали. Неки савремени издавачи Херодота настоје да исецањем штива прикрију место ове битке, а тиме и чињеницу да се Тиренско море звало Сербиско Море. Али чињенице су тврдоглаве. Мени је ипак било потребно да прегледам сва издања Херодота, за која сам знао да су постојала, да бих пронашао исечене делове и утврдио истину.

У томе ми је доста помогло једно енглеско издање из 1584 године и издање Чикашког Универзитета из 1987 године. Када се све ово има у виду постаје јасно зашто су приговарали Херодоту да је био "злонамеран" и да није био добар "Хелин". Херодот је у ствари био један погрчени Сербин и следбеник његовог великог претходника и узора, Сирбина из Сарда, чије име Грци прекрстише на "Ксантос".

Нису Расени прешли из Људеје у Италију због неких злих година и несташице, како је то Херодот приказао, него су отишли као освајачи, када су сербиска малоазиска племена била у напону снаге и моћи, и вођена од једног великог војсковође. Они су преузели, после Крита, таласократију на Пелагу и каже се да је то била баш Људеја која је близу један век држала таласократију. Бошар каже да су се они тада населили на Пелопонезу, у Карији и у Италији. (2.1.II.XII) У овој људејској таласократији убрајају се и Расени, пошто су они из Људеје. Овидије каже за Расене да су Меони. (104.1.ст.139) Меонијом се називала земља у Малој Азији која је касније позната под именом Фригије или Људеје.

У Светом Писму се увек води рачуна о месту порекла неког од народа који се преселио у неку другу земљу, као

Слика Расенска карва

и пехар

Таршиш из Старог Завета са градом Тарсом у Киликији, јер се на јеврејском и свим семитским језицима град Тарс пише као Тарзи, а не Таршиш.

што смо већ видели. То се огледа и овога пута код Јосифа Флавиуса који се придржава јеврејске традиције. Он повезује Таршиш са Киликијом, али под Киликијом се подразумевају и неки простори који су били под Људејом. Ово нас наводи на идеју да је добар део Расена, што су прешли у Италију, ако не и сви, био пореклом из Киликије.

Отуда се може објаснити и име града Тартеша у Шпанији, који су Расени саградили. Може се поставити питање какво је било право име града Тарса у Киликији; Тарс или Рас. Овај први облик имена ми смо добили преко Грка, а ми знамо да су они српско име Рашани преиначили на Тракес.

Ми можемо прихватити да се порекло Расена доводи у везу са Киликијом, али не и

Слика

Расенска винаца,

ћуп

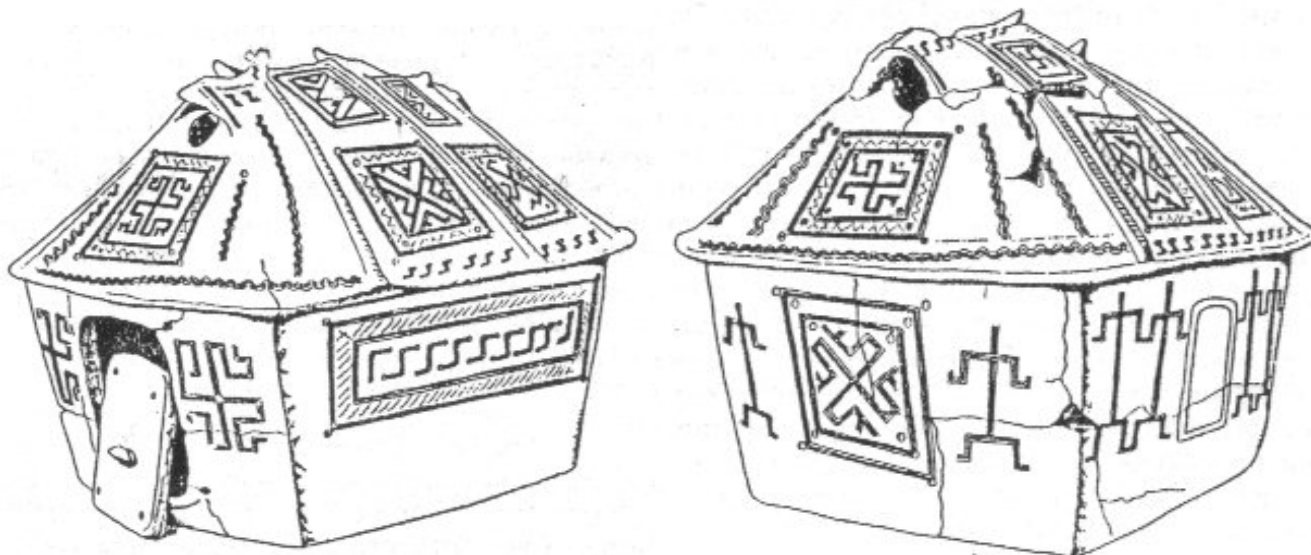
и каленица

Расени су држали у својој власти већи део афричке обале на Пелагу и имали су своје сеобне у данашњем Тунису и у Шпанији, међу којима је био и град Тартеш, који Стефан из Византа назива Тарсеј код Стубова. Пророк Езекиел каже да Таршише с правом сматрају трговцима разноврсним богатствима и набраја разне метале, као робу, са којом су они трговали. Баш је Иберија била врло богата са металима што су их Расени разносили свуда по обалама Пелага. Аристотел говори о Иберији и каже да су Феничани дошли у ту земљу и нашли толико много сребра да га нису могли свега однети. Грци су називали "Феничанима" најпре Крићане, а потом Људејце.

Бошар каже: "Људејце су називали Феничанима и под тим именом се још подразумевају Мези и Кари." (2.1.П.ХП) "Фенике" на обалу Сирије и Палестине на којој су били градови сеобне малоазиских Срба. Када Грци говоре о Феничанима то се у већини случајева не односи на становнике Феникије.

У време јеврејског краља Соломона и сурског краља Хирама, (десети век с.е.) таршишке лађе су пловиле и по Црвеном Мору и довозиле слоновачу из Индије. (31.СТ.63) Када говоре о Пелагу, Јевреји говоре о Таршишком Мору, а на тржишту у Суру они су главни трговци металима.

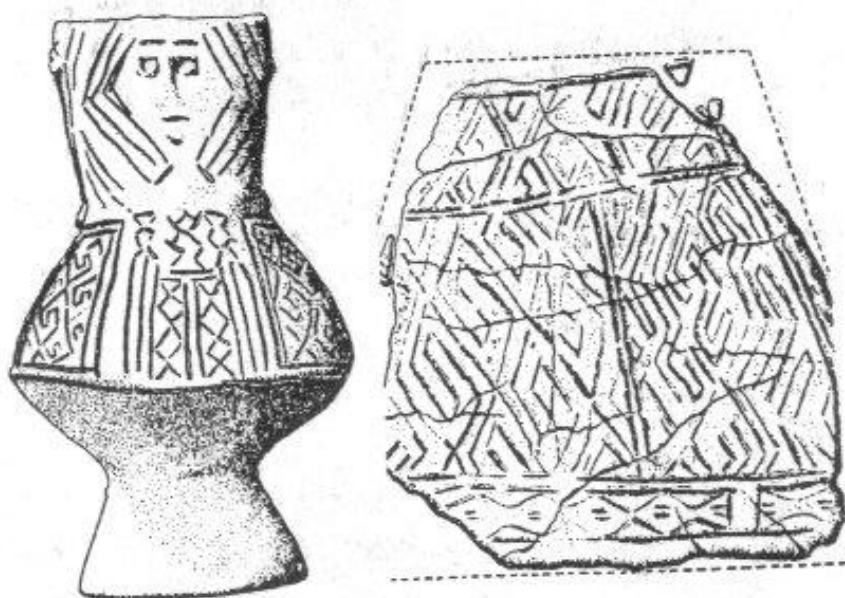
У Преводу 72 под Таршиш се ставља Картада, коју су Румљани звали Картагина. Међутим, овај град је основан око 814 године с.е. па није ни у ком случају могао имати улогу Таршиша у време Соломона, два века пре његовог оснивања.

Слика Расенске урне из времена Виланова са истим украсима као и у Подунављу

Арапски писци под Таршишом подразумевају Тунис. Ово, у ствари, само потврђује напред речено у вези присуства Расена на афричкој обали. На пределу Туниса и старе Картаде Фрузи су нашли, пред Први Светски Рат, мргиње са расенским написима. Ови мргињи су обележавали земљишне поседе. То је доказ да су Расени на овом пределу држали земљу и управљали над земљом, а не да су само били присутни као трговци. Фрузи су покушали да прикажу постављање ових расенских мргиња са расенским написима у другом веку с.е., то јест у време румске

империје. Та поставка није одржива јер у том случају написи не би били на расенском него на латинском језику. Ови написи су много старији. Поменути мргињи су обележавали међеседа племена Дардана и постављени у спомен бога Тина, како у самом напису стоји.

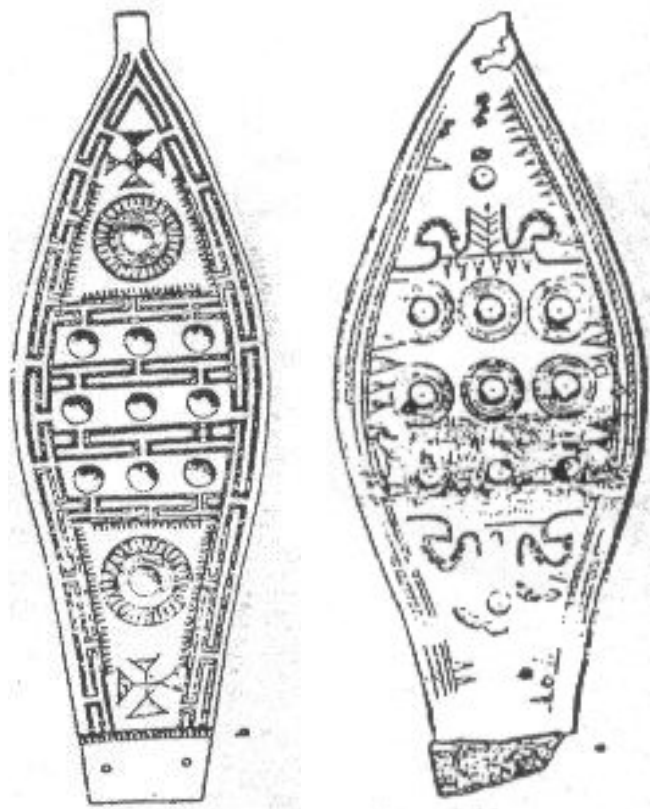

Слика Урна и део украса из Подунавља

Диодор за Расене каже: Расени су истерали Фокиђане са Корзике и основали су град

Никаја у време када су били господари мора и држали острва наспрам Тиренског Мора. Били су господари градова Корзике за дуго времена. Корзиканци су им плаћали порез у грожђу, воску и меду, ови производи се налазе у изобиљу на острву. (110.V.133)

Расени су у стара времена поседовали велику територију и основали су доста значајних градова. Имали су снажну морнарицу и били су господари мора за дуго времена и море уз Италију је названо по њима. Они су усавршили устројство копнене војске, изумели су "салтинг" - малу трубу за бојну употребу коју су по њима називали тиренском трубом. Они су такође

увели знаке достојанства: ликторе и столицу од слоноваче - sella curulis код Румљана, и пурпурну тогу. Они су изумели "Перистоа", **Перістоа**, Peristyle, дословно преведено - "око стубова", то јест стубиште, трем са стубовима око здања, као украс споља или изнутра. (110.V.207) Расени су подигли на високи степен књижевност, науку о природи и о боговима. Усавршили су верске обреде боље него ико други на свету, нарочито у односу на гром и муњу. (110.V.207)

Слика Расенске копче на појасу

Ћузепе Микали, у свом делу: Италија пре румске доминације, објављеном на фрушком језику у Паризу 1824 године, за расене каже следеће. Најстарије име Етрураца је Расени или Трасени, на латинском "Расенорум" или "Трасенорум", које су Грци претворили у "Тирсенон" или "Тиренон", а затим га

објашњавали да значи "Тирсис" = торањ и отуда је настало Тирени. На пределу који је припадао Расенима у Апенинима налази се чувени извор "Серкио". Језеро Гард су звали "Језеро Лидиа". Расени из Адрије држали су у својој власти острво Вис. Сабини су славили бога по имену Севина. На обали око града Нукерије (Алфатерне) и у долини реке Сарнус живели су Сарасте, Sarrastes.

Сервиус каже да, према Конону, овај народ је био један део Пелазга насељених на овоме месту: дали су реци име Сарнус и прозвали се Сарасте. Они се налазе покрај Луканије. Лукани су пореклом од Самнита, заправо једна њихова сеобна. Код Самнита главни заповедник се звао

"ембратур" од чега је настало император. Венети су, као што Херодот каже, од Илира. Име Венети значи племенити, честити, знаменити и томе слично. Расени су у молитвама бога називали Aesar.

Слика Богиња Лето (Латина) са своја два сина Латином и Сербином и змија краосац

Еторе Паис каже да су Умбриани пореклом од Алпа и са предела близу Карпата. (158.ст.31) Затим каже да се стари

народ Умбрије звао Sarranates. Паис нам каже да су се првих пет племена, која су чинили народ Руме, звали: Cloeli, Servili, Quineti, Iuli и Gegani. Сви су били истог порекла - "латинског". (158.ст.102) Да се мало осврнемо на ових пет племена старе Руме, за које Еторе Паис каже да су сви били Латини.

За племе Јула, односно Јулија, поуздано се зна, а то је Кајус Јулиус и сам тврдио, да су Дардани. Племе Сервили су се звали Сербили. Име племена Гегани нам звучи србиски. Имајући

све ово у виду, па ко су онда били ти први стари Латини? Ми знамо да се у Латиуму населио један део дарданског племена, у исто време када и Расени, и да је Енеј касније дошао код тих својих Дардана. Еузебије каже: "Лето" је богиња фригиска, мајка Аполонова. Лето превод на латински језик са "Латина". (З.ст.393) Очито је да су Латини добили своје име по овој фригиској богињи Лето, мајци сунчаног божанства Аполона, по којој се код нас Срба и данас назива једно годишње доба - лето.

Слика Сербона, расенска уметност

Дионисије из Халикарнаса нам каже да су на пределу Руме, пре њеног оснивања, живели Сикели, Аборигени и Пелазги. Име Аборигени је настало спајањем две латинске речи *ab origine*, што значи "од порекла", урођеници или туземци. Поркиус Като и Гајус Семпрониус су објашњавали да су Аборигени били пореклом из Грчке, али се не каже из кога дела или града, а под Грчком они подразумевају много шири простор од стварне Грчке. Дионисије даје нешто друкчије значење имена Аборигена и каже да се то име даје неком народу према његовим условима живота, бескућницима и неустаљеним народима. Аборигени су, вели, исто као и Лелеги. (118.1.10) Али ово његово објашњење се не поклапа са значењем самог имена. Он каже да су Аборигени пореклом од Енотриана и да су од њих настали Сикели, Моргети и Италијани. Пелазги и Аборигени су живели заједно у више градова у Италији и неки од тих градова су раније били насељени од Сикела, као Каере који се тада звао Агила, Пиза, Сатурнија и Алсиум, који су сви касније познати као расенски градови. (118.1.20) Затим каже да су Пелазги били заједно са Аборигенима и да су учествовали у изградњи Руме.

Раул-Рошет наводи да су, према неким предањима, Аборигени пореклом Пелазги. Према бројним историјским сведочењима Пелазги су дошли у Италију од Епира и Илирије и основали бројне сеобне, где се још налазе развалине назване киклопским, зидине својствене пелашким. Овакве киклопске зидине налазе се још на Пелопонезу, Атици, у Беотији, Фокиди, Тесалији, Епиру, Тракији, Малој Азији и на острвима која јој припадају, где је све боравак Пелазга познат из историје и који се потврђује са овим развалинама. (187.ст.131)

Силиус Италикус назива Румљане Дарданима и Фрижанима. (121.1.10) Расене назива Меонима. За Сабине каже да су се изјашњавали да су истог порекла као и Спартанци, а ови су Дорјани из Илирије.

Жил Мишле говори о настанку просвете Италије и каже: "Цивилизација Италије није произишла ни од иберског народа Лигура, ни од умбријских Келта, још мање од Словена Венета или Ванда, не чак ни од јелинских сеобна које су се на неколико векова пре хришћанске ере

сместили на југу. Она је, како изгледа, имала за главног ствараоца ту несрећну расу Пелазга, старију сестру грчке расе, једнако прогоњену по свету и од јелина и од варвара." (159) Мишле каже да је Аусонија добила име по Оскима. За Оске се код других писаца тврди да су пореклом из Подунавља.

Мишле даље каже: готово цела обала Италије је била насељена са Пелазгима; најпре са Пелазгима из Аркадије (Енотрима и Пеукетима), затим од Пелазга тиренских (Лиди). Пелазги су основали Равену и Спину, то је била стара Венеција. Рума се требала сетити да је њено порекло пелазиско. Није ли она сама тврдила да је Енеј донео у Латиум, после пада Троје, ликторе и свету ватру весталску. Није ли поштовала Самотрас као своју мајку, (Саморас). Мантова је била расенска сеобна и њени песници су са жалом опевали пад Троје и видели њен васкрс у оснивању Руме. Хезиод је писао да је Кирке имала два сина са Одисејом: *Latinos et Agrios (le barbare)*.. . Сматра се да су Расени пореклом од Агриоса. (159) Агриос је преличено име "Сербиос", што смо већ доказали и што се доказује на више места и у више примера. То је још један доказ да су се Расени и Србима звали.

Слика Теут, Палас и Адон, горе Сурија
са четири хорса, доле Сербон

Слика Палас прети исполину Акрају са
његовом одсеченом руком

Код Нибура имамо овакво објашњење. Аусонија је била Кампанија и Латиум коју су Грци називали Опика. Нола је био аусонски град. Румљани су говорили да је Аусонија земља између Апенина и мора. (162.1.60) Према Аристотелу народно име је било Опики, а Аусони су део Опики. И Бенавент је припадао Аусонима. Поливије и Страбон виде два различита народа у Аусонима и Опикима. Први су стари становници Кампаније, а други дошљаци у исту земљу. После ових били су Оски. Аусонија се граничила са Расенима. Сабели, звани и Самнити. од којих су Сабини. Од њих су Хирпини, Каудини, Пентрини, Френтани и Сарикени (помињу их и као Каракени). Од Сабела су Енотри, Хони, Лукани, Брутини, Дауни, Пеуктини, Јапиги и Салентини. (162.IV.4) За Сервиуса Тулиуса Нибур каже да је он био расенски вођа под именом Мастарна и када се са својом војском сместио у Руми променио је име у Сервиус Тулиус. Лукиан ово име пише као "Сербиус Тулиус". (89) Што значи да је Мастарна, пошто је постао господар Руме, узео име - Сербиус!

Да напоменемо још Казимира Шулца, којег преноси госпођа Луковић. "Илири и Трачани били су истог порекла и истих обичаја. Истог порекла као они била су племена која су

насељавала Алпе, источну Италију, особито Венети, Норичани, Винделичаии и становници Раетије." (65.11.77) Исти писац каже да су "некада Илири настањивали целу обалу Јадрана од реке По па све до границе Апулије."..."Изнад Венета живели су у планинама народи - крвни сродници Венета, Раети и Винделики". (65.11.67)

Нисам имао у рукама радове Милана Будимира у којима је обухваћено његово образлагање имена и порекла сербских племена у Италији, али познато ми је да је имена сабелских племена доводио у везу са именом Срба. И заиста, неоспорно је да су Сабели у ствари Сарбели. На Сикели су била два сербска града: Елим и Егест.

Диодор је описао злу судбину оног последњег града, чије је право име било Сегест. Агатокле, грчки тиранин Сиракузе, из друге половине четвртог века с.е., напао је град Сегест који је тада имао десет хиљада становника и био званично његов савезник. Извео је становништво из града и поклао на обали реке Србице. Све богате грађане стављао је на муке да би му открили њихово скривено благо. То је било страшно мучење људи, жена и деце, чак и трудница, без разлике на најсвирепији начин. Децу је продао као робље и дао граду име "Дикеополис" и наменио га за насељавање разних скитница.

Слика Асирски цар са свемирским крстом и знацима бога сунца – Сурије

Свети Јероним следи Јосифа Флавиуса, сувише се ослања на њега, и прихвата да је Таршиш Киликија и њен град Тарс. Еузебије ово не усваја, него каже да је то "Тарсис" у Иберији, то јест Тартеш. Али Јевреји нису никада називали Иберију Таршиш, него је називају "Спанија". Ово је друго и касније име Иберије, које су Јевреји усвојили. Да су раније ту земљу називали

Таршиш не би то име променили. Халдејци, како каже Бошар, ту земљу називају Ебра или Ибра, Ибере у множини називају Ебрин или Ибрин. Иберију Јевреји сматрају крајем земље и називају је "Сарфат" или "Сефарад", и под тим именом подразумевају Шпанију и Галију. (2.I.111.VII)

Слика Глава сабелске богиње из Италије са сунчевом суром на капи

Старозаветни пророци помињу, на више места, таршишке лађе и трговце. Тако за пророка Јонаса се каже: "Реч Вечног је упућена Јонасу сину Амитејеву, овим речима: 'Устани и иди у Ниниву, велики град, и вичи против ње! јер је њена злоба до мене допрла.' И Јонас се устаде да побегне у Таршиш, далеко од лица Вечног. Он сиђе у Јафо и нађе једну лађу која је пловила у

Таршиш; платио је превоз и укрцао се да иде са другим путницима у Таршиш, далеко од лица Вечног." (1.Јонас 1-4) Ово нам говори да је саобраћај између обала Палестине и земаља под управом Расена био не само трговачки него и путнички.

Пошто сви пророци говоре само о лађама Таршиша, а не и о лађама других земаља, намеће се питање колико дуго су Расени држали таласократију иа Пелагу? Еузебије нам даје овакву повест о таласократији. Људејци су преузели таласократију од Крићана око 1141 године с.е. и држали је за 92 године. Потом су је од њих преузели Пелазги и држали је за 85 година. Затим су је преузели Трачани и држали је за 79 година. (3)

Расени су Људејци и то је један исти народ, као што су и Пелазги и Трачани. Они сви заједно држе превласт на мору за више од 250 година без прекида. Затим се, после кратког

прекида, као таласократе јављају Фрижани и Кари за још 106 година. Фригија је била покрајина Јудеје, а Кари су исто што и Јудејци. Пре њих су таласократе били Крићани, што је опет исти народ. Јевреји и други народи са Блиског Истока нису, то се поуздано може рећи, правили разлике између ових племена када су се појављивала на мору. За њих је то било све једно те исто и сви су их називали "лађама Таршиш." Тако се може разумети њихово дугорочно и непрестано помињање "лађа Таршиш".

Град Тартеш је био саграђен на једном малом острву које су чинила два рукавца реке Батиса на њеном ушћу. Један рукавац ове реке се осушио и град није више на острву, него је повезан са копном са једне стране. Реку Батис су Арапи назвали Вади – ал – Кабир а од тога имена је настало савремено име Гадалкивир

Први Грк који је стигао до Таршиша у Иберији био је неки Колес са Самоса, 639 године с.е Грци су ово забележили као један од, за њих, важних догађаја

Садржај

ХЕТИМ

Дошли смо до трећег Јовановог сина, Хета, који се на јеврејском језику, у множини, зове Хетим. Треба да почнемо прво од самог облика имена, пошто се ово име налази написано на више начина. Први разлог за то неуједначено читање појединих имена је тај што су се нека слова јеврејског писма могла читати на више начина, као што је то лепо приказала Анђелија Станчић-Спајићева. (58.ст.23) У овом случају почетно слово имена Хетим се могло читати и као Кетим. Па пошто се у неким случајевима ово име налази написано и као Хитим, тако смо добили следеће облике -Хетим и Кетим, Хитим и Китим. Јосиф Флавиус ово име пише грчким словима - Хетим, **Χεθιμ**, и. ми узимамо његов начин писања као меродаван. У толико више што и добро поуздани Бошар, одлични познавалац јеврејског језика и свега што је у вези са Светим Писмом, такође

каже да је овај начин писања и читања на јеврејском језику тачан. То уједно значи да су сви други начини писања овога имена, бар што се тиче јеврејског језика, погрешни. У Преводу 72 ово име се пише као Кети, **Κήτιοι**, то јест на исти начин као што се то име налази написано у Одисеји.

Слика Ковчег из Македоније са грбом сунца

Грци су на своме језику ово име редовно писали са почетним словом "ка", па према њима и Латини са одговарајућим словом "ка", то јест С=К. У даљем излагању ми ћемо се сретати са свим овим

начинима писања имена Хети и од њега низом изведених врста овога имена. У асирским записима помињу се: Хати, Хате и Хети. (104.I.ст.9) Хети су од Хета и Килики су Хитити, где се налази "Кетис", покрајина Киликије где живе "Кети", каже Камбел. Паскална Хроника изводи Дардане из Тројаде од Хета, (Chronicon Pascale, Migne, p.126), а Сајс убраја Тројанце међу хититске народе. Стари персиски историчари стављају Cheen and Khataу између Персије и Индије. Асирци помињу "Сингуре" као једно хетско племе. Сва северна Индија је била освојена од Хитита, као што су "Оксидарка" код Ариана, "Цутуруки" код индских писаца, потомци сузиских "Сутрука". (104.I.ст.1)]

Одређивање места земље Хетим не задаје нам никаквих потешкоћа, пошто старозаветни пророци јасно указују да је то земља Македонија. Тако Макхабеј (књ.1.1) каже за Александра Великог да је изишао из земље Хетим. За цара Персеја каже да је његова држава "царевина Хетим". Шарл Ролин пише: "Филип и Персе су називани царевима Хетеанским, Cetheans". (61.ст.410) Пророк Даниел поистовећује Јована и Хетима.

У папирусима нађеним код Мртвог Мора, писани у време када су у Мисиру владали Лагићи, а у Сирији Селеукићи, стоји: "Цар Хетим у Мисиру" за Лагиће и "Хетим из Асирије" за Селеукиће. (101.ст.390) И овде се сасвим јасно одређује да су Хетим Македонија и Македонци, које су источни народи редовно називали Јованима, а што чини и пророк Даниел.

Слика Новац Лагића: бог Хамон и орао

Постоји још један посебан разлог код Јевреја за таква поистовећивања, пошто су они све морске обале и сва острва земље Јован и синова Јованових називали

једноставно Хетим. Па је тако испало да је Хетим Јованово приморје. Јосиф Флавиус то овако објашњава: Хетим је Кипар. Кипар се најпре звао Хетима, по Хетиму који је први владао на томе острву. Отуда потиче навика код Јевреја да сва острва и сва места на морској обали називају Хетим. Има један град на Кипру који се још и данас (то јест у његово време), зове Китиос ...па изгледа да то име има неке везе са именом Хетим. (75.1.III) Ми ћемо се поново осврнути на Кипар мало касније.

У Изороду стоји: "Јованови синови су: Елиша, Таршиш, Хетим и Роданим. Од њих су насељена острва народа, према њиховим земљама, према језику сваког од њих, према њиховим

Слика Лик Толемеја I Лагића на новцу

Слика Лик I Селевка на новцу

родовима и према њиховим народима." Цозеф Меде каже поводом израза "острва народа" следеће: "Јевреји су називали 'острвима' сваку земљу која је од њих била одвојена морем. Према томе Јеремија каже: 'Пређите на острва Хетим', (2.10) али острва Хетим нису острва или места окружена водом, као што Македонија није острво;

Слика Сербон и Аполонов треножац

Слика Сербон и коњаник са каузијом. Новац цара Филипа Македонског

Макхабеј каже за Александра Великог да је изишао из земље Хетим; Персеја цара Македоније назива "цар Хетим." (35.ст.273) Ово Медејево објашњење се потпуно слаже са Јосифовим. И коначно, Хетим је као земља Македонија, с тим што се под тим именом подразумевају још и сва

острва и све обале Јованове породице. То у ствари значи: острва и северна обала Пелага, Белог и Јадранског Мора, од Дарданела до Гибралтара.

Неки писци су под Хетим подразумевали Италију, као што то чиии и Свети Јероним. Што

се географије из Изорода тиче то је исправно само у овом проширеном појму Хетима где су обухваћене обале породице Јованове.

Слика Резба из Македоније: човек са каузијом

Сходно томе начелу исправно је и то што неки писци, како наводи Бошар, под Хетим подразумевају Либурнију, то јест обалу Јадрана!. Бен Горјон, наведен код Бошара, под Хетим подразумева Румљане. Е овде ми долазимо до једног другог питања које се објашњава само стварним значењем имена Хетим, које су, како се

исповставља знали Свети Јероним и Бен Горјон, а свакако и многи други писци старих времена. У противном, када то не би знали, не би Румљане стављали под Хетим. У проширеном појму Хетима, Румљани би као господари Италије и северних обала Пелага могли ући у Хетим, али оно се десило касније, после завршеног писања Старог Завета у коме се Румљани као такви не помињу. Ми смо у претходном поглављу напоменули да су стари Румљани сматрали Саморас (Самотраке) као место свога порекла, пре Троје. А то је Тракија, односно Македонија, земља Хетим. Тројанци су Дардани, а ови су северни суседи Македоније између којих нема тачно одређене границе. Вероватно да је из тога разлога и Бошар стављао Италију под Хетим.

Слика Цар Персеј са каузијом

Еузебије, Кедрин и Суида кажу да су Румљани и Латини пореклом од "Китија" или "Кета" један град у Латиуму звао се Кетиа, Cetia, као и један град код Волска који се код Стефана од Византа налази као "Ехетиа", Echetia; једна река близу Кума звала се "Кетус", Cetus. (31.ст.61) Камбел каже: Сабини су хититског порекла и сродни са Расенима. (104.1.ст161) Хети су највећи народ антике и

зачетници културе у многим земљама. (104.1..ст.178)

Један град у старој Македонији, у њеном средишњем делу у покрајини Ематији, јужно од Водене, звао се, према грчком писању, Китион. Све су ово докази у прилог сербиског порекла старих Латина и Румљана, као и већег дела италијотских племена. У Старом Завету се увек води рачуна о месту порекла неког народа без обзира где се он настанио. Али преко свега овога и кључ објашњења свега налази се у значењу самога имена Хетим.

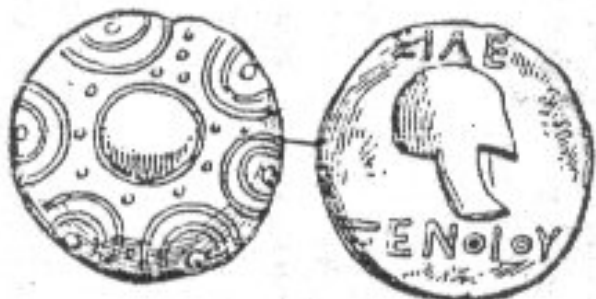
Сербиско друштво се састојало од четири сталежа и то се потврђује друштвеним уређењем Аријеваца на истоку и доказује кроз законике завршио са Закоником цара Душана. Први staleж је просветни staleж у који улази и свештенство, то је staleж словести. Други staleж је ратнички, односно војни staleж. Трећи staleж чине слободни сељаци, занатлије и трговци. Четврти staleж чине меропи, у које улазе странци, зависни сељаци беземљаша, најамни

радници бескућници и заробљеници, као и туземци у освојеним земљама. Први, словесни сталеж, најчешћи поклонници богиње Палас и бога Теута и други сталеж, ратни, поклонници бога Арете и богиње Аретуше, давали су управно особље и заједно чинили владајући сталеж под именом - Гети. Назив Гети се на јеврејском пише као Хети, у множини Хетим, на грчком као Кети, Келти и Кити.

Гети се још помињу и као Хати и Хитити у Малој Азији и Сирији, Хети, Хати и Кети у Индији. У свим освојеним земљама и у свим насеобинама старих сербских племена налази се име Гети, мање или више преличено у записима на страним језицима. У старој Македонији су постојала лична имена - Гетије и Гета.

Што се тиче саме Македоније ми и ту морамо разликовати две Македоније, ону на коју се односи назив Хетим из Старог Завета и историјску Македонију.

Историјска Македонија је, према Страбону, земља која се граничи са запада Јадранским Морем, на истоку до ушћа реке Марице (старог Ибра), на северу до Српских Планина и Родопа и на југу обухвата планину Олимп. (86. III. ст. 122) Србиске Планине, што се овде помињу, као и код других античких писаца, почињу са савременом Шар Планином. На западу Македонија је обухватала јужну Албанију. Простори над којима су владали Филип и Александар нису овде сви укључени. То су простори на истоку до Црног Мора, на северу до Дунава обухватајући и Срем и на западу до реке Босне. Антички писци нису све те просторе

Слика Цар са каузијом на новцу из Илирије

Слика Новац са знацима сунца из Илирије

сматрали Македонијом и границе које јој даје овде Страбон су најшире историјске границе у једном кратком времену. На северу граница Македоније је ишла испод Беле Зоре, то јест савременог Велеса. Бела Зора је била главни град Пеоније. Међутим, Македонија као Хетим је

Слика Штит са знацима сунца из Македоније

Слика Каузија са Крита

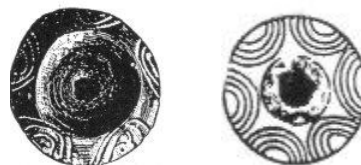
Слика Каузија из Бактријане македонско време

нешто друго, пошто она обухвата цело приморје Тракије. У време Омира, док се име Македонија није још било појавило, ова земља је обухваћена под Тракијом, то јест старом Рашком, која је обухватала све пределе између Мраморног Мора и Јадрана. Зато се у Омирово време говори да Бореј (Бура, северни ветар) и Зефир (западни ветар у односу на Грчку) дувају оба из Тракије. Та Тракија је стварно Хетим, на чијем простору се касније развила и постала славна држава Македонија. Када је писан Стари Завет, Македонија је већ постојала, али није била позната под тим именом, пошто је то име за дуго времена означавало једну малу и не баш много значајну покрајину.

Тек касније, када је постала славна и водећа држава сербиске расе, јеврејски писци су је обележили као Хетим, уместо Тракије, тим лакше што се радило о једном истом народу и о истој

Слика Украси са сунчаним знацима из Подунавља

и из Троје

земљи. У четвртном веку с.е. Македонија је преузела вођство сербиског света и за три века стварно оличавала Гетију. Бартон каже да се земља Хетим помиње на једној таблици из

Вавилону, која потиче из времена краља Шамсуилуна, наследника Хамурабија. Хамурабијево право име је Хамурапи, а у Старом Завету се помиње као Амрафел.

(23.ст.293) Некада је Људеја била водећа држава сербиске расе и представник Гетије, па зато Рагозин каже: Лиђани, један народ углавном хетске расе. Лидиски врховни бог је био Манес. (14.ст.366) Улога Мана, Манеста, у Људеји је иста као и код Аријеваца на истоку.

Слика Сербон – «Асур» из Асирије

Досада смо изнели на чистину име и место земље Хетим, а сада нам преостаје најтежи део посла, то је праћење тога имена на три континента. Ово нас неминовно води у једну нову и неслућених размера широку историјску област, уско повезану и испреплетану са свим историјским токовима о којима смо писали у претходним поглављима. Већ смо напоменули да је у Македонији постојао један град овога

имена, Гетин (Хетин), Китион на грчком и Китиум на латинском језику. Био је главни град покрајине Ематије, чије је право име Мадија, пре него је Каран заузео Водену, мало северније од Гетина у истој покрајини и учинио је својом престоницом. Покрајина Матија је била средишна земља и у ствари прва Македонија.

Слика Украси са сунчаним знацима на новцу и на штитовима из Македоније

Потребно је да се осврнемо на употребу имена Хети, које се у савременом свету помиње, готово искључиво као Хитити. Најпре се мислило да то име потиче по граду Хатуши у Кападохији, престолници једног

моћног и значајног царства. Али, пошто се то име налази на више места у Европи, чак и пре Хатуше, у виду као Хети или Кети, порекло имена се не може изводити од имена града Хатуше, него обратно. Асирски записи помињу Хатушане као Хате, што се очигледно односи на име њихове престолнице Хатуше. Међутим, у асирским записима се налази тројако писање овога имена, као: Хати, Хате и Хети. (104.1.ст.9) Јевреји их називају Хетима и то не само Хатушане него и оне који су се налазили у Палестини и који нису имали никаквих доказивих веза са Хатушанима. Ми смо већ напоменули да захваљујући недовољној одређености јеврејског писма, Хетим се чита и као Хитим. Од овог погрешног читања хетског имена, у новије време, западни писци су створили нови облик тога имена - Хитити. Вадел то овако објашњава: "Хете Јевреји

зову Neth или Hitt, и говоре о њима као владајућој раси у Феникији и Палестини у време када је Абрахам дошао овде. На јеврејски облик Hitt додали су латински завршетак -ite и тако су **и** добили Hittite". (99. ст.8) И стварно, име Хитити је кованица двадесетог века, а такво име се не налази нигде у историји. Још крајем 19-ог века на Западу се употребљавало име Хети и Хетиен, док није било замењено са Хитити. Кованица Хитити не само што је погрешна, него и удаљава од правог имена и отежава воспостављање историјске истине. У првом тому Историје Срба ми смо употребљавали име Хати за кападохиско царство, како се оно спомиње у асирским записима, по главном граду Хатуши. Ми ћемо ово име задржати и даље јер је оно тачно када се говори о кападохиској држави, а у свим другим приликама и ван домета те државе употребљаваћемо име Хети, односно Гети. То нам омогућава да правимо разлику између Хата у Малој Азији и Гета у Европи, односно Хета на Блиском Истоку и у Азији.

У време Ниновог похода Серби са Хелмског Полуострва су заузели Кападохију и покорили туземски народ који је био једне посебне расе, ни аријевске ни семитске и звао се Хури или Хурити. Пирен о томе каже: "У Малој Азији, новодошли су се помешали са туземцима, Хититама, од којих су усвојили име и поставили су темеље једном моћном војном феудализму. Овај покрет је довео Хиксосу у Мисир." (48.ст.82) Мисирци су Хиксосу називали "хегау касетиу", што значи, стране вође. Главни градови Хиксосу у Мисиру били су Сарбар и Видо, "Абарис" и

"Абидос" из грчких записа. Серби су оставили у њиховој престолници Хатуши само један владајући слој друштва и продужили даље на исток. Са собом су повели један део Хурита као своје помоћне ратнике. Приликом упада у Месопотамију, са сербским Медима, који су били главна освајачка снага, налазили су се и Хатушани и то су записали и Вардунаши и Хатушани у својим записима.

Слика Чанак са знацима сунчаног божанства као украсима, из III века с.е. из времена македонске превласти

Леополд Месершмит каже да су "око 2000 године с.е., приближно, хатушка племена морала упасти и освојити Сирију и Месопотамију." (98.ст.12) Џон Гарстанг,

такође каже: Хати су освојили Бабилон 1925 године с.е. и тај податак се налази у записима код једних и код других.

Владајућа династија у Бабиону је оборена и једна нова династија, она из Поморског Народа, је преузела власт. Хатушки краљ се повукао не настојећи да задржи власт у Бабилонији.

У својој власти задржао је само Дамаск. То је време Хиксосу у Мисиру. (93.ст.3) Да ово мало појаснимо. Гарстангово време ових догађаја касни за више од пола века, од стварног и већ познатог времена. На то се не треба много обазирати, јер што се датума тиче, давале су разне претпоставке. Све остало је тачно. Хатушани су пратили Нинов поход до Месопотамије и по заузећу исте они су се вратили натраг, а даље на исток вођени су, место њих, други народи као помоћни ратници, у првом реду Арапи који су ишли као Нинови савезници.

Слика посуђе са знацима сунчаног божанства из Подунавља

Када су сербска племена нападала Мисир и на земље Блиског Истока долазећи преко мора и ослањајући се на Крит као своје упориште. Међу тим племенима Поморског Народа главну улогу

играли су баш Серби, "Сердани" из мисирских записа. Вардунаши су знали да је напад на Месопотамију дошао од земље хатушке и тако су и записали, а може се поверовати да нису за дуго времена сазнали одакле је поход почео. Џорџ Бартон наводи један вардунашки запис који баш тако и говори и који каже: "Против Шамсу-дитана наступили су људи из земље Хату". (23.ст.75) Шамсу-дитана је био последњи владар у земљи вардунској из туземске династије. У вези Хиксосу исти писац каже: Хиксосу су Хитити, који су освојили Мисир и долазак Семита у Мисир подудара се са доласком Хиксосу и вероватно је да су они дошли тамо под вођством Хиксосу. (23.СТ.76)

Приликом освајања Мисира, у Ниново време, са Србима су били присутни и бројни хатушки Хурити, али Мисирци нису правили разлике између вођа и њихових помоћника и све их називају

Слика Ознаке сунчаног божанства на новцу са Крита

и из Илирије

Хиксосима. Хурити су чинили део посадне војске у Мисиру, а поред њих и по истом послу били су присутни и Јевреји. Према Олбрајту, Јевреји су били насељени у Мисиру око главног града Хиксосу, Таниса, "Цоан" из јеврејских псалма. Било је доста Семита на положајима код Хиксосу. (53.ст.178) Само владајући слој Хиксосу били су Аријевци - Гети. Отуда потичу доста нејасне повести о Хетима на Блиском Истоку и када их Јевреји помињу није увек јасно да ли се ту ради о сербским Аријевцима или о хатушким Хуритима. То исто важи и за Хатушане, односно Хитите, који су имали владајући слој аријевски, а народ друге расе и језика. Такво стање је било и у већини других земаља које су Аријевци освојили на истоку. Један заповедник фараона Аменемхета I, који је владао од 2000 до 1970 године с.е., јавља фараону да је порушио неки "хетски" дворца близу мисирске границе у Палестини. (23.ст.76)

Жуке и сарадници пишу: "Први удар Индо-Европљана био је на Бабилонију где се Хитити сручише као олуја." Прво азијанско становништво, не аријевско, познато је под именом Хати. У њиховом суседству били су Индо-Европљани који покорише Хате и основаше једно царство што га ми називамо хититским и индо-европским, а праве Хате Прото-Хититима. (137) Пирен каже да гвоздено доба почиње од 2100-те године с.е. (48.ст.162) Пошто је прво гвожђе прерађивано баш у Малој Азији, поседовање гвозденог оружја може да објасни ово аријевско сручивање у Месопотамију "као олуја".

Рене Дусо описује три хатушка раздобља. Прво је оно које обележава старо становништво не аријевског језика и који се помињу као Хати; друго раздобље је време другог хиљадија, када су Аријевци преузели власт и унели свој језик, бар што се тиче државне управе. Тада је створена велика Хатушка Империја, коју делимо на Стару Империју од око 1800 до 1650 године с.е. и на Нову Империју од 1450 до 1200 године с.е. Треће раздобље је време од после распада Хатушке Империје, када је у северној Сирији постојала нео - хатушка царевина, одржавши се за око пет векова, чувајући хатушку просвећеност и сликописно писмо. (95.ст.334)

Слика Тркачи са шлемовима и штитовима на којима се виде ознаке сунца

За Хатушане, Рене Грусе каже: "Хати, то се зна, били су један мешовити народ који се сместио на висоравни Мале Азије, у Кападохији, са народом азијатским, туземцима из Наполије (Анадолије) над којима се поперило, око 2000 године

с.е., једно освајачко индо-европско племство. То су били хатушки краљеви из петнаестог века, како нам говоре записи нађени у њиховој престолници Хатуши, што је Птериа грчких географа, савремени Богаз-Кеј, и они су увели будућу Јерменију у велику историју." (87.ст.44)

Жак Пирен сматра да је разарање Прве Троје било баш онда када су "Хитити" извршили најезду у Малу Азију. (48.СТ.161) Рамсе каже: "Ја полазим од претпоставке да Хатиди или Хитити нису били првобитно анадолско становништво, него освајачко племе које је дошло са североистока или са Хелмског Полуострва: по моме мишљењу, ако се усуђујем да одредим,

вероватно су дошли из овог другог правца." (76.ст.8) У вези са тиме Олбрајт каже: Око 1800 године с.е. западна Мала Азија је била насељена првенствено од народа који је себе називао Хату, а који називају Прото-Хитити да би их разликовали од другог хититског народа што је дошао касније и говорио индо-европским језиком и називао се Наси или Неси.

Слика Сербон се придружује Аргонаутима

Ови Неси, односно Несити су се населили у Кападохији око 2000 године с.е. Један други индо-европски народ који су Хати називали - Луви настањивао је целу јужну Малу Азију и њихов језик је био сродан неситском. У 18-ом веку с.е. једна лувитска династија владала је у Керкемешу на Еуфрату. (53.ст.121) Када се ради о Хатушанима, односно Хатима, потребно је објаснити ко су били Нисејци, односно Несити, како их западни писци називају, Хури или Хурити, Митани и Аморити, који су сви у тесној вези са Хатима. Нисејци су били једно племе сербиске расе, заправо најисточнији део сербиских племена у Малој Азији пре Ниновог похода. Они су подигли један свој град, Низу, у суседству и јужно од Хатушана, на левој обали реке Халиса, готово на правој линији од Хатуше према југу. Тако је изгледало као да су Хатуша, Низа и Мазака чиниле

углове једног равнокраког троугла. Приликом Ниновог похода, Нисејци су били ти који су запосели Хатушу, главни град Хурита. Нешто касније пренели су своју престолницу из Нисе у Хатушу и по Ниси их називају Нисити, Несити или Несити. Хурити су имали још једну краљевину источно од Хатуше, али и она је пала под власт Аријеваца који се овде називају Митанима. Ово име нас јако подсећа на сербиску династију Мита у Фригији и краљеве Мите у Македонији.

Слика Богиња Сербона, рад мисирског уметника

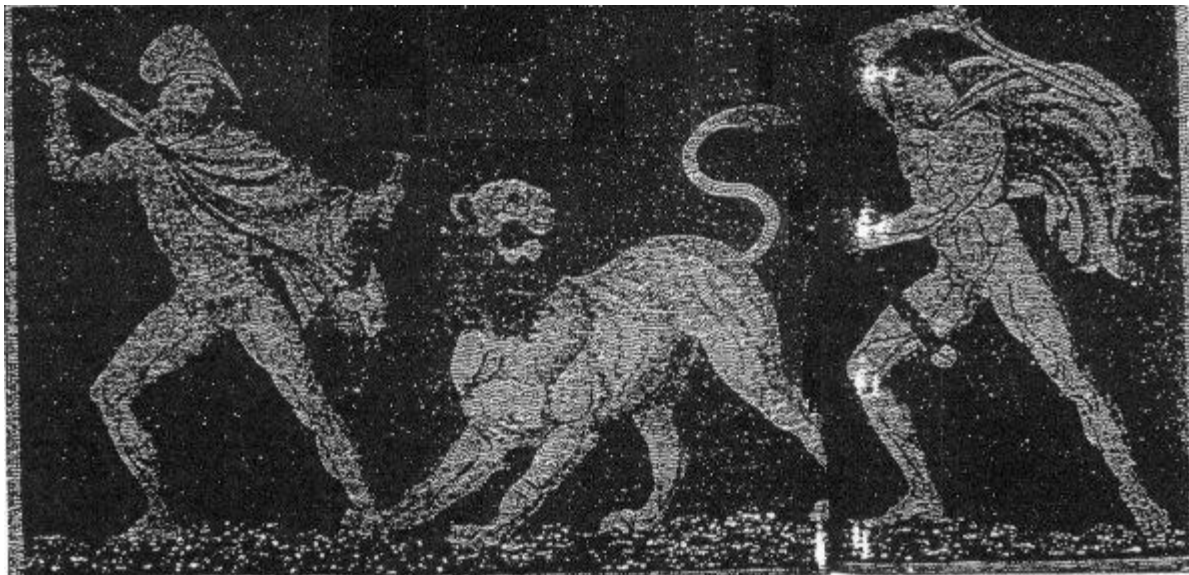

За Хурите, Рене Дусо каже: Хурити су се налазили источно од Хатушана у северној Месопотамији, одакле су се проширили на југ под именом Митана све до реке Тигра и Керкемеша, и до места Нузи близу планине Загроса. Половином другог хиљадија Митани проширују своју власт и на северну Сирију. (96.ст.334) Хурима или Хуритима се зове један азиски народ, који је био исти са оним туземским у Хатушкој држави. Владајући staleж чинили су у овој земљи Аријевци под именом Митана. Митанска царевина била је верна слика Хатушке царевине. Ми поуздано знамо да је цела

митанска дивонија била аријевска и потпуно иста, и са истим именима богова, као код Аријеваца у Медији и Индији. У односу на Хурите, Месершмит каже: "Мисирски и асирски записи, од 1500 до 700 године с.е., говоре о непријатељствима са племенима у северној Сирији, Месопотамији, Киликији, Кападохији и Јерменији. Из свега што о њима можемо сазнати, ова племена нису била

семитска, нити индо-европска, а била су међусобно сродна и чинила су једну велику и целовиту групу или расу народа." (98.ст.10)

Гордон Чаилд о томе овако пише: "Сасвим је јасно да су владајуће династије устоличене на горњем току Еуфрата, од 1400 године с.е., биле аријевске, блиско сродне онима које сусрећемо у долини реке Инда и касније у Медији и Персији. Али њихови поданици нису били Аријевци и владајући сталеж је усвојио језик домородаца и бавилонско писмо, у званичној употреби, и како изгледа признавали су месна божанства, поред својих. Покрет који их је довео до Еуфрата није се ту зауставио. У истом раздобљу таблице из Ел-Амарна помињу аријевске владаре у Сирији и Палестини, као: Биридава из Јеноама, Шуварта из Кеилаха, Јашдата из Танаха, Артаманија из Зур-Башана и друге, Ови династи су једноставно владали над неаријевским, семитским, поданицима." (60.ст.19)

Слика Сербонски лов, фреска из Пеле.Први ловац носи каузију, други је наоружан јатаганом

У граду Хатуши, после њеног освајања од стране сербских племена и пошто је постала њихова престолница, налазили су се пред главним храмом кипови два бика. Они су неоспорно били оличење бога Бака и једном од тих бикова је било име "Сери" а другом "Хури". (103.ст.242) Овим је симболички било представљено јединство два народа: Серба и Хурита. Један хатушки град из тога времена, 58 километара источно од Коније, звао се Салатувар. (103.ст.55) Мајани каже да су Хурити називали борна кола - варат. (12.ст.242) Али ово није хуритска него сербиска реч и то су била кола у виду мале куле у којој су стрелци били заштићени. Исти писац каже да су се божанства ватре и сунца код "Хитита" звали "Агниш" (за огањ) и богиња Аријанска као божанство сунца, а код Аријеваца на истоку то су "Агни" (за огањ) и Митра као божанство сунца. (12.ст.12) Вадел каже: Аријевци у Индији су себе звали Хатијо; "ови стари Хати или Кети,

владајућа раса Мале Азије и Сиро Феникије назива себе и Ари, Агг, са значењем племенитости," (99.ст.6) Арја или Арија у Индији има исто значење.

Слика Новац из Македоније, Сербон, симболи сунца и шлем

Чувени Кадешки Бој између хатушког цара Муваталија и фараона Рамзеса II, на горњем Оронту, око 1288 године, следио је мир склопљен између новог цара Хатушила и истог мисирског фараона, око 1278 године с.е. Кадеш је савремени Тел Неби Минд на горњем току реке Оронта. (111.П,2.ст.359) У мировном уговору између фараона Рамзеса и цара Хатушила, кога називају Хета-сира, Kheta-sira, помињу се богови хатушких градова, међу којима и Sutekh of the city of Sarpina. (74.ст.35) "Сутех" је Сеут, односно Теут у улози бога рата, а "Сарпина" је посигурно -Сербина.

Исти писац за Хатушане каже да су то Хати или Бели Сиријанци. (74.ст.97) И Страбон назива Хате - Бели Сиријанци и каже да су носили шиљасте фригиске капе и опанке кљунаше за које неки кажу да су "типично готски" и да су Хатушани били примитивни Готи. И ми ово прихватимо и кажемо да јесу били "примитивни Готи" пошто су Готи - Гети. Јеврејски израз Хитим се најчешће примењује на северну Сирију, али Хет син Кананов означава јужну Сирију и тиме се увелико проширује ово име. (113.1X.ст.101)

Цозеф Меде каже: Карија, Ликија и део Памфилије припадају Китиму или Китеанима. Ово је име у множини, једнина би била Кет или Кити... (35.ст.279) Китеани су били отворени према Белом Мору и Пелагу и могли су послати сеобне у оба правца. И на првом месту изгледа да су населили Крит и острва у устима Белог Мора. А поводом Даниеловог пророчанства у вези лађа Хетим које ће доћи против Антиоха Великог, што је учињено од стране Румљана; ми морамо

дати Италији такође једну сеобну наших Китеана, која треба да буде на источној страни Италије где се називала Магна Грека и ја мислим да ови Китаеи иду тако далеко као што је Тибар на граници њихове браће Хетруска, и они су били они који су се називали Аборигени или Латини који говоре стари јонски језик, како Варон потврђује и треба их сматрати сеобном старих Јона, зато што су задржали оца Јавана име код себе називајући га Јанус, кога су Грци заборавили. Јанус је Јаванус, пише Меде. (35 ст.282) Јанус и Јаванус је Јован.

Слика Сербон и Аполон се отимају око трonoшца
Слика је резба из Додона

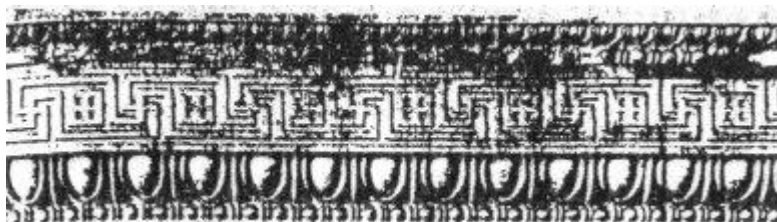
Што се тиче Аморита, о њима постоје подељена мишљења и неки их чак називају Семитима, као Едуард Дорм, (95.ст 5) али опширније прикупљање података о њима приказује их Аријевцима. У прилог томе говоре и ови напред изнети подаци код Чаилда. Жорж Бароа каже да су Бабилонци називали, у другом хиљадију с.е., предео од Еуфрата до Пелага - Амуру. Потом се тај назив свео само на Феникију.

(24.I.ст.16) Ми са разлогом, судећи по имену и његовој примени, можемо закључити да су Аморејци у ствари Приморци и приморски крајеви. Велики познавалац старина Блиског Истока, Хенри Сајс, каже: "У сваком случају, ми налазимо и другде, Хитите и Аморите у блиској заједници". (74.ст.14) Асирци су називали Аморитима предео где је сада Дамаск. Петри доводи Аморите у везу са Дарданима из Мале Азије. (74.ст.15)

У Старом Завету пише како је Бог рекао Јеврејима: "Уништио сам испред вас Амореје, који су били високи као кедрови и снажни као храстови; уништио сам њихове плодове горе и њихове корене доле. Извео сам вас из земље Мисира и водио сам вас четрдесет година кроз пустињу, да бих вас довео у земљу Аморита." (1.Амос 2.:9,10) "Када сви краљеви Аморејаца, западно од Јордана, и сви краљеви Кананаца, уз море, сазнају да је Вечни пресушио Јордан испред деце Израела, све док нисмо прешли, изгубиће храброст и биће запањени изгледом деце Израела." (1Још. §1, и 7:7) Улазак Јевреја у Палестину био је око 1300 године с.е. (13) Помињу се пет краљева аморејских у Палестини: Адони-Цедек из Јерусалима, Хохам краљ Хеброна, Пиреам краљ Јармута, Јофиа краљ Лакиса и Дебир краљ Еглона. (1.Још.10:1-5) Један аморејски град се звао Македа, који је Јошуа заузео и све његово становништво побио. (1Још.10:28) Из овога ми

видимо да су Палестину, западно од реке Јордана, осим приморја, држали Аморити пре уласка Јевреја у исту.

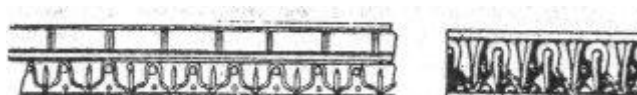
Ми, такође, видимо да се Аморити и Хети поистовећују. Имена аморитских краљева нису семитска. Адони-Цадек је Господар-Цадек. Име града Македа говори много о пореклу овога народа што га називају Аморејцима. Рагозин каже да су Јевреји називали првобитно становништво Палестине -"Емим", што значи страшни или свемоћни, а Кананци су их звали "Зурим". (14.ст.74) Ово кананско "Зурим" је допрло до нас преко јеврејског језика, а они су готово редовно мењали почетно слово "сима" са "зита", што значи да је то име било - Сурим, исто као и име Сурија или Асирија. Мајани каже да је "Манетон писао да су најмање 240.000 Хиксосу напустили Мисир и отишли у Сирију, где су саградили у земљи сада званој Јудеја један град по имену Јерусалим." (12.СТ.196) Од 1560 до 1100 године с.е. Јерусалим је био у поседу Хиксосу. (12.ст.200) Аварис је Аваријаш = истурени шанац и то је хититска реч. Погребни обичаји код Хитита и Хиксосу су исти, пише Мајани (12,ст.229) Чаилд каже да се аријевска имена потпуно губе у Палестини од 1000 године с.е., па чак и на пределу Митана остало је мало аријевских имена после овога датума.

Слика Најпознатије сербиске фригине, назване скраћено «фриз». На слици су фригири на саркофагу Александра Великог

Слика Суранка, најчешће заступљена сербиска фригина

Слика Серцена, омиљени украс цара Филипа Македонског

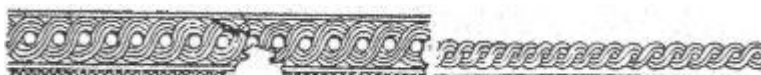
Слика

Солнарка

Слика

Јајолка

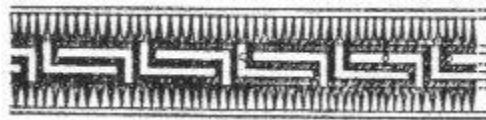

Слика

Завитка

Слика Оштра усеница, односно «кретика». Сматра се да је пореклом са Крита. Врло омиљена код Грка

Слика

Расенка

Овде је аријевски језик пао пред семитским и азијанским дијалектима и малобројне аријевске аристократије су се утопиле у домородачки народ. Аријевски језик се одржао даље на истоку, на иранској висоравни и у Индији. (60.ст.30)

Хатушане помињу на мисирским споменицима као Хета или Хата; на асирском такође помиње се Хата или Хате и обе ове речи потпуно одговарају јеврејском Хет или Хити, каже Сајас. (74.ст.19) Хатушког владара Мисирци ословљавају са "Хетасар". (98.ст.14) Ово дословно значи - цар Хета. Тако стоји у првом у историји познатом међународном уговору, то је био уговор о миру и сарадњи склопљеном између цара Хатушила и фараона Рамзеса II.

Што се тиче језика Хета Низејаца, ми знамо да је тај језик био једно наречје сербиског језика који се потпуно разликовао од језика хатушких Хурита. Гордон Чаилд каже да је дошло до прекретнице код Хатушана, око 2000 године с.е., и да се пре овога времена код њих не налазе аријевска имена. За Хете Низејске каже да су они свој језик називали "нашили", што он преводи са our language, то јест - наш језик. (60.ст.21) Аноан Меје каже: Хатушани су свој језик називали "нашили, нешумли", а језик првих становника, који није био аријевски, називали су "хати". (135) Низејски Хати су преводили језик хуритских Хата, јер га нису разумели. Непреведене називе означавали су као "хури". Грнчарија низејских Хата је била у свему иста са оном на Хелмском Полуострву тога времена. Као главно божанство имали су једног бога громовника по имену Тешуба. Покрај кипа овога бога стајала су два света бика и једном је било име Сери, а другом Хури. (96.ст.33б) Нико није могао пронаћи хуритско име овога бога, а ја мислим да га није раније ни било, пре доласка Низејаца, јер је Тешуб само прелик имена бога Теута. Два света бика су представљала јединство Серба и Хурита под врховним богом Тешубом. У уговору између Хатушила и Рамзеса за Тешуба се каже: Господар Неба, Господар Трговине и тако даље, што све одговара богу Теут. Велико тројство богова чинили су: Аредис бог сунца, Халдис и Тешуб. (98.ст.42) У уговору између хатушког цара Субилиуме и митанског цара Матиназа помињу се богови као сведоци. То су Митра, Варуна, Индра и Насатија. У документима, на клинопису, из Хатуше, Митани се називају - "Хари". У напису персиских царева Ахеменида, на сузијанском језику, (који није ни семитски ни аријевски), употребљава се реч Хари за Аријевце, агуа-, агуен у староперсиским записима. Гарстанг каже да се митански језик сада назива субаријанским, Subarean, који је претходио сумерском у Асуру и Ниниви и проширио се од Арнаха (Керкука) источно и од Тигра до Алепа. У Арнаху је надвладан од асиро-бабилонског око 1500 године с.е.

У Асуру и Кара Ејуку асирски га је потиснуо у време Саргона II. Митански језик је био повезан са аријевским. (93-ст 35) Што се тиче имена места код низејских Хата, она су чисто сербиска, као: Мира, Хурма, Кувалија, Вилу, Ларанда, Салатовар, Зимурлија, Аријана, Сариса, Вијанованда (ово име преводје као Винованда), Кувана, Кумани и тд. Језик Низејаца имао је осам падежа, од којих су седам исти као и у савременом србиском језику, и осми, који називају "директив". Речи нису исте, али су разумљиве, као: 'далуги' - дуги, "вијана" - вино, 'малати' - млети, 'сипанд' - сипање, 'даранза' - даровница или заручена девојка, 'реду' - редов, војник у пешадији, "картапу" - картапов или војник иа борним колима и т.д. Треба имати у виду да ове речи долазе до нас преко хатушког сликописа или месопотамског клинописа и да се тиме њихов правилни изговор умањује. Сви хатушки цареви су носили надимак Табарна, па су многи писци помислили да то потиче од имена цара Лабарне, који је по њима требао бити први низејски цар у Хатуши. То не стоји, јер Лабарна није био први низејски цар у Хатуши, а овај надимак Табарна Серби су узели од Хурита, на чијем језику реч "тапар" значи владати. (103. ст.62) Када су Низејци заузели Хатушу тада је у Низи владао краљ Анита и он није пренео престолницу у Хатушу, него су то учинили његови наследници. Имена државних установа код Хатушана су такође на србиском језику. Владар се звао цар, као и у Асирији, такође код Митана и код свих племена сербиске расе. Сваки већи град код Хатушана је имао градски савет, који се звао карум.

Заповедници градова, војни и грађански уједно, звали су се варијашаи. "Варијаш" или "Аваријаш" је име настало по вару, градској тврђави и двору. Постојао је и један племићки сабор под именом "панкус", а за који Делапорт каже да је то био један општи сабор принчева и племића. (103.ст.63) У надлежност Панкуса је спадала судска власт. Имали су и царину коју су називали "лукутум". Ово име нас подсећа на звање код Расена у Италији - лукумон.

Што се тиче имена градова и места у Палестини, Из времена пре јеврејског доласка, а која су се задржала и у време Јевреја, то су све имена пренета из Европе и Мале Азије, Хајде Кларк је вршио попис тих имена и упоређивао их са именима из поменутих земаља. (102) Да ли ми та имена иазивали аријевским, хетским или аморејским то му је потпуно једно те исто. У Старом Завету Хети се често помињу у Палестини, Феникији и Сирији. Јевреји су морали добро познавати Хете, јер су са њима заједно били у Мисиру, као њихови помоћници. У Палестини Хети се помињу на више места, као на пределу Хеброна, на северу Палестине и како Розенмилер каже: јужно од Јерусалима. (79.І.СТ.103) За разлику од Мисираца, Јевреји распознају Хете од Хурита и ове последње називају Хоритима, и њихово порекло изводе од Хорија. (1.ІХрон.1:39) Што значи да се код Јевреја име Хет и Хетим односи само на народ сербиске расе. У II ом веку с.е. Асирци су називали Хатима сву Сирију између Еуфрата и Оронта. (113.ст.100) Међутим, асирски записи помињу и "краљеве Гута", (113.ст.104) негде у суседству Сирије.

Јоаким Менан каже да су Хети исто што и Хитим у Старом Завету. Помињу се први пут у Изороду, у време Абрахама, када је он дошао у Хаброн да купи једну пећину од Ефрона Хета да би у њој сахранио Сару. У Изходу име Хета се помиње међу народима који су поседовали "обећану земљу". Према изражавању Јошуе, ово име обележава становнике једног предела на северу од земље Канана и простире се све до Великог Мора (Пелага, наша примедба) које гледа залазеће сунце.

Слика Лав као оличење Сербона, споменик подигнут на месту победе над Грцима 338 год. с.е.

Гледстон заступа, са доста успеха, став да су Хети и Омирови Кетеи једно те исто. Де Кара поистовећује Хете са Пелазгима. (91.ст.13) У Одисеји се помиње народ Кетеи као један од учесника у одбрани Троје. (Одисеја XI.521) Некада моћно Хатушко Царство које се, како Сајс каже, простирало од Еуфрата до Белог Мора, није више постојало у време Тројанског Рата, али било је још увек делова народа тога царства који су се називали Хетима. У Киликији се један предео називао "Кетис". Бошар каже да је свети Павле родом из Тарса у Киликији и да је био у једном киликиском граду који се зове Кетис или Кетим. (2.І.1.V) Грци кажу да се Хетим из Изорода односи на град Китиос на Кипру. Бошар

каже да су Јевреји називали острво Кипар, Кетим. (2.1.1.III) А затим додаје да се у граду Кетису на Кипру родио Зенон стојичар, али да су Олимпиодор и Хризостом тумачили Хетим из Изорода као *Ἰνδοὺν ἢ* то јест Индиски Народ. Они нису овде мислили на Индусе, него на Венде које често замењују код старих писаца. Ако се мисли само на индиске Аријевце онда су Венди и Инди исто, то јест исти народ. Ову замену Венда са Индима налазимо и код Тита Ливија. Наравно, нико од ових писаца није био толико неук да би помешао Венде, један назив за Србе, са савременим Индусима.

Стари писци су називали Индима индиске Аријевце, а име Аријевци нису употребљавали. Имена Аријевци и Хети не означавају неки народ у народоносном смислу, него оба ова имена обележавају један слој народа, заправо један сталеж.

У Индији и Медији тај сталеж се назива Аријевцима, а на Блиском Истоку, у Малој Азији и у Европи, тај сталеж се назива Хетима, односно Гетима или Келтима. Имена Аријевци, Хети, Гети и Келти су суимена. Где год је било народа сербиске расе, у било којој земљи на свету, ту се налази присутно и гетско име и обележје, па чак и у Медији и Индији, поред аријевског обележја. Тако у Роданији, код Пиринеја, вероватно један део ових, назива се Киторске планине, *Sutoriiis montibus*, и један предео Берекинтийо, *Berecynthio*. Бошар сматра да је старо име Корзике истога порекла, на грчком "Кирно".

На северу Европе, у пределима које је Такит назвао Германијом, али ово име не треба узимати као данашњи појам Германије, јер су то две сасвим различите земље, Страбон помиње племена Хате и Хатуаре. (86.ІІІ.СТ.8) Ми поуздано знамо да су ова племена била сербиске расе. Вадел сматра да је име Гадес или Кадеш, на Гиблартару, пореклом од имена Хати или Кати. (99.ст.18) Затим нам исти писац даје сноп података о присуству имена Хети на Британским Острвима. Ради се о више стотина назива места изведених од овога имена. Он приказује назив "Хати Ари", што значи аријевски Хати, код Аријеваца у Индији у облику "хатио Арио". (99.ст.8) Вадел каже да код индијских Аријеваца називи 'хатијо' и 'кшатрија' имају исти корен, *cut of ruler*. (99.ст.8) Енглеска реч *cut* има више значења и она у овом случају одговара српској речи кратити, од које је настала грчка реч 'кратиа'. Друга енглеска реч *ruler*, има овде значење управљач, владар. То значи да стара сербиска реч Гет или Хет не означава народ, племе или неку земљу, него дословно значи исто што и савремена међународна реч - шеф, односно има значење енглеске речи *head*, глава, која је од ње настала и подразумева још вођу, управљача и т.д.

Што се тиче острва Кипра, на које неки савремени писци хоће да ограниче име Хети из Изорода, треба рећи да је ово острво било дуго времена под управом Хатушана, Посебно кипарско писмо, кипарски слогопис, произишао је непосредно из хатушког сликописа, што је доказ дуговременог присуства Хатушана на овом острву. Име града Китиоса на Кипру може да има везе са Хатушанима, али није обавезно да буде тако, пошто има градова овога имена свуда по Азији и Европи. Асирци помињу Кипар као земљу Јована. (113.ст.102) Јосиф Флавиус помиње Кипар, али није био начисто да ли ово острво представља Хетим из Изорода иако су га Јевреји називали Хетимом. За Флавиуса Рагозин каже да је његово тумачење етнографије Изорода узето од Халдејаца. (14.ст.29) Што значи да ни он, као најбољи јеврејски историк, није налазио довољно ослоњаца у јеврејској науци да би могао објаснити етнографију Изорода, и морао је да тражи допунска знања на некој другој страни.

Што се тиче Румљана, који немају икакве везе са Хатушанима, али имају са Хетима, ствар стоји овако. У Латиуму је био један град са именом Кетиа, *Cetia*. У Кампанији се једна река звала

Кетиум, која је касније добила име Силуро. Ти су разлози навели Еузебија да каже да су Латини, односно Румљани - Хетим. Бошар наводи, поред града Кетиа и реке Кетиум, још и то да се крајњи врх италијанског полуострва називао Кетиским Ртом, *terminum Cittaeorum*. И зато се, каже Бошар, и Латини с правом могу подразумевати под Хетимом. Бошар наводи румског писца Сервиуса (његово право име је било Сербиус, о чему ће бити речи

Слика Сербон на новцу Карановића и Селеукића

на другом месту, који помиње неке Камесене на Тибру, и Бошар доводи ово име у везу са Хетима. (2.І.ІІІ.V) Из свега овога ми имамо поуздана сведочанства да је име Хети било присутно и у Италији.

На пределу Меса-Гета код Каспског Језера, а и код Скита, Бошар помиње народ "Кити". Код Страбона се налази име Китис које се односи на Ајоле.

Бошар сматра да су Страбонови Китис исто што и Кимбри код Стефана из Византа. Било како било, ми имамо сведочанства о присуству хетског имена и на северу, на пределима које су стари писци називали Скитијом.

У Старом Завету се пуно говори о Хетима, од Абрахама па до Давида. У Исходу се каже како Бог говори Мојсију: "Мој анђео ће ићи испред тебе и одвешће те код Амореја, Хетеја, Ферезеја и Кананаја, Хевиана и Јабузиана и ја ћу их свих истребити." (1.Исх. 23:20-23) Код Самуела, у другом одељку, описује се како Давид силује жену неког Урија Хета, намешта да Урије буде убијен и узима његову жену у свој харем. (1.Сам.2:11)

Џон Камбел је оставио позамашно дело о Хетима, које он назива Хитанима. Он се држи претпоставке да је сваки народ потекао од једног свог истоименог претка, дословно онако како то стоји у Старом Завету. По њему, истоимени предак Серба треба да буде Зарет, који потиче од Хета. И он каже: Зерет у облику Зартан и Картан појављује се као родоначелник Дардана и Сардинијана, и у облику Херит, Херетита, Крићана и Курда. Паскална Хроника изводи порекло Дардана од Хета. (104.I ст.203) Од Зерета су Заретити, према јеврејском начину изговора. Камбел наводи један приказ из Махабарате, у коме се каже да су се богови и Данави борили међусобно у тами, јер је Свербину пробио својом стрелом сунце и месец, обухваћени маглом, богови су убијани од Данава заједно са Балисом. (104,1.ст.224) Камбел каже да су Заретити, или Дардани, под Ардоном, били непријатељи богова из Махабарате. Што значи да су Зеретити из Старог Завета и Свербину из Махабарате једно те исто. Затим каже да је Ардон уствари Јардан краљ Крита, пореклом од Зерета, чија је кћерка била Омфала, царица Људеје. (104.1..ст.252) Ардон и Јардан су два погрешно написана имена, што је у ствари Сардон. О изостављању почетног слова 'сима' већ смо говорили.

Камбел даље каже: Индијски Курус или Критас су ти исти Зеретити, које Грци називају Дарданима по њиховом граду Зартану или Заретану. Ови Зеретити су били храбри ратници, прави Курети, Херетити из Давидове војске последњих дана. Они се помињу на мисирским споменицима као Шардана. (104.1.ст.283) Затим каже: Шардана и Такаро, пореклом су од Зарета и Цохара, који су као Хетови потомци рођени као слободни људи, служили су фараона. Овде Камбел мисли на Сердане професионалне војнике код мисирских фараона, који су се посебно прославили у време Рамзеса II, у улози његове гарде. Затим Камбел каже: "Западно од Македоније живе Илири и Дардани, ова два имена означавају један народ Зеретита." (104.II.ст.297)

"Илири су имали лош глас као и Либури. Носили су име Јехалелел (име једног народа из с. Завета, наша примедба), и убрајани су међу њих. Дардани који живе у пећинама (ово је једна грчка патка у вези Дардана, које су нарочито мрзели и говорили како они живе по пећинама и испод гомила стајског ђубра, а истовремено кажу да су Дардани били најбољи музичари од свих народа, наша примедба) и који се називају тако по њиховом претку Зерету. (Из овога произлази да је почетно слово 'сима' а не 'делта' и да они требају да се зову Сардани уместо Дардани, наша примедба.) Илири нису Зифити како изгледа, него су потомци Титија и Асарела.

Први су представљени од Дерија (тако се у неким од преписа старих писаца назива моје племе Деретића), а ови други од племена Анеуса и Арба, и нарочито од Далмата, са предела између Делминиума и мора, чији је предак био Талма, син Анаков и унук Арбов. Ови Зеретити су поседовали Сардинију и поседовали су сеобну у Италији, убрајајући и место које су Румљани називали Соларија и Ад Соларија у северној Етрурији и на обали Лигурије, које етрурске еутубинске табле називају Илерда. Извесно је да су они дали име реци Роданусу или Рони и да су прекрстили Пад, називајући га Еридан по њиховом претку Ардону. Они су морали имати сеобне у источној Галији. Поред ових, у сваком случају, одведени су били до Пиринеја где су познати као Сордони, где је Илури од њих основан, и где је племе Илергета и Илеркаона прешло у Шпанију. Њихови представници су такође били Ареваки, Оретани и Сегобриги, од Арба - Ардон и Сегуб, као и друга племена урачунавајући и Турдетане, то су западни Толтеси." (104.II.СТ.286) Иако је ово Камбелово излагање неубичајено, оно је у суштини тачно.

У Изороду се каже да су од Јованових синова "насељена острва народа". Ова "острва" нису у ствари острва, као што смо већ објаснили, него обале европских земаља, што се подразумева под Хетимом. На енглеском језику називају Gentiles - народ ових острва. Јевреји су имали и једно посебно име, за овај народ острва, и у време када су се служили грчким језиком то име су и писали на грчком.

Џозеф Меде то овако објашњава: Gentiles or **Σεβόμενοι** or Worshipper. То значи "Центилес" како назива народ острва, "Себомени" или Обредници. Затим каже да су Јевреји делили народ на Јевреје и Грке: ови Грци били су - "Себомени". (35.ст.21) Ови "Себомени" су - Сербомани, како су Јевреји називали све Европљане, а Меде каже да су ти Сербомани Грци. Није јасно шта је са тиме хтео да каже и да ли је он у Сербомане убрајао и Грке? Врло је занимљиво Медејево објашњење настанка имена Македонија. Он каже да је име Македонија спој имена Меда и Гета. Што би требало да буде Медогетија познато у облику Макетија. Меде овако каже: **Μακεται** је спој од Madaï and Cittim, **Μαδιοκασαι** или **Ματθκάσι**, и после **Μακκαται**. (35.ст. 283) Познато је

да су три слова замењивана у истим именима у Грчкој и Македонији и то су: 'Φ', 'Χ', 'Θ', у Грчкој са 'Β', 'Γ', 'Δ', у Македонији и обратно. О замени ових слова напомиње и Езихиус. Тиме се објашњава како је дошло до двојности имена Гети и Хети. Сербиско Гети Грци су писали као Хети. Џон Фајн објашњава улогу "хетера" и "пезетера" у старој Македонији и каже: *hetairoi* значи *compagnons*, а *pezetairoi* = *foot-compagnons*.

Од седмог века с.е. македонска војска се састојала углавном од коњице коју су давали хетери, чланови великих породица и племена. (116.ст.609) Фајн каже да је Александар I измислио "пезетере". Ту се ради о овоме: "хетери" су - гетери, то јест племићка коњица коју су давали припадници прва два сталежа. Александар I је увео у састав македонске војске и гетерску пешадију, пешегетере, што Грци пишу као "пезетере". У овој пешадији, иако се она звала гетерска, био је укључен и трећи сталеж. У случају имена града Библоса у Феникији, којег Асирци помињу као Губли, извршена је замена слова 'гама' са словом 'бука'. (113.ст.102) Занимљиво је и то да се цар Филип V потписао на једном поклону храму Атине Линдије у Делосу, са - Дардански, **Δαρδανίους**. (156)

Диодор каже за Дорјане (из Дориде) да су они један део Лаконаца и да су имали три града: Китинион, Бојон (или Војон) и Еринеон, који је у подножју Парнаса (110.XI.79)

У вези сербиских трагова на Британским Острвима, Вадел напомиње име језера "Ван" у Велсу, као и да се стара британска престолница у Велсу називала од стране Румљана *Venta Silorum*. (99.ст.96) Исти писац даје тачно објашњење значења *Car*, *Caer* = *fort*. (99.ст.97) *Car* и *Caer* је преличено - вар и Вадел то правилно преводи са тврђава или утврђење. За британске Пикте каже да су они себе називали Халди или Халти, а они су пореклом Гали. (99. ст. 139) Пошто се Гали сматрају пореклом из Роданије то значи да је гетско име било присутно и у Роданији. Херодотови Келти се налазе на Иберском Полуострву. (105.ст.65) Тиме се доказује да је гетско име било присутно по целој западној Европи,

Камбел помиње Индо-Ските или Хитите између 4.и 10. века н.е. и каже да их Индуси зову: *Sabaras*, *Sauviras*, *the Sibiras* у будистичким записима. (104.1.ст.12) Исти писац каже: Саргон (кога Сајс ставља у 19 век с.е.) био је Хет са очеве стране. У време патријарха Јакова Хети су држали краљевство у Халдеји и у суседном Еламу. (104.1. ст. 158)

У Индији се налазе присутна оба имена, Гети и Хети, ово последње у облику "Катеи". Канингхам наводи Јустина који спаја један народ звани Гестеани, *Gesteani*, са Арестамата, *Arestae*, или *Kathaei*, који би требали бити исти са Малианима и Оксидарцима. (181.ст. 191) "Гестеани" су Гестеани и они се доказују истим народом као и "Катеи", односно Хати".

У северној Европи Такит помиње Хате у долини реке Весера и Гетоне на источној обали доње Висле. (120)

Садржај

РОДАНИМ

Дошли смо до последњег сина Јованова, по реду, и до последње земље народа Јафетова - Роданије. Име ове земље на јеврејском језику је Роданим, како стоји у првој књизи "Хронике" у Старом Завету и у Преводу 72. Неки су ово име читали као Доданим уместо Роданим, какво се налази написано и у Изороду, а та грешка потиче од велике сличности слова 'ро' и 'делта' у јеврејском писму, између којих је разлика једва приметна и уколико нису писана са великом пажњом, та разлика се и не примећује. Исак Восиус каже: "Имена Роданим и Доданим су постала спорна зато што су слова 'реш' и 'делет' код Јевреја врло слична и замењују их." (25.СТ.34)

О овоме говори и Беда и каже: "Доданим је Роданим, *Rodim*, а збрка је настала због истоветности јеврејских слова 'далет' и 'реш'." (6.П.ст. 116) Погрешно прочитано име "Доданим" повукло је за собом и погрешна тумачења и узалудна трагања за том земљом. Бошар је вршио упоређења и истраживања тога имена на јеврејском и халдејском језику и његов налаз се поклапа са Преводом 72, то јест да је правилно име те земље Роданим и да је то земља која је касније била

позната под именом Галија. Бошар каже да се име Доданим на халдејском језику односи на Дардане. С обзиром да је у Изороду земља Роданим поменута као последња у Европи, и с

обзиром да та земља излази на Пелаг, није преостало ни најмање сумње у погледу одређивања места те земље.

Слика Рањени «Галат»

Само се по себи намеће решење да је Роданија каснија Галија, пошто је она била још једина земља у Европи неуклопљена у општом распореду. То је земљони простор између Иберије на западу, Таршиша и Јована на истоку, и Теираса на северу. Право и најстарије познато име ове земље је Роданија, од румског времена; названа Галијом и касније Фрушком.

Грци су, доследни сами себи, писали да је Роданим острво Родос, и не бринући се зато што је ово острво мало и безначајно и што се у Старом Завету не помињу острва која су и двадесетак пута већа од Родоса. Да би одговор на ово питање био још потпунији, код Стефана из Византа налази се податак да је име овога острва, Родос, новијег датума и да је његово старо име било Офиуша. (4) Исти податак се налази и код Еузебија. (3.ст.364)

Слика Торњеви на Сардинији, звани «нураги». Нир у древно сербиском значи торањ са осматрачима или стражом

Бошар каже: земља Роданим и народ Роданити не налазе се на острву Родосу, него у Галији, у долини реке Родане.

(2.1.III.VI) Река Роданија, Родана или Родна је савремена река Рона. Тешко је рећи да ли је река Роданија добила име по истоименој земљи или је земља по реци. Судећи према другим примерима треба да је земља добила име по реци. Постојао је и један град по имену Рода, Родак или Родан, на ушћу реке

Роданије. Код Стефана овај град се помиње као - Роданузија. (4) Овај град није био једини тога имена, по разним земљама насељеним народом сербиске расе налазе се градови под именом Родан или Родуша, као: Роди у Иберији, три Родана у Италији, Родиа, Родан и Родиум у

Роданији, Родиа у Лици малоазиској, Родое и Рогане у Индији, Родуша у Србији и на крају острво Родос или Родија.

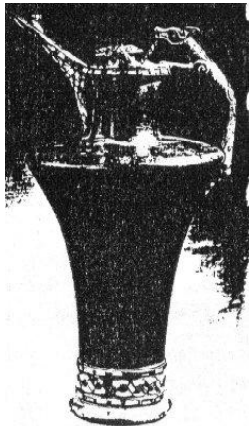
Грчки писци су помињали једну велику реку по имену Ериданос, за коју савремени историчари мисле да је Висла. Једна мала река, притока Висле близу њеног ушћа, помиње се као Rodaune. Херодот каже да је Ериданос грчко име. Тачно је да је сербиско име Родана преличено од стране Грка на Ериданос. Пausанија је сматрао да је Ериданос келтска река и мисли се да је то Rhodanus. (67.XVI.СТ. 405) Диодор каже да је и река Пад, савремени По, у Италији називан Еридан. (110.V.159)

Слика Споменик мачу на Сардинији. Сербиско оличење бога рата

Приликом напада Теутона и Амбронума, 102 године с.е., румски војсковођа Мариус је заробио теутонског вођу Теутамода, 99 год.с.е. и тада је стигао до реке Еридана и победио Кимбре. (3) Из овог податка се тачно види да је река Родана у Роданији називана Еридан. Мариус је победио Кимбре на доњем току Родане. Еузебије каже да су Роди држали таласократију на Пелагу за 23 године. (3.ст.364) Неки мисле да се ово односи на острво Родос, али то није могуће, него се ради о Роданцима из Роданије који су имали бројне приморске градове и луке. Један од тих приморских градова се и звао Родан на ушћу реке Родане.

Први долазак племена сербиске расе у Роданију био је у време Ниновог похода, око 2000 године с.е., када је покрет из Подунавља и средње Европе био истовремено и у правцу запада. Маркал каже: Западна Европа је поседнута, око 2000 године с.е., од расе којој су припадали Кимбри и Теутони и која налази у имену Келти своје мистично значење. (125.ст.48)

Слика Ибрик из северне Роданије. Доказ развијеног занатства и уметности старих Роданаца

Овај покрет према западу најсажетије је изложио Габриел Леру, када каже: "Народи хелмски су већ сишли у Тесалију око 2500 године с.е., Трачани су подигли други тројански град, они су несумњиво били претходница великог покрета... Уместо постепеног улажења на југ, око 2000 године с.е., најезда је била широка и немилосрдна. Источна бујица је прешла преко Тракије, Фригије, срушила други тројански град... У исто време западна бујица Индо-Европљана се сручила на данашњу Немачку, Галију, Енглеску, и из средине Европе на Италију, када је и један велики део народа сишао са Хелма у Грчку и Епир." (59.ст.36/37) О кретању Аријеваца из Подунавља у правцу запада писао је и Гордон Чаилд и многи други историци који су се бавили изучавањем аријевског ширења у западној Европи.

Други долазак Серба у Роданију био је у време Сербоновог похода на запад, око 1300 године с.е., када је после поселања северне Африке и Иберије, дошао са војском у Роданију. У својим образлагањима Страбона, Госелин каже да је град Алесију, Alesia, Alise, основао Сербон приликом повратка из Иберије, и да су Гали тај град сматрали за стони град целе Галије. (86)

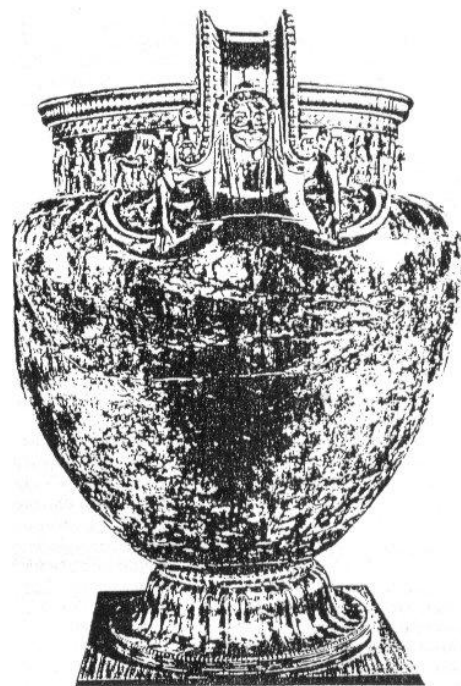
Диодор каже да се Сербон оженио у Роданији са једном великом и лепом женом из Келтске и она му је родила сина Галата. Две највеће реке Роданије што се уливају у океан зову се Дунав и Рена. (110.V.165) Рена је савремена Рајна, која је у стара времена убрајана међу реке Роданије. Друга највећа река је савремена Лоара, чије је старо име Дунав. То је била уобичајена појава да досељеници дају имена река из своје отаџбине рекама у новој земљи. По томе се може најпоузданије закључити одакле су дошли поједини сеобари или освајачи. Ови што су се настанили на обалама Лоаре били су неоспорно пореклом са Дунава. Име реке Рене Маркал изводи од келтске речи "ренос" која значи "брзи ток". Једна притока Лоаре, код Роана, звала се Рен. (125) Маркал није знао да је реч ренути и поренути из српског језика и да има исто значење које јој он даје.

Гордон Чаилд каже: Поморски Народ је нападао Мисир између 15 и 12 века с.е. Северне обале Пелага биле су у то време немирне, вероватно због придоласка Аријеваца из средње Европе. (60)

Слика Карва из јужне Роданије

Перо и Шипиез кажу: "Научници су сада спремни да поверују, да преко југа, преко афричке обале, долазе Ибери у Европу, преко Гибралтарског Мореуза, у врло далеком времену и да су се постепено ширили у јужној Галији, Шпанији и на Сикели." (100.1. ст.13) Паусаниа каже да су се Ибери населили и на Сардинији. (Paus.X.XVII.4)

Главна племена на Сардинији звала се Илиани. Перо и Шипиез кажу: предци Сарда су Шардана, Шаиротана, Шардан, који су долазили преко мора у Делту Нила, у време 19-те мисирске династије, и од којих су фараони Рамзес II и Менефтах устројили своју гарду. (100.1.ст. 15)

На новцу Сардиније стоји напис *Sardus Pater*, што се неоспорно односи на Сербона. На Сардинији је један град носио име Тарс. Нађени су мачеви посађени у камену, што је обележје слављења сербиског бога рата Арете, и штитови пелте, што све сведочи о сербиском присуству на овоме острву. По Страбону, готово сви Ибери су се служили раније са оном врстом штита што га зову "пелте". (86.1.СТ.479)

Ибери су по карактеру исти са Галима, Трачанима и Скитима. (86.1.ст.484) Румљани су ратовали са Иберима 200 година док их нису покорили.

Диодорово приказивање порекла Галата је врло занимљиво. Отац Сербон и мајка Келткиња. Народ који су Грци називали Келтима, Румљани су називали Галима. Маркал ставља место порекла Келта у савремену средњу Немачку, Харц, а Германе ставља североисточно од њих, на Одру. Место које обележава Маркал као место порекла Келта није много удаљено од горњег тока Дунава, па се може прихватити као приближно тачно.

Слика Келт убија своју жену и себе да не падну у руке непријатељу

Јошуа Ватмуф каже: Најстарија келтска постојбина била је источно од Рене, можда на исток све до Бојемије. Горње Подунавље па до Рене је колевка Келта. (119.ст.37) Затим, неки стављају колевку Келта у долину Дунава. (119.ст.38) Исти писац каже: Према Јулиусу Покорном Лужичани су говорили илирским језиком.

Прави историјски Келти су потекли од мешавине Лужичког народа, чији се један део померио на запад да би освојио градитеље тумулуса и сместио се међу њима, стижући тако далеко све до Белгије и средње Галије, док је њихов други део ишао на југ, у Италију и на предео источних Алпа и то су Илири и Венети. Ова теорија је поткрепљена снажним археолошким доказима као и језичким по именима места. Његови радови су уско повезали келтски и илирски језик. Илирски језик се показује као покривач мноштва индо-европских дијалеката. (119.ст.39)

Пошто је предео око Одре и Њасе, од најстаријих познатих времена, био насељен Сербима, поставља се питање шта значи име Германи и на који народ се оно односи. Маркал убраја Кимбре у Келте, као што то чине и сви други келтословци. (125.ст.28) *Cimbri*, *Cimmeri* и *Cymry* је једно исто име, то јест један исти народ. (125.ст.43) Апиан каже да Антаријати зову Гале Кимбрима. Келтска предања говоре о њиховом пореклу из једног потопљеног града. Једна шведска прича (скаса) тај потопљени град назива "Винета" и смешта га негде на Балтичком Мору. Маркал упоређује име *Vineta* са *Veneti*, *Guend*, *Vannes* и *Gwynedd*. (125.ст.35)

Слика Ибрик из Ла Тена, Роданија

Приликом освајања Роданије Кај Јулије је водио тешке борбе са Венетима чија је земља била на мору, јужна страна Бретање. У њиховим градовима не запажа се присуство било којег другог народа, односно туземаца, него је то било чисто становништво сербиског племена Венета. Они су били на јако високом степу просвећености и техничког развоја. Њихове велике лађе, са кожним једрима, оспособљене за пловидбу по океану, омогућивале су им превласт на мору. Бавили су се претежно

трговином и одржавали су сталне везе са Британским Острвима, на којима је постојала врло значајна сербиска насобина.

Јулије каже да су Венети из Роданије држали таласократију на Атлантском Океану и да су им сви други, који су се служили лукама и морепловством, плаћали данак. Луковић наводи:

Слика Сербона из Делфа

Слика Сербона из Асирије

"Коментаришући овај Каесаров извештај, Шафарик-Суровјецки, на ст. 68-ој заједничког дела "Порекло Словена" кажу, да Каесар није "ни привирио" у Енглеску, јер да је то урадио и тамо би био нашао "виндске Србе", што је њихов израз. Тек 449 године по Христу, када су се погермањени Саксонци искрцали у Британији, победили су како историја каже, људе "Серфе", што је, дакако, на страни начин погрешно написано Срби." (65.1.ст.241) Земљу Венета данас обухвата фрузиски департман Ван.

Слика Сусрет Бака и Аполона

Камбел каже да Асирци помињу, око 1100 године с.е., Хитите у Јерменији као народ Ван. (104.I. ст.14) Под тим именом Венете помињу и на Британским Острвима. Пелутие наводи Дионисија из Халикарнаса и каже:

"И на крају, дошло је још Тројанаца у Италију под вођством Енејевим. Они су направили савез са Аборигенима, који су им уступили део њихове земље под условом да им помогну да одбију напад Рутула.

Слика Ратници са заставом код Самнита у Италији. На застави је свемирски крст и четири знака и четири поља

У исто време када се Енеј искрцао са својом војском на обале Тибра, други Тројанци, или пре Хенети, који су се борили против Ахајаца под Тројом, отишли су под вођством Антенора и населили се на ушћу реке По, где се зову Венетима уместо Хенетима. То је један народ из Пафлагоније. У Херодотово време Венети су били Илири који су говорили да су пореклом од Меда." (108.1. fi.10.3)

Цар Јулиан Апостат је писао да су Румљани покорили све земље насељене од Хенета, Лигура и великог броја других Гала. Хенри Хуберт каже да се земља племена Ордовића, у Роданији, звала Венедотија, Venedotia. (157. ci.1 77)

Када су се Кимбри појавили на домаку Румљана, око 113 године с.е., грчки и румски писци писали су да их је неки морски вал натерао да се покрену са "кимбрика Херсонезус", то је полуострво Јутланд, после извесног лутања, Кимбри су се удружили са Теутонима и нису се од њих раздвајали, каже Маркал. Потом су склопили савез са Хелветима и близу реке Родане поразили су и натерали у бегство румског конзула Силенуса 109 године с.е.

Слика Бог рата Арес

Вођа једног хелветског племена, по имену Дивиак, поразио је и погубио румског конзула Касиуса Лонгинуса, у јужној Роданији 107 године с.е. Удружени Кимбри, Теутони и Хелвети поразили су румског конзула Малиуса Максимуса на месту које се сада зове Оранж у јужној Роданији 105 године с.е. Мариус је на крају успео да потуче Теутоне, које је водио Теутобод, код Екса 101 године с.е. Кимбри, под вођством Бојорикса су упали у Италију и ту поражени од Мариуса исте године.

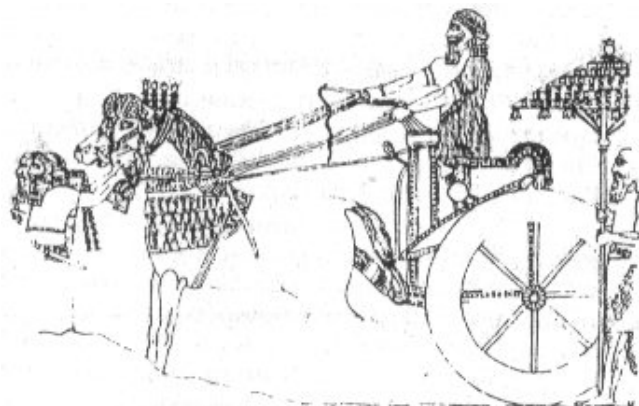
Кимбри и Теутони су Келти, а не Германи, каже Маркал. (125.ст.40) Њихови обичаји и навике, (Кимбра и Теутона), према Такиту, су Суебски..." (125.ст.41)

Ови "Суеби" су били главно племе Германије. Њихово име на грчком језику пишу као **Σουήβων**. (16) Савремени западни писци ово име пишу као Suevos или "Суеви". Читати грчко "Суебон" као Суевос није могуће и они који тако поступају то раде са неком намером а не из

незнања. Према грчком писању ово име се има читати - Сурбон, то је Сурби. Неко је у грчком оригиналу заменио 'ро' са наглашеном 'етом'.

Слика Коњске трке код Расена

Слика Коњске трке у Асирији

Тако су од Сурбона настали Суеби, па Суеви. Када Маркал каже да су обичаји Кимбра и Теутона били, према Такиту, суебински, он у ствари каже да су били сербиски. Сличан случај је и са именом реке "Сабис", код Јулија (124), која се данас зове Самбр, Sambre, чије је право име Сарбис. У Роданији се још и данас налазе места са именима насталим од српског имена, као; Serdinya, Serrabonne, Servion, Serbonnes, Sorbon, Sournia, Serdagne, Servian и тд. Плиније каже да се на ушћу реке Родане налазио град Хераклеја, у пределу који се зове Sardonium. Хераклеја је грчки превод имена Сербонија, што уосталом сведочи и име предела око тога града. Пелутие помиње неко скитско име Oetosyrus, које се код Хезихија налази као Goetosyrus и значи Goet Syrbon astre, за сунце. (108) То значи да су Серби називали сунце, као звезду, Гет Сербон.

Ово је много важан податак, који у две речи разјашњава широки сплет историјских чињеница. Буке каже за фрушког краља Карла Великог да је извршио напад на Панонију 791 године и вели да је он сишао низ Дунав и вратио се преко Sabbarie, која се на латинском зове Bajoaria. (146.V.СТ.243) Аварски владар, каган, држао је у својој власти Sabariam et Carnutum. Притиснут од Срба он прима хришћанство и добива име Теодор, 805 године. Да би заштитио Теодора, Карло Велики шаље војску 806 године да заустави напад војводе Леха. (146.V.СТ.57) То нам све доказује да је старо име Баварске - Сарбарија.

Баварска је припадала главном племену старе Германије, које помињу, као што смо видели, као Сурбе. А затим на другом месту каже да је 885 године издата нека диплома са којом се признају градови: Orchedas, Saugneymas, Trociacum и други цркви Sorberiacum. (146.IX) Ова црква се налазила у Роданији. На антиаријевском Црквеном Сабору у Роданији 499. године, под покровитељством Гундебалда краља Бургунда, учествовали су епископи из следећих места: Арла, Виене, Марсеја, Лиона, Валанса, и Стефан из Сарбиниака, Stephano ad Sarbiniacum, где се тада налазио краљ. (146.IV.ст.99) Где је било то властичанско седиште и повремено краљево боравиште Сарбиниак? Једино што за сада можемо рећи јесте да је то био један град у Бургундији

У Британији је било више градова са именом насталим од србиског имена, као: два Сорбиодунума, од којих је један данас Old Sarum, а други Wits. Serberiam је данас Salisbury. Овима можемо још придодати и градове са именима као што су: Вента, Виндобела, Виндоланда, Виндомара и Виновиа. Кимере или Кимбре убрајају у Гале који су освојили Руму 387 године с.е.

У Роданији Келти се помињу у средњој и северној, али не и у јужној, то јест на приморју. Диодор то овако приказује: Келти су они изнад Марсеја, до подножја Алпа и са ове стране Пиринеја, а изнад њих на северу, до океана и до Скитије, су Гали. (110.V.181) А затим, на истом месту Диодор додаје: На северу до Скитије (то је Немачка, наша примедба) и Британци Ирске били су још људоджери. Не само Диодор, него и Такит даје приказ домородачког становништва

Германије, не сербских освајача него туземаца, као народа на врло ниском степену развоја и просвећености.

То је, такође, случај и са домородачким становништвом Скандинавије, које су Серби, односно Аријевци потисли према северу. Осим старих писаца као Диодор и Апиан и каснији писци, као Бошар и Бергман су сматрали Гале, односно Келте и Илире, односно Сербе, истородним народом. Бошар каже: Илири и Гали су имали заједничко порекло. (2.П.I.XXIII) Бергман каже: Келти су рођаци Трачана. (43.ст.38) Исти писац додаје: "...Гети су предци германских и скандинавских племена..." (43.ст.2) Под германским и скандинавским племенима Бергман овде подразумева сербиске освајаче, а не староседеоце. Пелутие наводи Теопомпа и каже: "Када би Гети слали своје поклисаре народима са којима су били у рату, поклисари би улазили међу непријатељску војску свирајући на гитарама." (108)

Слика Богиња Палас

Страбон каже: Иберија је некада привукла Сербонову војску, па је потом пала под власт Феничана. (86.1.ст.4) Госелин ово образлаже: Овде је реч о Сербону (Херкулесу) феничанском, који је старији од грчког за 2 до 3 века. Његов поход, ако је истинит, требао је бити између 1700 и 1600 године с.е. Феничани су основали град Gades, Cadiz, око 1550 године с.е. Госелинови датуми су превисоки, остало се уклапа у историјске токове, с тим што се не ради о Сербону феничанском, него сербиском, који је старији од феничанског за бар толико колико овај од грчког. Грци су називали Феничанима прво Крићане, па затим Људејце и друга сербиска племена из Мале Азије, и у оба случаја ради се о Сербима. Страбон нас подсећа на једну чињеницу која сама по себи много говори, а то је да је Омир знао за Иберију и за "Острва Срећних" - Канари. (86.1.ст.5)

Слика Накит са верским симболима, огрлица из Русије и расенски привез

Од Сербоновог пролаза кроз Роданију, у њеном јужном и средњем делу, постојала је једна сербиска краљевина са седиштем у Алезии. О томе је остало предање да је ту владао краљ Радамант, истоименик са критским јунаком Радамантом. Поред династиског имена Мино, на Криту су постојали племићи из исте династије од којих су најпознатији Сарпедон и Радамант. О

Алезији се говори као о дивној земљи са цветним пољима где влада плави Радамонт. Фрузи су дали име главној улици Париза "Шамз - Елизе", што дословно значи - Поља Алезије.

По целој Роданији, а нарочито у њеним јужним крајевима, постоји и данас, велики број имена места, река и планина на србиском језику. Посебну пажњу привлачи предео Пиринеја. Код Стефана из Византа налазимо имена два каријска града у Малој Азији, од којих се један зове Пирент, а други Пирно, што су у ствари иста имена као и Пиринеји. Херодот каже да река Дунав извире у земљи Келта, близу града Пирене. (39.11.33) Овај Херодотов податак се много лакомислено тумачио од савремених историчара, где се град претвара у планину Пиринеј и не водећи рачуна о огромној удаљености између извора Дунава и ове планине.

Према савременим западним историчарима испада да Херодот није знао шта је говорио. Али, Херодот је много поузданији него што га они представљају и не ради се ту о некој грубој грешци, нити планини Пиринејима, него се ради о једном граду, близу извора Дунава, који је у Херодотово време носио име Пирен или Пиринеј. Име је промењено и ми данас не знамо који је то град, али нема сумње да је град са тим именом постојао, као што су постојали градови са тим именом у Карији.

На доста широком пределу око Пиринеја стари писци помињу народ "Сордоне", што је доста јасан облик србиског имена. Сорди, Сорби и Сарди помињу се још на више места у Роданији. И да би слика била потпунија, Страбон каже да из Пиринеја теку две реке (баш на пределу Сордона) и једна се зове Рускинон (данас La Tet) и друга Илибер, Ilyberis, (данас Le Tech) на којима постоје истоимени градови (данас Perpignan и Elne). (86.11.ст. 16) По граду Рускину, главном граду Сордона, цео предео се називао Рускинон, савремени Русијон.

Код народа из околине Пиринеја може се још и данас видети делови србиске народне ношње, играју србиска кола и називају их "сердан", а и њихова музика се много не разликује од србиске. Њихови керови, који им чувају стада на планини, су по раси Шарпланинци и у Фрушкој овог пса називају "пас са планине Пиринеја". Њихов матерњи језик је данас фрушки, али говоре га са истим нагласком као и Срби који су га научили радећи у Фрушкој. Једном приликом ми се десио овакав случај, у Нанту. Разговарао сам са једим господином из Перпињана, а моја жена, Мариза, која је из Роданије, не Фрузинка него Роданка пошто се њена породица помиње у румској Галији као келтска, слушала је наш разговор, пришла је и упитала мога саговорника је ли он из мога краја? Господин је одговорио да је он из Перпињана, што јако изненади моју жену и рече му: "Извините господине ја сам мислила, због нагласка, да сте и ви Србин". Чувени стари град Нарбон, чије се име помиње у румско време као Нарбо, има исто име као и Нарбо на Неретви из тога времена. Право име овога града није Нарбон него Нарбона.

У јужној Роданији постоји у народу израз *guinguette*, који је од 17-ог века ушао у фрушки језик и ова реч има исто значење што и ганге у Херцеговини. Ако хоћете да нађете добар србиски пасуљ са сувим месом - идите у Тулуз, стару србиску Толосу. Стара Роданија није потпуно нестала, остали су њени широки трагови.

Хенри Д'Арбиа Де Жубенвил каже: "Пре феничанског освајања и пре лигурског, *Sordes* или *Sardana*, иберски народ, заузели су сву или приближно сву садашњу фрушку обалу Средоземља, између Пиринеја и реке Родане, и острво Сардинију којој су дали своје име." (132.ст.120) О овим Србима у јужној Роданији писали су; Помпониус Мела, Плиније и Руфус Авиенус. Де Жубенвил о њима још каже: Сорди, Сордони или Сардони били су и северно од Пиринеја, на обалама Средоземног Мора, источно од Пиринеја, и они су, како изгледа, Ибери. Њихово име је исто са једном реком која је текла кроз њихов предео; изгледа исто као и Сардана, старих становника Сардиније, оних који су били у рату са Мисиром у 14-ом веку с.е, и који су по нама такође Ибери. (132.ст.30) У време Јулијевог освајања они су поседовали у Роданији земљу између реке Гароне, Пиринеја, океана и Пелага. На томе пределу једна река се звала Србица. Од њиховог имена је настало име Арагон, земља и краљевина. Ови Срби су поразили Карла Великог, приликом његовог повратка из Шпаније. Изгледа да су им у томе помогли и њихови савезници Баски. Битка је вођена на србиској територији, што се види и из песме о тој битци, када принц Ролан увиђа да је све изгубљено, па да његова сабља не би пала у руке непријатеља, он је ломи "о стене Сардоније".

Апиан из Александрије, први век н.е., био је по свему судећи сербиског порекла, чувени писац румске историје, у одељку Илирик каже: Киклоп Полифем је имао, са својом женом Галатејом три сина, Келта, Илира и Гала, који су отишли са Сикеле и дали имена трима народима. "Од многих предања, међу бројним народима, ово ми изгледа највероватније од свих." Илирови синови су: Енхел, Аутариат, Дардан, Мед, Таула и Перхеб. Његове ћерке су: Парто,

Даорто и Дасаро. Од којих су: Енхели, Аутариати, Дардани, Партени, Дасарети и Дарси. Од Аутариата су Панони или Пеони, од којих су Скордиски и Тривали. (5.X.1.2)

Слика Келтски шлем из Ла Тена, Роданија

Апиан даље наставља: Ардијеи, *Ardiaei*, и Либурни су илирска племена. (Арди су Сарди, то јест Сарби, односно Серби. Нису Серби племе илирско, него се Илирима зову нека од сербиских племена.) У савезу са Келтима нека илирска племена, нарочито Скордиски, Меди и Дардани, упадали су у Македонију и Грчку и харали храмове,

међу којима и Делфе. (5.X.1.5) Апиан каже: "Овај народ (Илире) и такође Панонце, Ретиане, Норичане, Мезе европске и друга суседна племена, која насељавају десну обалу Дунава, Румљани су их разликовали једне од других и називали свако њиховим сопственим именом, али сматрају да је цела Илирија обухваћена под заједничким народним обележјем... од извора Дунава до Црног Мора, све је под једном главом и порез зову илирским порезом." (5.X.1.6) "Пеони су велики народ на Дунаву, раширени од Јапода до Дардана. Зову их Пеонима од стране Грка, а Панонима од стране Румљана. Они су били на гласу од македонског времена, преко Агриана, који су дали велику помоћ Филипу и Александру, и били су Пеони од доње Паноније, на граници Илирије." (5.X.III.14)

Пеони или Панони "Агриани" су Србичани са предела Софије, која се звала Србица. Ми можемо поуздано рећи да Апиан није оно име овако написао, него је то преправка од стране његових издавача. Код античких писаца Софија није имала име Агриана, него "Сердика". Ово Апианово излагање, по начину казивања подсећа нас на оно из Старог Завета, где је сваки народ имао једног истоименог претка. Према предању, киклоп Полифем је живео на Сикели, па Апиан сходно томе каже да су се његови синови родили на Сикели и одатле разишли сваки у своју земљу. Овим сликовитим приказом Апиан нам говори да су народи, познати као Илири, Келти и Гали, истога порекла. Грци су употребљавали име Келти, а Румљани Гали за један исти народ. То значи да се овде не ради о три истородна народа него само о два, али у ствари не ради се ни о два, него о једном једином, што ћемо сада видети. Име Келти налази се први пут поменуто код Херодота и оно не обележава неки од познатих и одређених народа, него се примењује у ширем и неодређеном смислу. У вези са овим Страбон каже: "Грци су све народе на северу, за које су знали, називали Скитима... и касније када су упознали западне народе, све су их звали Келтима, Иберима, мешовито Келтиберима и Келтоскитима, стављајући, из незнања, под ова имена различите народе; тако су називали Етиопљанима све земље на југу, близу Океана." (86.1.ст.69)

У вези именовања страних народа, историјских личности и места од стране грчких писаца, Јосиф Флавиус каже следеће; "Желим да скренем пажњу на једну ствар, пре него кренем напред, коју можда Грци не схватају озбиљно, а то је да су они навикли да мењају имена, како би им блискије звучала на њиховом језику, али мој народ не чини тако нешто, нити то дозвољава," (75.1.VII) Ова замена страних имена, о којој Флавиус говори, чињена, је од стране грчких писаца на више начина. Нека имена су делимично унакажена. нека преведена по смислу на грчки језик, а нека једноставно замењена грчким именима која са стварним именима немају никакве везе. О свему овоме говорићемо опширније на другом месту.

Видели смо да су Грци променили име Гети на Хети и Кети, па затим и на Келти. Бошар износи да су Јевреји називали Галате, *Chalath*, што треба читати Халат, а Халдејци су их звали *Chalta* или *Chelta*, име које је сасвим блиско имену Келта. (2.I.III.VI) Очито је да је "Хелта" - Хета, име у које је неко, ваљда ради звучнијег или лакшег изговора, унео слово 'лама'.

Код Грка се налазе ова два облика имена Хети и Келти, **Κήττοί, Κήλτοί**, и код Латина, Ceti, Celti. Ово је очито и неоспорно једно исто име у коме је случајно или намерно замењено једно слово. Што значи да су Келти у ствари Хети, односно Гети, име које је било присутно на свим просторима запоседнутим од племена сербиске расе. Келти у западној Европи нису друго до владајући аријевски сталеж, на исти начин као и у Азији. Буке каже, Галија је називана и Бебрукија, Bebrucie. (146.1.13) Битинију су стари писци звали Мигдонијом. Она се састојала од покрајина Туније, Мариандине и Бебруке, Bebruces. (148.ст.173) Кулвије, Culvier, тврди, из више разлога, да су Германи, Илири, Битини и Ибери говорили келтским језиком, њихови говори се нису међусобно разликовали осим по наречју. (146.1.31)

Западна Европа није била пуста земља када су тамо стигли сербиски освајачи, него је била насељена, и они су само наметнули своју власт туземцима, са којима су се временом помешали. Келтска дивонија је сербиска као и на истоку, а језик је временом постао мешавина сербиског и домородачког, исто као и на истоку. Оно што данас називају келтским језиком, у свему што се тиче вере, обичаја, војног и државног уређења, припада сербиском језику. Поред овога, налази се присутан језик неког другог народа или више народа, који је нама потпуно неразумљив.

Западни историчари избегавају да говоре о домородачком становништву западне Европе, иако добро знају да је оно постојало и оставило широке трагове. Они све поистовећују са Келтима, као што све, из каснијих времена, настоје да поистовете са Румљанима. Тако су се они пресалдумили у освајаче, победнике и племићки владајући сталеж. У Фрушкој данас избегавају да говоре о Галима из времена пре румског освајања. За галски језик кажу да је сав исчезео, осим неколико безначајних речи. Када се о Галима говори онда се обично почиње са добро познатом кованицом "галоромен". О великом броју србизама у савременом фрушком језику није дозвољено ни говорити, то се сматра за највећу јерес. Шта од тога народа направише ватикански попови?!

Један од познатих туземских народа су Лигури. Јошуа Ватмуф тврди да њихов језик није био аријевски. (119 ст.77) Пелутие каже да име Лигури значи устањени, за разлику од Скита што значи номади. (108) Сасвим је разумљиво да су сербиска племена, која су се толико кретала кроз Европу и Азију, гледала на туземце, у овом случају - Лигуре, као на устањени народ који се не креће, остаје стално на истоме месту.

Историјске чињенице нам указују на то да су Келти дошли у западну Европу као што су касније дошли Готи, као једна освајачка ратничка дружина, која је наметнула своју власт над туземским народом. Диодор је дао тачан приказ њихове улоге, када каже: Келти су наметнули данак великом делу Европе и не малом делу Азије и настанили су се у земљама народа које су ратом покорили. (110.V.СТ.183) Ми морамо да разликујемо у западној Европи као и у Азији, сербиске, односно аријевске, освајаче од домородачког неаријевског народа. Разлике између њих биле су велике, како у степену развоја тако и у самој раси. Од Британских Острва па преко Русије до Индије, ни један од туземских и не аријевских народа, осим споредног помињања, није ушао у историју. Помињу се само по ономе што у ствари и није вредно помена.

Немачки језик је доказ ове двојне стварности западне Европе, који се састоји од језичког блага сербиског језика и језика домородачког становништва. Пошто је домородачки језик био врло сиромашан са појмовима и коренима речи, па да би избегли потпуно поплаву србизама, Немци су били приморани да праве кованице у толикој мери да је то стварно језик кованица. Па и поред тога они нису могли избећи употребу великог броја сербиских речи. Тако се једна давнашња историјска стварност огледа у савременом немачком језику.

У вези немачког језика Симон Пелутие каже: "Тачно је, да немачки, језик који потиче од келтског, и словенски језик, који потиче од сарматског, имају доста заједничких речи, па било да је постојао некада један првородни језик од ког су остали трагови у свима осталим, или суседство и мешавина ова два народа су учинили да речи пређу из једног језика у други." (108.1.ст.17)

Стари писци наводе да је Германија почињала на западу од реке Рене. Пелутие каже: "Гали су били са оне стране Рене: народи који су били преко ове реке називани су најпре Скитима, затим Келтима и на крају Германима, а галско име је њима давано врло ретко." (108.1.ст.31)

Јулије пише о његовом прелазу Рене, приликом освајања Роданије, и вели да су Сурби (Суеби) мобилисали своје ратнике и наредили другим племенима под њиховом власти да пошаљу помоћне чете, пешаке и коњанике. (124.ст.331) Када су Сурби припремили своје снаге за битку са Јулијем, овај се повукао преко Рене и порушио ћуприју за собом. (124.ст.205)

Сурби су били далеко највећи и најратоборнији народ Германије. Имали су 100 кантона и из сваког су дизали по хиљаду војника годишње за ратове ван земље. Они који су остајали код куће радили су за себе и одсутне ратнике, а следеће године ишли би у ордију, а други остајали код куће, наизменично. (124.ст.181) Из овог Јулијевог описа се види да су Серби владали над другим племенима у Германији и да су располагали са таквом војном силом пред којом је Јулије побегао, као што то он сам описује. Краљ Сурба у Германији, у време Јулија, звао се Ариовист и Јулије каже да је он имао две жене, једна од Сурба, а друга је била сестра краља Јорика, опет Сербинка.

Као што смо напоменули, келтска дивонија је била сербиска, што се тиче главних веровања и обичаја, уз уобичајене месне додатке по разним покрајинама и земљама. Врховни бог био је Теут, кога су називали Теут Тата, Teutat, "Pere Teut". (108.1.ст.302) Кај Јулије, каснији Каесар, освајач Галије, Теута назива само Dis, што је сербиски Див, а код Румљана - Бог. Теута су Серби називали и скраћено Тис.

Латам набраја келтска божанства и међу њима помиње Атиса. (17.ст.530) Атис је добро познати бог сербиских племена у Малој Азији. Атис је исто што и Теут Тата, само у скраћеном облику, Апа Тис, односно Атис. Пелутие преводи Атис са Господ Тис. За Тракију, у којој се помиње овај скраћени облик имена Теутова као Тис, он каже: "Тис је активни принцип, а Бендис представља земљу, пасивни принцип, коју Тис оживљава и са којом се послужио приликом стварања људског рода. Стари становници Тракије били су Титани и они су ово име узели зато што су веровали да потичу од бога Тиса." (108.II.ст.77) Река Тиса у Панонији је добила име по овоме богу.

Бергман каже да је Теут гетски појам за породицу и племе. "Тиод" на норманском значи народ. (150.XI) Јулије каже да Гали највише славе Меркура, како он на латинском назива Теута, кога сматрају за проналазача свих уметности, вођом и заштитником свих путника и трговине. После њега су на части Аполон, Марс, Јупитер и Минерва. Аполон штити од болести, Минерва даје прве принципе уметности и знања. Јупитер држи небески свет, Марс надзире ратове. Гали кажу да сви воде порекло од "Дите", како он назива Теута именом Дива, и вели да је то у друидској традицији. Германи славе само видеће богове, Сунце, Ватру и Месец. (124.ст.345)

Јозеф Вендри каже: "Што се тиче Дамоне, Сироне и Росмерте, оне служе као пареде, прва Борму, друга Гранусу и трећа Меркуру лично. Тако су створени парови: Борво или Бормо или Борманус и Дамона; Аполон Гранус и Сирона; Марс и Неметона, или Марс Лукетиус и Неметона; Сукелус и Нантосвелта; Кикдивис и Белона; Киколуис и Литавис; Тело и Стана; Јалонус и Фортуна; Дорминус и Суета; Савус и Адсалута; Вадасус и Тиана." (97.ст.269) Сирона је Сербона која се на неким местима помиње као "Ардуина". (125.ст.274) Овде недостаје почетно слово 'сима'. Вендри даље каже: "Росмерта пареда Теутова има име настало од корена 'смер'- што значи смотреност, предвиђање, али од истог корена је настало име Смертатиус, надимак Марса на једном напису у Треву...У имену Аполона Грануса и Беленуса ми видимо божанство сунца. Његова пареда Сирона изгледа да је добила име по једној старој звезди. Беленус подсећа именом на први мај у Ирској, белтене или тене је име ватре." (97.ст.273) Код Бордоа био је један извор са именом Дивона и тај извор су Келти стављали у ред божанстава. Дивона значи посвећено Диву. (107.ст.73).

Јошуа Ватмуф каже да су Маронус, Гранус и Беленус сва три Аполон под различитим именима. Боруо или Бормо је бог топлих извора. Огмиус је бог говорништва. Епона је богиња коња и коњаника. Сукелус је Марс. Теут се негде назива Виндон. (119) У Роданији је свако божанство имало по неколико имена и то долази отуда што су додавана месна имена тим божанствима. Пелутие каже: "У време Јулија келтски језик се делио на више диалеката тако да се они који су били удаљени једни од других, нису више могли да споразумевају." (108.1.ст..32)

Врло је упадљиво ословљавање Теута са тата, што је чисто србиски начин ословљавања оца. Ове две речи налазимо спојене у једну као Teutates. што Теофил Ла Тур овако објашњава: Teutates, le pere Teut, (отац Теут). Ово име бога Теута означава њега као родоначелника, denomination patronymique, пошто су веровали да воде порекло од овога бога. Правилни келто-бретонски назив је teut-tat-e, отац људи. (106. ст.135)

Пелугие каже: "Теут је врховни бог. Име Теут или Тис је дало име за Бога. Шпанци и Гали су га звали Теу"!, или једним сложеним именом - Теутат, Бог Отац. Германи су га звали Тис или Теут и често са једним призивним именом као Год, Вод, Водан, Один, што значи добри. Трачани су га звали Тис, или Котис, добри Тис. Грци су га звали Дис, Зеис или Теос. Италијани Дис, Тус, Деус са једним дифтонгом, и понекад Мантус, добри Тус." (108.11 ст.65)

Маркал каже да је сабински краљ Руме, Татиус, имао келтско име Тат које је латинизовано, што значи отац. (125.ст.56) Три велика бога код Келта, то јест свето тројство, била су: Teutates, Taranis, Esus. (97.ст.249)

Пелутие каже да се Теут звао уједно и Таран, као Јупитер Фулминатор код Румљана, као Один или Водан, односно Тор - бог громовник. Бретонци називају бога громовника Курун. Курун или Кернунус је једно исто. (108) Поједина келтска племена су се називала по Теуту, као:

Teutanes, Teutonari, Teutobodiaci, Testosages, Taurisci, Taulanti и тд. (108.1. ст.33) Пелутије овде убраја Тауриске и Тауланте, два племена у Србији која се не налазе нигде друго. Ово је само доказ више ко су стварно били Келти. За Тауриске Пелутије каже: "Тауриски или Тауристи, које неки називају Лигуриски, насељени на Дунаву. Краљ Кретефир је био побеђен од Боеребисте, и били су због тога приморани да напусте стару постојбину и да потраже нову насеобину у суседним покрајинама. Нашли су је у Норику." (108.1.ст.61)

За познато племе Тектосага са предела Тулуза, Пелутије каже да то њихово име треба да значи: "народ који говори Теутов језик или је пореклом од Теута". Пелутие затим каже: "Тектосаги је било заједничко име безбројним племенима келтским, да не кажемо свима одреда. Како су веровали да су пореклом од бога Теута, којег Јулије назива Дис, а Такит Туистон, они су се називали Теутони, Теутонари, Теутободиаки, Тауриски, Тауланци и још неколико сличних имена, све у вези њиховог порекла." (108.1.ст.54) Сви су се сматрали пореклом од Теута и звали су се Teutiskes, што су касније Немци преиначили на Deutsche или Teutsche, а Фрузи на Tudesques. (43.ст.75)

Пелутие каже: "Келти су веровали да су пореклом од бога званог Дис, Туистон, Туискон, Теут, Теутатес и због тога су узимали слична имена која изражавају племенитост њихове расе ... ; и народ Немачке је данас једини који чува име Teutschen. Али, ако се вратимо у старија времена налазимо да је то име било заједничко свим келтским народима, иако су га различито изговарали, због различитих наречја њиховог језика. Сервиус, на пример, пошто је указао да је град Пиза добила своје име по извесном Пизу краљу Келта, каже потом, према сведочењу Катоновом, да су Теутони живели на овоме пределу пре него су га Расени заузели. Тада су становнике града називали Теутаси а сами град Теута.

Било је раније у Галији народа који се звао Волки Тестосаги, као што сам већ напоменуо, да ово звање обележава народ пореклом од Теута. Јулије тврди да је било и других Тестосага у Германији, око Херкинске Шуме... из овога се види да овај народ није још знао за германско име, није узимао ни једно друго до оног које говори да су синови Теута. Било је и других Теутона и Теутонара дуж Балтичког Мора где су насељавали широке пределе. Цела Скандинавија је била насељена са Теутонима." (108.1. ст. 152/3)

Једно србиско , племе на северу Европе је најдуже познато под тим именом, као Теутони, односно Тевтони. Од имена овога племена Немци и Холанђани су направили своја национална имена. Причард и Латам кажу: Deutsch, Dutch, Tydske и тд. Било који облик овога имена узели, ово нам даје корен Теут-: пошто sch, ch, ske и тд., није ни мање ни више од ish у енглеској речи self-ish. (105.ст.46) Николаус Ворлаб (рад објављен у Будишину 1556 год.) везује порекло Немаца за дивску личност Tuiscop-а и каже да је тај Туискон био прародитељ и Сармата, који су сада: Пољаци, Руси, Литванци, Буриси, Дачани, Седмобрежани и Угари, уопште узев сви скитски народи. (57.ст.167) Мало даље Ворлаб каже да је Duringen вендско име.

Бошар изводи име Германија из сербиске речи каранија и каже: **крáνια** или **кєрáνια** у Тракији коју помињу Плиније, Диоскорд и Атенеј, од ове речи је настало *geranium* или *Ceranium* што је коначно преличено у *germanum*. (2.П.ст.870)

Ово се објашњава и тиме што се код Румљана често замењују слова "гама" и "ка", као у имену Гајус и Кајус. Каранија је, као што смо већ објаснили, код Серба била управна јединица ширих размера. Немачка, то јест стара Германија је сасвим одговарала за једну такву управну јединицу. Германи су дакле сербиски Караниани, што није име народа него име припадника једне управне јединице - караније. Име Гали, које су Румљани давали Келтима, према Бошару настало је овако: *Galliam ex Wal*, што је *Sylvam*, шума. Од *Wal* је настало *Wald*, *Wild* = *Sylvestris*. Вал значи и зид, што је код Латина *wallum*, *vallum*. Од Латина је ова реч прешла код Англо-Саксонаца. Вал значи сваки зид, али се ова реч односи и на шуму, каже Бошар. Код Латина је вал значило зид, било какав зид, односно препрека или утврђење, што је дословно сербиска реч вал.

Чувена македонска и дарданска "фаланга" је у ствари валанка, покретна тврђава, која је изгледала као неки зид. И шума је неки пут служила као утврђење, као и вала или увала. Тако је настало име Гали од Вали. Једно сербиско племе на Хелмском Полуострву звало се Тривали, које Грци помињу као Трибали. Досељеници који су се населили у Келтској (Германији), пошто су се одвојили од гетске гране, нису више чинили само различите породице, него су се груписали на племена и народе. Свако од ових племена носило је посебно име, које је најчешће, као код Скандинаваца, узето од имена бога од кога се то племе сматрало пореклом. (43.ст.74) Келти су имали за друштвену основу племе које се звало *teuta*, па касније *touta*, *tota*, (енглески *theod*). Ово име се налази и код Умбријана и Ооска у Италији, на ирском *tuath*, на велшком *tud*. Ову реч Латини замењују са *civitates*. (97.ст.248) Овоме можемо додати и старо немачку реч за племе, *diot*, *diota*, и средње немачку реч *diet*.

Келтског Теута Румљани упоређују са њиховим Меркуром, а Грци са њиховим Хермесом, као што је то случај и на другим местима код народа сербиске расе. То потиче отуда што је Теут и код Келта, као и на другим местима, имао улогу заштитника путника и трговаца или једноставно је био оличење заштитника под именом "Таран". Код Келта је такође присутан Белбог, добро познати Бело, којег Бошар упоређује са Аполоном и каже да се његово име налази у облику *Belenus*, *Belin*, *Belus*. Теофил Ла Тур каже да се асирски *Bell* или *Belial* налази код Норичана покрај Аквилеје под именом *Belis*, *Belos*, *Belenus*. (107.ст. 146)

Норичане, од којих су савремени Словенци, нико не убраја у Келте, него у Илире. Разлика између Келта и Илира је у томе што је код Илира цео народ био сербиски, а код Келта само владајући слој народа, Име Белгија и Белги потиче од имена бога Бела. Међу Белгима једно племе, за које се каже да је било најхрабрије међу њима, зове се *Bellovaci*, и оно се налазило на пределу савременог *Beauvais*, чије име чува успомену на старе Беловаке.

Пелутие каже да се бог Бело, кога на истоку помињу као Бал, у Фригији и у јужној Италији помиње се као Бален. Гали су славили бога сунца под именом Белис или Беланус. (108) Маркал каже да је келтски Аполон Беленос и да то име значи - онај који сјаји (у ствари - онај који се бели), да су га у Аквитанији називали Абелио а Бели у велшкој дивонији. Ирска слава у част ватре зове се "Белтен" и слави се првог маја. Имена Аполон и Белино потичу од истог корена. (125.ст.42)

Слично Беловацима, на југу Роданије налазе се Тарбели, код Нарбона, који су своје име добили по богу Тарану, односно Тартану. Име бога рата се код Серба налази различито у разним земљама, понекад ту улогу узима Теут, као Сеут, некада је то Март бог смрти, а некада Арета, Јарета или Јарос, који се код Грка појављује под именом Арес. Овај бог је код њих сматран као страно божанство и никада га сви Грци нису усвојили, него само неки од њих. Они су више волели Атину у улози богиње рата, али и Атина је веран отисак сербиске богиње Палас са мањим изменама и прилагођена грчким схватањима.

Пелутие сматра да су Теут и Сеут једно исто божанство и наводи име трачког краља Сеуталка или Сиуталка. (108.П.ст.78/80) То јесте исти бог, само што је Теут у улози бога рата називан Сеут. На истом месту Пелутие каже да покрајина Таулант, око Драча, значи земља Теутова. Код Келта се бог рата помиње, у толико колико је то до нас допрло, под надимком као

Језиви. На латинском Hoesus, Esus, што Пезрон преводи са *effroyable*, језив, ужасан, грозан. (106.ст.173) Ово мора бити његов надимак, а не право име, које је остало сакривено од нас. Маркал каже Есус значи *horrible*, језиви, грозни, и такво значење има његово име у савременом бретонском језику. (123.ст.256)

Бог Бак је присутан код Келта под истим именом. Међутим, бог ковач, Вулкан, помиње се као и Арета под надимком и то као *Топо* или *Топави*, на латинском *satulus*. Код старих Срба било је укоренење веровање да је бог ковач хром у једну ногу. Пелутие каже: "Свети Августин говори такође о неким духовима које су Гали називали Дуси, *Dusii*, ... више очева Цркве су подржавали ову причу... Исидор од Севиле каже да су Гали називали ове Духове космати, длакави, што јасно говори да су они исто што и Сатири код Грка." (108.11.ст.60) У Роданији су нађени кипови бога са три главе - Триглава. Бог Триглав се налази свуда на србиским просторима, посебно је познат на Криту, код Расена у Италији и на Сардинији.

Келтски свештеници, чувени Друиди, *Druides*, чије име треба читати иа србиском језику - Дрвиди, обављали су своје верске обреде најчешће на отвореном простору, испод неког старог и великог храста, дуб или цер, али и испод тисе, оскоруше и леске. По овоме обреду испод дрвета добили су своје име Дрвиди, Теофил Ла Тур каже: *Druida* значи *derwyd-dyn*, *Derwyddyn* или *Derwyddon*. (107. ст.160) Пол Пезрон ову реч пише *derw* и преводи са дрво. (106) Вендри даје најпотпуније објашњење овога имена које се састоји из две сажете речи *dru-vid*, од којих је прва дрво и друга *veid* = знање. (97.ст.291) Ова друга реч је према томе веда, водети. Према томе друида је у ствари дрвоведа, то је онај који своју мудрост или знање испољава испод дрвета, а што је стварно и био случај.

Бошар наводи звања достојанственика код Гала овим редом: *Brennus, Vergobretus, Mar, Rix, Pateae, Canae, Bardi, Druidae, Saronides et Eubages*. (2.1.1.XL11) Страбон нам каже да су Гали сваке године бирали владара и војсковођу. Брено или Брано је било звање Галског владара, изабраног а не наследног. Вергобрет је био "магистар". Маре је био покрајински управљач, Бошар вели "доминус". У средњем веку су у западној Европи постојале марке, као покрајинске управне јединице Рикс је у ствари *rich*, што Бошар преводи као снажни или моћни. У ствари оно је било војно звање. Патери су, према Бошару, били свештеници Бога Бела, За Сарониде Бошар каже да су они били теолози и филозофи, које Диодор упоређује са Древидима. У ствари они су били свештеници бога Србона, а ови последњи, Еубаги, били су свештеници бога Бака. За Дервиде смо већ рекли. Барди су били песници и певачи, слично гусларима.

Њихова улога је била врло значајна. Пелутие каже: «Начин њиховог живота, и њиховог занимања, презир који су гајили према земљорадњи и уопштено према науци и уметности. Песме су садржавале њихове законе, њихова веровања и њихову историју.» (108)

Једино нам улога Кена није позната. Може се предпоставити да је то био један свештенички ред, пошто је свако велико божанство имало своје посебне свештенике. Упоредбе ради, поменућемо вођу устаника србиских племена против Румљана, на простору од Јадрана до Дунава, у време цара Августа. на челу устаника била су два човека од којих се један помиње као Брано, а други као Бато. Иако су ово код савремених Срба лична имена, у стара времена то су била звања. Ми налазимо звање Бато за вођу код Срба из врло древних времена. Брено или Брано је имао улогу председника и како видимо у Роданији су га бирали на годину дана.

Маркал каже да Брено значи племенски краљ или нешто слично и да тај назив потиче од келтске речи "бран". У древно србиском језику реч бран значи уједно рат и одбрану, одбрамбену војну силу. Брено освајач Руме се зове Бран син Дивиновалов. (125 ст.72) Бран има исто значење као и србиска имена Бранко, Бранислав, Бранимир и тд. Страбон каже да је Брено, вођа похода на Делфе био из племена Праузи.

Госелин сматра да се ради о племену Траузи уместо Праузи, пошто Херодот (V.-3) и Тит Ливије (38.41) кажу да је то једно племе Тракије, Тауриски и Скордиски. Али Страбон каже да њему није познато где су живели ти Бренови Праузи. Госелин објашњава да Тауриски и Скордиски не постоје у Галији, а они су Гали по пореклу. (86.П. ст.33) Госелин није уочио да се ти његови "Скордиски" налазе свуда по србиским земљама, па да ту не може бити реч о једном племену. "Скордиски" су Сордиски, односно Сорбиски или једноставно Срби.

Други по части у Роданији је Вергобрет, што значи дословно Врхобрат, Врховни Бато или Врховни Брато. Префикс Вер- у Роданији има значење савременог србског Верх- или Врх-. Међу свештеницима посебну пажњу привлачи присуство «саронида», што треба читати као Сербонида, о чему ће бити речи још на другом месту.

Два назива за војне јединице у Роданији, која су добро позната, јесу "катерва" и "аласата". Оба ова назива се налазе и код србских племена у Сирији. То је доказ да су то били општи србски називи. Прво, катерва је војна јединица од 25 до 30 војника и по томе је одговарала румској турми. Основна војна јединица код Срба била је сатнија, која је бројала око 100 војника. Сатније су постојале у Русији све до бољшевичког преврата. Сатнија се делила на четири катерве, што је у ствари чатерва, јер је то била четвртина сатније.

За аласту Бошар каже да је то јединица од хиљаду војника. Аласта је аласатнија, то је велика или друга сатнија од хиљаду војника, која се у неким земљама јавља и као тисаћа. Аласта се делила на четири јединице, свака од око 250 војника, то је чета која је још и данас у употреби. Причард и Латам кажу да се катерва налази као војна јединица и код Сабина у Италији, и да се код Велшана она зове "каторва". Румска турма или турба је "торва" (105), што је скраћени облик од каторва, Катерва или каторва је четвртина сатније, исто као што је чета четвртина аласатније. Аласата се још помиње као алафда, алавда и аланда. Међу војним родовима у Роданији помињу се и "Гесати", као најамна војска. Гесати су Гости, како су најамнике звали и у средњовековној Србији. У Роданији се помињу кари као род војске, што је потпуно исто као и Минонски Кари о којима смо већ говорили.

Једна врста кола у Роданији се зове rheda. Ово име, за лака кола, налази се и код Грка, па касније и код Румљана. Очито је да су и једни и други усвојили ово име, али од кога и шта оно значи? Теофил Ла Тур каже да код Келта реч "редек" значи трчати, утркивати се, а rhed, значи трка и да је ова келтска реч дала корен енглеској речи readiness; као и да се у сиријском језику налази реч rhedah, што значи кренути. (107.ст.77)

У србском језику постоји реч риста за трку, ристати - утркивати се, и ристар - учесник у трци или лако атлетски такмичар. Тако ми имамо исти корен за један исти појам и можемо закључити да је и код Грка реч "реда" означавала првобитно кола за трке.

У савременом бретонском језику реч кер значи град или варошица. Ова реч има исто значење као српска реч вар, варош, варошица. На истоку налазимо србско вар, као кар, и уместо вари налазимо кари.

У асирским записима се Вавилон помиње као Kar-Dunyash. (14) То је у ствари србски Вардун; или Вардуниаш. Код Бретонаца је кер исто што је на истоку кар и обоје су преличено - вар. Вадел преводи кар са тврђава. (99.ст.97) Рагозин каже да је "кар" тврђава и помиње у Асирији Кар-Шарукин, Кар-Нинеб, Дур-Шарукин и Дур-Јакин. (14) Једна река у јужној Роданији зове се Вар, баш као и Вардар у Македонији, и то име је остало непромењено све до данас. Један "департман", како се назива фрушка управна јединица, назива се по тој реци - Вар. Код Келта се често налази име дур као саставни део имена градова и насељених места.

У Асирији се, такође, често налази дур и дуру, као део имена места. Дур је такође код старих Срба био једна врста тврђаве. Андре Паро преводи асирско duru dappu на енглески језик са strong wall, то јест - јаки зид. (85.ст.24) За разлику од вара, тврдог града или палате, дур је само тврђава или још тачније утврђење, најчешће бедем или опкоп са водом. Често се под дуром подразумева водено утврђење или утврђење на води. Неколико река Роданије имају име које почиње са дур, као: Durantia (Durance), Druentia у Прованси, Druma, Druna у Дофини, Duria Major (Doire) и Aturus (Adour) између Бигора и Шпаније. Durius (Douero) у Шпанији, Duris (Dur) у Ирској, Dug у Енглеској и Duria у Италији. Теофил Ла Тур пише на бретонском dur, dwr деп и преводи то на латински са aqua profunda, дубока вода. (107.ст.280) И заиста, дубока вода је велика препрека и има улогу утврђења. Да реч дур заиста обележава нешто тврдо сведочи и име челика у келтским земљама, duro. (97.ст.249) Други познати састојак имена код Келта, обично завршетак имена је -дун и -дон, чије је значење, према Пелутуи - брежуљак. (108) Теофил Ла Тур преводи дун или дон са дубок. (107.ст.280) Као пример наводи имена река: Дунав, Дон, градове Don-le-roi на Орону у покрајини Бери, Dunum (Le Don) град у Лорени на реци Мези, Aberdeen, Aberdon на реци Дон у Шкотској, Тередон град у Месопотамији на ушћу Тигра у Еуфрат, Ругиндон у Панонији, Сингидон или Сингидунум и тако даље.

Пелутиев превод је тачнији, јер је од речи дун настала реч дина за пешчани насип или спруд. Пелутие преводи дур са двери, како се ова реч налази и у бретонском и у проширеном значењу обележава врата или капију. То нам говори да је реч дур настала од двер и да је она првобитно означавала утврђену капију, односно улаз.

Још једна реч се често налази код Келта као завршни део имена, обично код имена градова, то је -брига. Ову реч келтисти преводе са colline, што значи брег на фрушком језику. (97) Маркал каже: Брига је прво означавала брег па потом и утврђени брег, дунум је такође брег. И дун значи утврђење. (125) Хенри Д'Арбоа Де Жубенвил келтски назив "брига" преводи са брег и упоређује са старо-словенском речи - брег. (132.ст.228)

Према начину ношње становника у Роданији, Румљани су разликовали три предела и то: "Галија Комата" називали су оне који су носили дуге перчине; "Галија Браката" називали су оне који су носили широке чакшире, како кажу исто као код Сармата. То су у ствари биле чакшире коњаника. И трећи предео испод Алпа називали су "Галија Тогата" то јест по ношњи тоге.

Пошто се у Старом Завету не говори о земљи Роданим, осим само њеног помена, Меде сматра да је то из разлога што се ова земља налазила далеко од Палестине, ван Јеврејског додира и знања. (35.ст.279)

Алфред Мори каже: "Келтска имена места раширена су од предела северно од ушћа Дунава и на левој обали ове реке све до њеног извора и границе Галије: она обележавају пут који су следили Келти да би ушли у нашу земљу - (Роданију). Очито је да су ишли кроз Панонију, северну Илирију, Норику и Винделикију..." (77.јули.ст.355) Исти писац подсећа на сличност карактера између Келта, Трачана и Гета. Помиње келтска племена у Германији: Лемовиће, Готине и Естине које помиње и Такит. Ова племена су била под доминацијом "Суеба" и Сармата, то јест Сурба. То су у ствари била сарматска племена. Лемовићи се налазе и у Роданији и Мори каже да се тешко може правити разлика између њих. Мори додаје да су Готини говорили једним галским наречјем.. Ести су имали вепра као симбол и њихов језик је близак бретонском. Затим истиче велику сличност између Панонаца и Келта.

Јулије каже да се Роданија стварно делила на три дела: Белгију, Аквитанију и оне пределе које они називају Келтика а ми Галија. Они се међусобно разликују по језику, установама и законима. Река Гарумна (Гарона) дели Келте и Аквитане, а Матрона (Марна) и Секана (Сена) деле Келте и Белге. (124) Велику пажњу привлачи Јулијев налаз племена Рутена у Роданији, на пределима који се данас зову Руерк и Жеводан. Медуре или Медари на пределу савремене Бас Мориен.

Посебно поглавље чине Боји или Бојари, који су се налазили на пределу између Лоаре и Алиера. Да одмах кажемо да су Боји предци савремених Чеха, по којима се њихова земља назвала Бојемија или Бохемија. За Боје кажу да су били најратоборнији од свих Гала. (5.ст.24) Биће да су их баш зато и назвали Бојима због њиховог бојеборства. Њихов град тврђава звао се Горгобина. (124) Пошто су били ослабљени честим ратовима придружили су се једном другом племену. Један део племена Боја је прешао у Италију и населио се око Болоње. Пелутие каже: "Боји, који су били настањени између Дунава и Драве, око реке Рабе и језера Пајзо, потучени су и потиснути од гетског краља Бојребисте." (108.І.ст.59) Право је чудо да судбина старих Боја није привукла више пажње од стране њихових потомака савремених Чеха. Страбон нам даје имена два племена из Роданије која су се населила у Анадолу, око Ангоре (Анкара), и то су Трокми и Толистобоги. (86.ІІ.ст.32)

Диодор каже да су Гали употребљавали велике штитове skutare са сликама животиња на њима, што значи са грбовима. Гали су правили пиће од јечма које су називали "зитос", што је било пиво. (110.V.167) Мешавину овог пива и меда називали су "корма". Пелутие каже да се ово пиво у Илирији звало сабаја, али да се у Мисиру, где су владали Македонци, ово пиво звало такође зитос. Затим Диодор каже да су Гали носили колчаке на рукама, што је било својствено Дарданима.

Страбон каже да су Гали имали обичај да, приликом одржавања сабора, ако неко смета говорника и не понаша се уредно, варда му одсече мачем једно парче кабанице или капута за казну, тако да тај део одеће није више био употребљив (86.ІІ.66) Исти писац каже да су жене код Гала учествовале у ратовима и другим тешким пословима заједно са својим мужевима. Буке каже

да су Гали водили са собом тако зване "силодуре", своје посилене који су били слободни људи и ишли су са војском као послуга ратницима. (146.1.49) Највероватније је да су ови сулодури били туземци. Пирен каже да су Келти називали "редум" наоружане људе који су били задужени да воде слуге у рат. (48.ст.102)

Јулије каже да друиди нису писали своје веде, јер су то сматрали забрањеним, а да се при другим пословима служе грчким словима као и при рачунању. Буке каже да су таблице нађене код Хелвета писане грчким словима али не и грчким језиком. (146.1.34) Галски записи нађени у Карпентрасу, Енсериноу и другим местима су писани истим писмом које је у ствари један старији облик србице.

Вендри каже да је друштвена организација код Келта имала за основу племе, које су називали "теута", касније тута и тота. Латини су ову реч заменили са кивитас, *civitas*, и ову реч Јулије употребљава за обележавање галских племена. (97.ст.248)

Потребно је да објаснимо име, или звање вође Гала у рату са Јулијем, Версингеторикса. Овај човек је био из племена Арверна из места Герговије, које се налазило источно од савремене Ромање и западно од пута Париз - Шпанија, преко Перпињана. Његов отац је био један од првака целе Роданије и његово име пишу на латинском као Келтилиус, то значи Гетије. Његов син је изабран за вођу роданских племена у борби против Румљана. Његово право име није нам познато, а Версингеторикс није име него титула.

Хенри Хуберт каже да је код Келта реч "вер" имала исто значење као на грчком језику "хипер". (157.ст.36) Што значи да је "вер" корен од верховни, односно врховни. Исти писац каже да су у Роданији вршиоци извршне власти имали звање "вергобрет". (157.ст.239) Бато или брато је био код старих Срба назив за вођу, па је према томе вергобрет - врховни брат. Версингеторикс је врховни гетски риг или рикс, то јест врховни гетски ратни заповедник.

Пелутие каже да су Келти давали име Карл или Керл њиховим јунацима (108.1ст. 133) То значи да су они такво име давали својим најбољим људима, првим међу њима. Само што ово име није било карл него краљ, то јест краљ.

Сада ћемо навести извештај број личних келтских имена, прикупљених од стране Јошуа Ватмуфа. Једно име се на грчком пише Амитос, што је у ствари Мита. Сва следећа имена су мушка: Бако, Балдомер или Балдомир, Бара, Бела, Белатула, Бели, Белиа, Белик, Белико, Белир, Бело, Бирак, Битук, Битула, Бориша, Боруст, Борут, Бранко, Брус. Буда, Будак, Букура, Ваниа, Вардигиа, Варен, Варена, Варение, Варие, Варо, Васоние, Велабелие, Велидор, Велмада; Велор, Велуд, Велагеј, Вена, Веникомед, Вита, Влатиа, Влатуна, Вратар, Врбица, Врдо, Врсина, Врша, Граниа, Гетие, Давило, Дамас, Дание, Данко, Даномар или Даномир, Датовир, Дедиша, Деркиа, Демогета, Деркиа, Деркојед, Дивилиа, Дол, Долин, Дравко, Икар, Ило, Илиомар или Илиомир, Јапис, Јарила, Јароние, Јека, Јовина, Јовинка, Кадмо, Кајатол, Камен, Капиние, Кариан, Кимбро, Коин, Којо, Котис, Красиа, Кремоние, Ладан, Лалиан, Лемо, Мато, Матуло, Меда, Миниа, Миро, Недо, Нередије. Низа, Нитониа, Рабан, Рајелиа, Ранило, Расиа, Расин, Роданик, Русо, Рума, Саво, Самаи, Само, Самоникиа, Сар, Сарда, Саридие, Сармо, Сатара, Сатиа, Сато, Свето, Свобнедо, Селеук, Селиа, Смериа, Спартије, Сура, Суриа, Сурилио, Тараскон, Татин, Тогимар или Тогимир и Убила. (119) Женско име Дана. Свакоме је јасно чим погледа, да се овде ради о србским именима.

Поред личних имена сачувао се доста велики број имена места и речи. Сви језици народа из западне и северне Европе обилују у мањој или вишој мери са србизмима. У томе је најбогатији енглески језик.

Порекло Франака, односно Фруга, није довољно разјашњено. Буке каже да су племена са предела између Рене, Мајне и Лабе ступила у савез и створила једну заједницу. Међу овим племенима били су и Фризони. Чланови тога савеза називали су се Франки. (146.II.XXVIII) У савезу ових племена било је немачких и србских племена, која, под тим именом долазе први пут у сукоб са Румејском Империјом 254 године н.е. Пелутие каже да име Франки значи слободни људи. Према томе лично име Франко значи Слободан. Није још поуздано утврђено порекло ове речи. Срби су одувек називали припаднике ове заједнице Фрузима, што је у суштини исто као Фрижани. Међу овим племенима били су и Фризони чије је име опет у вези са Фрижанима. Фрушки писац Фредегер, који је живео у време Дагоберта и Кловиса, пише и износи

као сасвим поуздано да су Франки пореклом од Тројанаца, који су дошли преко Паноније и у том свом казивању ослања се на Светог Јеронима.

Грегоар од Тура каже такође да су Франки пореклом из Паноније. Тек у 16-ом веку почели су рушити ову поставку о пореклу Франака. (146.П.ХХІІІ) Неки од првих франачких владара имали су србиска имена. Наше је мишљење да су Фрузи били мешавина сербо-немачких племена. Србиски назив Фрузи се поклапа са писањем првих франачких историчара о њиховом пореклу.

Садржај

ХАМ И СЕМ

Основни предмет нашег подухвата везан је за земље и народе Јафетове, као главне историске чиниоце. Осим малих изузетака Јафетовци су племена сербиске расе па се историја ове старозаветне скупине своди на историју Серба. Аријевци, Гети, Хети и Келти су само суимена србиског имена. Ми смо у досадашњем излагању осветлили Јафетову скупину, али нисмо у потпуности обухватили и сву србиску расу, пошто се она налази делимично помешана и са друге две скупине, Хамовом и Семовом. Одвојено стоји питање србиског културног утицаја на Хамовце и Семовце, посебно на ове последње, о чему нам убедљиво сведоче србизми у јеврејском језику и стари местоими у земљама Блиског Истока. Једна подробна студија Хамове и Семове скупине земаља и народа донела би нам још многа изненађења и за сада ненаслућена сазнања. Ми ћемо се овом приликом задовољити само са неколико напомена, остајући у нади да ћемо то моћи некад касније узети у разматрање, пошто нам сада то време и прилике не дозвољавају.

Јосиф Флавиус каже да су:

- Хамови синови населили Сирију до планине Амана и Либана. (75.1.ст.112) Ради се о приморској Сирији, а поред ње и Палестина је хамовска земља, пре доласка Јевреја, затим Мисир, пелашка обала Африке, Муринија (Етиопија) дуж Црвеног Мора и Арабија дуж Црвеног Мора до Индијског Океана.
- Самове земље су: делимично Сирија, Јудеја у Палестини, Арабиско Полуострво осим јужног приморја, северно приморје Индијског Океана и делимично Индија.

Име Хам потиче од имена бога Хамона или Амона, главног и врло познатог божанства старог Мисира. Бошар каже: Мисир је Хамија, Хемија, земља Хам. Име Хам је од Хамон или Амон, који је Јупитер господар неба. (2.1.1.1) Случај са Семовим именом је сасвим сличан Хамовом. Сем је добио име по богу Сеуту, који је Теут, о коме смо већ говорили. Бошар каже: Сем је мисирски Typhon, који се још зове Сет или Бебон. (2.1.1.1) Мисирски Typhon је Σητ (код Плутарха Σηθ), што значи да се звао на више начина: Seth, Bebon et Smy. (2.1.1.11) Велс каже: Амон је стварио Хам. Извођење порекла имена Амон од грчке речи "амос"- песак, може се објаснити само грчким незнањем. (31.ст.81)

У Изороду стоји да су синови Хамови: Куш, Мицраим (Мисир), Пут (или Фут) и Канан. Синови Кушови су: Саба, Хавила, Сабта, Раема и Сабтека. Синови Раемини су: Себа и Дедан.

У Изороду се каже да су синови Мисира: Лудим, Анамим, Лехабим, Нафтухим, Патрусим и Каслухим, од којих су настали Филистини и Кафторим. Кафторим су Крићани. Лехабим је Либија, Нафтухим је предео Naphtys на Сербонском Језеру, између Мисира и Азије. (79) Народ у Палестини, пре Јевреја, звао се, по њима, Канах од чега је настало Канан. (24) Филистини се у мисирским записима називају Пуласати. (24) Пелесет је такође име Филистина. (23) Пелесети или Пеласи је исто што и Пелони, односно Пелазги. Куш је Муринија и јужна Арабија. Мицраим је Мисир. Пут или Фут је Либија и пелашка афричка обала западно од ње. Канан је Палестина. Саба је земља дуж источне обале Црвеног Мора. Једни мисле да је Сабтека дуж западне обале истога мора, док други мисле да се и она налази такође дуж источне обале. Јужно од Сабе, са стране Арабије, су остале земље све до Омана који је Дедан. Изузетак чини Хавила, за коју земљу Свети Јероним каже да је то земља Гетула, далеко на западу. Саба је позната и под

именом Срећна Арабија, Arabiae Foelicis. Иста земља је позната и као Арабија Минова. Бошар каже да се под овим именом Мино подразумева Мино краљ Крита. (2.1.11.XXII)

Када се овоме додају синови Мисира, ми видимо вишеструко присуство племена сербиске расе међу Хамонцима. Венерабилис Веда каже да су Хамовци насељавали цео простор северне Африке све до Гибралтара и да су говорили неких 20 различитих језика. (6) Бошар каже: Луд и Лудиот је јеврејски назив за Ludos, Ludai, Lydi, Ludim, што је земља Меонија. Меонија је раније име за земљу која је касиј позната као Људеја. Затим мало даље исти писац каже: "... Етиопију Јевреји зову Луд и Етиопљане Лудим..." (2.1.IV.XX VI) Јосиф Флавиус каже: "Од Луд потичу Лудиани или Лидиани." (75.1.114) Ово су докази да су се Људејци из Мале Азије налазили у одређеном времену у Мисиру, Муринији и на обалама Црвеног Мора. Ми не можемо још поуздано рећи да ли је њихово присуство везано за време Хиксосу или не.

Слика Заробљени «Пеласти» у Мисиру са шлемовима окићеним перјем

Што се тиче имена Луд и Лудим код Јевреја, Лудос и Лидос код Грка, па потом Лидиа, ми смо установили да је правилно читање овога имена Људи и Људеја или Људија приликом писања првог тома Историје Срба. Сада то само потврђујемо.

Пелутије каже: "Меони и Лиди, Lydi, тако да кажемо, људи и народ, les hommes et les peuples. Comme princes Latins: Humus et Populus." (108.11.81) На србиском: "као латински принчеви: људи и народ". Луди и Лиди треба читати Људи и земља Људеја, а може и Људија.

Што се тиче имена Меони и Меонија то су грчки облици тога имена, што значи погрешни. Пелутије за Меоне наводи да се то име налази и као Мани. Румејско "Хумус ет Популус" Ово на србиском дословно значи људи и пук. Од којих људи значи као мужеви, односно племенитије део народа.

Упоредо на србиском је мани и људи, од којих људи значи пук, народ. Мани су племенитији део тога народа. Мане је, код Срба био дивонски владар законодавац, за кога се каже да је он био и први краљ Људеје.

Слика Асирски војници са шлемовима окићеним перјем

По томе се може закључити да Мани значи владарски, племићки слој народа по угледу на Мана. Ова реч је прешла код Немаца и код њих она значи једноставно - човек. Пре Немаца усвојили су је -

Латини додајући префикс ху- у облику humanus, где са својим бројним изводима обележава човека, човечност и т.д., увек у позитивном смислу. Грци су говорили да се Меонија зове тако по реци Меандри. Али Меандра је грчко име а не србиско. Бошар каже да се река Меандра у Људеји звала Нил. (2.1.1.11) То значи да је река Нил у Мисиру тако именована од Људејаца, чије је присуство у Мисиру и Муринији неоспорно. Халеви напомиње да је Плиније (Plin. H.N. V.54) рекао да су Нил и Сирус имена велике мисирске реке. Халеви сматра да су то "феничанске" речи, пошто је доказано да је Делта била запоседнута од Феничана. (186.ст.22)

О Миновској Арабији Страбон каже: Налазила се на Еритрејском Мору (то јест Црвеном Мору), главни њен град је Карана (данас Карнал-Маназил). Иза њих (то јест јужно од њих) налазе се Сабејци чији је стони град Мариаба. (Престолница Сабејаца била је Саба, данас Саблеа). У својим образложењима Страбона Госелин каже да је Мариаба било неко посебно звање а не име

града. Тако се могло десити да је то звање давано и граду Саби. Јужно од Сабџаца налазили су се Катабани. Седиште њиховог владара звало се Тамна. (86.V.СТ.261) Катабани су требали бити у савременом Јемену.

Као што видимо, Страбон прави разлику између Миновске Арабије и Сабџске Арабије, а обе су биле обухваћене под именом Срећна Арабија. Миновска Арабија је запоседнута од неких племена сербиске расе у време критске династије Мино и ова племена су дошла преко Крита. Сабџска Арабија је запоседнута од истог народа за који се може поуздано рећи да је дошао из Људеје, и та племена се поименично помињу у Старом Завету као: Себа, Саба, Сабта и Сабтека. Сва ова имена нису друго до прелици србиског имена. Судећи према свему овоме може се сасвим поуздано рећи да су племена сербиске расе била запосела обале Црвеног Мора све до Индијског Океана у време критске династије Мино. На једном споменику у Миновској Арабији, откривеном од Франца Хомела, налази се урезано лице човека, добро очувано, и види се да је то био човек аријевске расе. Тешко је рећи колико су дуго ови Аријевци владали обалама Црвеног Мора. У време јеврејског краља Соломона помињу се лађе Таршиша које плове Црвеним Морем и довозе слоновачу из Индије.

Слика Ћуп из Микене

Бокета из Палестине

Међу Хамовим народима није само Кушово племе било сербиске расе, било је још и других, у Канану и у Пути или Фути. Рагозин каже: Пунт или Пуна је у Изороду Пут или Фут, што је касније под грчким утицајем преличено на Феничане. (14.ст.69) Затим каже да су Пуни били присутни у Јемену и Сомалији. Феничани су синови Канана. (14.ст.76) Бошар каже да су Арапи убрајали у Кушове потомке само Себу и Неброта. Међутим постојале су две земље Куш и друга је била па левој обали реке Тигра. Ернест де Бунсен каже: Неброд је Кушов син, а то су они које каснији писци називају Косеји. (30.ст.17) Рагозин помиње неки нађени запис у коме се

говори да је "Бал краљ Тира, ставио своје поверње у Тарку краља Куша и збацио асирски јарам." (14.ст.341) Она сматра да је Куш био део Мисира.

Слика Чаше из Мисира

Постојао је негде у Срећној Арабији град под именом Низа, пошто се често помиње Бак рођен у Низи, у Арабији. (2.1.1.П) Херодот помиње Мурене насељене око свете Низе и који славе Бака. (39.П.97) Може се слободно рећи да је свуда, где су била присутна племена сербиске расе, било присутно и Баково веровање и да је било градова са именом Низа, па је то био случај и у Арабији. Херодот помиње чувене коње из Медије, низејске коње. (39.П. 106) Ти су коњи били са предела између Испакана и Хамадана, који се звао Низаја.

У Старом Завету нешто што на први поглед делује изненађујуће, а то је да сваки од родоначелника народа и земаља оличава неко божанство из дивоније. Бошар каже да је Пут оличавао Аполона Питиског, за кога се сматра да је син бога Хамона и да је рођен у Либији. (2.1.1.П) И врховни јеврејски бог Јехова је добио име од србиског Бога Јова. Бошар каже да га Јевреји зову, Jehova Nissi. Jehova Nysaeo... Jovem Jehovahae substituentes. Jabacchus је јеврејски Јехова. (2.1.1.XVIII) Јабакус је Јакобог, Јехова.

Jahweh се налази у клинописним записима као ја-ве-илу. (80.ст.235) То дословно значи Јаве Бог, што је у ствари био Јаван, односно Јован. Канан је, према Бошару, оличење Меркура, то јест Теута у улози заштитника трговаца. Кананци се убрајају у Хамовце, а и они су такође Аријевци, иако је у земљама које су посели било и народа друге расе. Дусо и Гардинер сматрају да су Кананци Хиксоти и да су богу Сеуту дали име Бал. (12.ст.125) Код Уголина стоји да су од Јопе до Каесареје, уз обалу, били "Саронас", северно од њих били су Феничани, то је предео Филистина, а између њих је Самарија. (38) У истом извору стоји да се Јерусалим звао Солума. (38.V.ст.51) Солуми у Лици малоазиској су били пореклом из Тракије. (Journal des savans, Април 1821. ст.244)

На обали Феникије налазио се град Арад, али ово није једини град тога имена. У Индији се помиње град Aradatum. (69.11.1) У Партији град Aradum. (69.II.IV) Де Бунсен напомиње важност етничких веза између Филистина и Шарутана (Сердана). Мисирци их помињу заједно. (30.ст.57). Венерабилис Беда подсећа да Јевреји помињу "Себоим" у Канану. (6) У Јовановом Еванђељу помиње се град Сухар у Самарији. Еузебије и Јероним су прихватили као тачно име овога града - Сухар. (81.ст.370) Треба напоменути да, када се ради о Палестини и земљама из њеног ближег суседства, подела је толико усиљена да се понекад ради само о једном граду. То је, на пример,

случај са градом Сидоном који се у Изороду назива прворођеним сином Канановим. Простор кананског народа био је од Сидона до Газе. Предео између Тира и Сидона помиње се као "Зерафат" у Старом Завету, а као "Серапта" у Новом Завету и то је савремени Сурафенд. (82.ст.294)

Слика Посуда за верски обред из Феникије

Семови синови су: Елам, Асур, Арпахшад, Луд и Арам. Од ових пет земаља, Асур уд су Аријевци, Елам и Арпахшад су Семити, а Арам је мешавина једних и других. Јосиф Флавиус каже да су Семови синови насељавали земље од Еуфрата до Инда. (75.1.113) Неки други писци кажу да су Семови синови од Сирије па до "планина на истоку", Химелаја.

Венерабилис Беда напомиње да је Елам у Персији, Арпахшад су Халдејци, Арам је Сирија, а Луд је Људеја. (6) Људејци се помињу и међу Семитима. Међу Семовим земљама налази се и земља Офир, која се помиње на два места, једна у Срећној Арабији и друга у Индији. Међу Семовим земљама убраја се и Хавила, исто име као међу Хамовим земљама, али то није била иста земља. Седова Хавила се налазила на истоку изнад Индијског Океана, а Хамова Хавила је била на западу до Мауританије.

Свети Јероним сматра да је Хамова Хавила или Завила, како се још све помиње, била земља Гетула. (78.II.p.1001) За Гетуле Страбон каже да су се налазили са јужне стране планинског венца Атласа, на његовим падинама, јужно од Марока. Равенски космограф ставља Гетулију јужно од Мауританије. (112) Гетули су Гети, које је Србон приликом свога похода на запад довео, можда из Азије. Да ли из Азије или Европе нема много разлике, пошто је колевка Гета Подунавље. Препознавање Гетула, односно Гета, као Хавила води нас једној другој поставци у Изороду. (1.2.11)

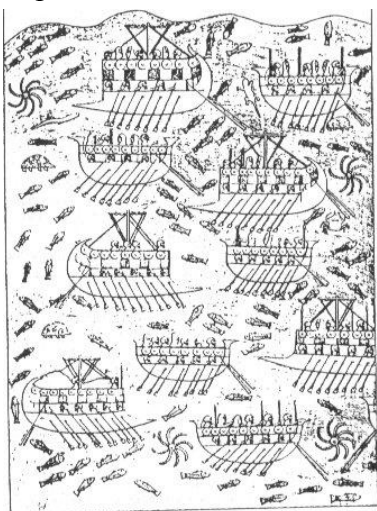
О овој поставци писао је Реља Новаковић у делу Срби и Рајске Реке. На наведеном месту у Изороду се каже да прва рајска река, Фисон, обухвата сву земљу Хавила. Фисон је Дунав, а

земља Хавила је земља Гета. Код Хама и Сема помињу се на више места Луд, Куш, Хавила и Офир. Сербиско име се налази међу њима готово свуда. То су последице најезде Аријеваца у земље Блиског Истока, Азије и Африке. Исак Восиус каже за познато име Аморита: Јевреји их помињу као Мориа, а на сиријском као Омуроје и од овога имена су писци направили Амореје. (25.ст. 174) Свако ко разуме србиски језик разумеће да се овде ради о Оморју или Поморју и то је заиста био приморски део Сирије. Мајани каже: Аморити су имали богове Дагона и Марту. Суту је био син бога сунца, који је уједно био и бог плодности и стада. Марту подсећа на ведског Марут, Мару. (12.ст.249) Вадел каже: Муру, Амуру или Аморити су аријевски Феничани. (99.ст.169) Име им је Мор или Аморити. (99.ст.257) Пророк Езекиел говори Јерусалиму: "Јерусалиме, твој отац је био један Аморит, а твоја мајка једна Хетитка." (1. Езек.16.3 и 45)

Слика Богиња Пела жали Адона

Стари писци су говорили да су Гетули пореклом Персијанци које је Сербон тамо населио приликом његовог похода на запад. Имамо такође једну земљу Себу међу Семитима, а другу међу Хамовцима и биће да су обе припадале Аријевцима. Јосиф Флавиус каже да су Персијанци пореклом од Еламита, али Перси нису Семити, а Еламити се сматрају Семитима, па је ово тешко разумети. Старо име Керкука је Арпах (93.ст.35), што има везе са Арпахшадима. Код Уголина се налази податак да су Дамаск називали Арфат. (38) Право име Самарије је Сабарија. (80.ст.333)

Слика Лађе из времена таласократије

Поменућемо још Страбона који каже да су Арапи добили своје име по реци Арабис која их одваја од Орита. (86.V.ст.95) Арабис је данас Араба. Госелин у образложењу Страбона каже да се народ у долини ове реке звао Арби. Река Арба се улива у Индијски Океан и налази се ближе Индији него данашњој Арабији. Орити, о којима се говори, били су у приморју и западно од ове реке, а источно од Карманије. Овај податак о арапском имену делује изненађујуће, поготову када се узме у обзир да су у раном средњем веку Арапе називали Саракенима или Сараценима, што се опет има довести у везу са именом поменуте реке, које су јој несумњиво дали Аријевци, а не Арапи. Еузебије каже: *Ismael itarum gens, qui postea Agareni, deinde Saraceni dicti.* (3) Што значи да су род Исмаелов називали потом Агаренима па Саракенима. Ово Агарени, па затим Саракени нас наводи на идеју да се питамо како се стварно звала река по којој су добили име, Арабис или

Сарабис? Име Агарени нас неминовно води на закључак да је ово друго име било тачно. Што уједно потврђује претпоставку да су Аријевци дали такво име тој реци. Бошар каже: Између Agraеos и Набатена су Хавили, кажу Ератостен и Дионисије. Од Agraеi су постали Agareni. (2.I.1V.XI)

У јеврејском језику се налази одређени број србизама и тим питањем се није још нико опширније бавио. Мајани каже да су Јевреји узели реч "кова" = шлем, од Хитита. (12.ст.50) Кова или ковина је србиска реч. Први ковач у Старом Завету зове се Тубал-Каин. Тубал или Тибарен је Ибер и то дословно значи Ибер-Ковач. Јевреји називају секиру "сегор" и Мајани каже да је то сагарис, односно сатара коју су видели код Меса-Гета. (12.ст.245) У Старом Завету јевреји називају сунце "Херес", поред имена Шемеш и то је србиско Хорс. Мајани каже да се тако називало сунце код Аморита. На персиском се зове Хорес, на пахлеви Хорсед као једно од имена за сунце. Хорс је код Срба бели коњ, на коме сунце језди небом или више белих коња са колесницама, као што смо то и сликом приказали.

Садржај

ПЕЛОНИ

У претходним поглављима ми смо делимично обухватили Пелоне, али важност историјске улоге што су је србиска племена имала под овим именом наводи нас да им посветимо посебно поглавље и расветлимо још неке важне моменте у србиској историји.

У Изоруду се каже да од синова Мисира, међу које се убрајају и Људејци, они што су били у Мисиру и Мурунији, произишли Филистини и Кафторим. (1.Из.10.14) Филистини су Палестини, односно Пеласти или Пелони, а Кафторим су њихова браћа Крићани,

Слика Новац Патраја краља Пелоније

Велс каже: Стари Крићани су били једна истородна раса са Иберима у Шпанији и западној Европи, у Малој Азији и северној Африци. Нису они живели само на Криту, него и на Кипру, у Грчкој (пре Грка), на Сикели и у јужној Италији. (115 1.ст.188) Са овим Велсовим ставом Крићани заузимају истакнуто место међу србиским племенима. Филистини су преличено име Пелона по којима је Палестина добила своје име. Јевреји су Филистине сматрали Крићанима. Ми смо већ пренели Херодотову изјаву да је цео Крит био насељен Пелазгима. Према томе, Филистини су Пелазги. Ми имамо више имена за један исти народ, заправо једно име које је писано и изговарано на више начина. Ево тих различитих начина писања тога имена: Пелазги, Пеласти, Пелони, Пулесати, Пуни, Пеони, Панони и Феники. Ми држимо да је право име ових племена било Пелони. Порекло овога имена ми смо објаснили у првом тому Историје Срба, па ћемо то сада овде поновити.

Слика Богиња Аретуша

Као што је то био случај са већином имена народа у стара времена тако је и ово име настало од имена једног божанства, познатог касније под именом Аполон.

Првобитни облик овога имена је био Пелон, коме је додат префикс, слово 'аз', а слово 'ери' је прешло у 'очу', па је од Пелона постао Аполон. Овај бог је представник сунца и њега су Грци усвојили од Срба и врло предано

прослављали. Они нису заборавили његово порекло, за њих он је био бог који је дошао са севера и то је доказивано и истицано у његовим обредима.

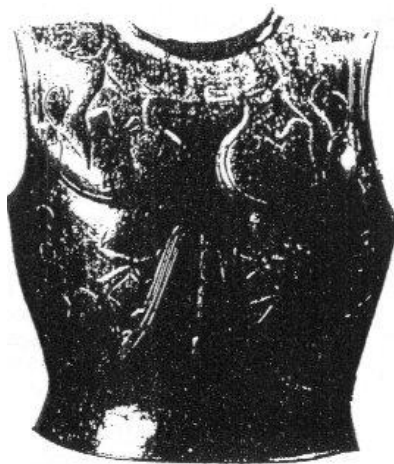
Неки су говорили да је Аполон пореклом из Лике малоазиске, да му је мајка богиња Лето, која је уједно и Лада, а у Италији Латона. Други су говорили да је Аполон син бога Хамона и да је рођен у Африци, вероватно зато што је Хамон био чувено божанство сунца. Али трагови његовог имена, код једног дела сербских племена, воде нас на Хелмско Полуострво као првобитну земљу Аполонову. Аполон је био на великој части у Троји и Омир га сврстава међу божанства на страни Дардана у Тројанском Рату. У Грчкој су сматрали Хиперборејце Аполоновим народом.

Слика Победа са Самораса

Аполонов народ, заједно са својим богом, стиже на велико (Средоземно) море и назива га својим именом - Пелаг. Мелерш каже: "Пелаг је центар света". (68.ст.23) Све обале и сва острва овога мора била су једно време у поседу племена сербиске расе и осим малих изузетака остали у њиховом походу врло дуго времена. Пелони, Раци и Гети су само суимена сербиског имена. У Пелоне неки писци још убрајају Дардане, Тривале и Кробице. Имена Пелазги и Пеони се поистовећују код многих писаца па и код Херодота. Он каже за град Крестон да су га саградили Пелазги, а Крестонце убраја међу Пеоне.

Испод Крестона је било племе Мигдона за које се изричито каже да су Пеони, али их помињу и као Пелазге Тирсене. Дројзен каже за Македонце да припадају пелазиским племенима, која су некада била раширена по целој јелинској земљи... и које Јелини сматрају варварима или полуварварима. (36)

Слика Шлем и бриње са Крита

Огист Жарде каже за Тесалце да су они само на пола грцизирани Пелазги. (182) Мајани каже да су Пелазги протоилирска група, архаична и блиска Расенима у Италији. Лариса је Март. Код Расена се налази лично име Ларис. Предак Ларисе тесалске се звао Теутан. Име Теута је чисто илирско име и расенско лично име које се код њих често налази. (183) Пелазги се помињу свуда по каснијој Грчкој; према Плинију, Аркадија се звала Пелазгија. Поистовећавање Пелазга са Мезима налазимо код Аполонија са Родоса у његовој Аргонаутици, када говори о полуострву Долонском, данас Галипоље, Долонско је било насељено Пелазгима из Тесалије. У време Аргонаута помиње се као вођа Долонаца неки Килик, син Енеја и Енете кћерке Евзорове. Овај

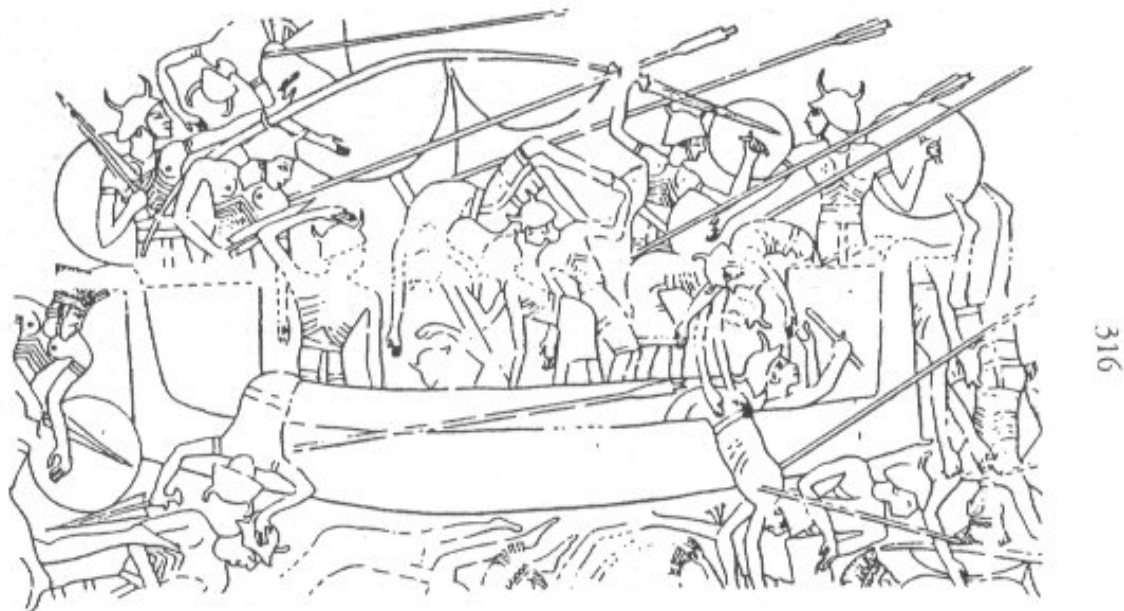
Евзор се помиње као краљ Меза и његов син Акама водио је одред Меза у Тројанском рату. Роберт Латам каже да "пелазиски и грчки језици стоје у односу један према другом као што су грчки и латински... Пелазиски језик припада истој категорији језика као и трачки и можда словенски." (117.ст. 553/4)

Слика «Сердански» ратник

Међу острвима на Пелагу најзначајније место у историји припада Криту, чија је улога као поморске силе и културног оваплотитеља достојна дивљења. Раније смо напоменули да је Крит послужио као зборно место и табор Сербонове копнене и поморске силе и да је са овога острва пошао на освајање запада. Крит је имао важну улогу и приликом првог, Ниновог похода.

Густав Глоц говори о Криту као поморској сили и каже да се ово острво врло рано појавило у тој улози, већ у времену између 2000 и 1750 године с.е. (72) Диодор каже да се Крит раније звао Идеа, а да је име Крит добио по Крети жени Хамоновој, пошто је он боравио на овоме острву. (110. III. ст. 319) На Криту се једна планина називала Ида и она је сматрана за седиште богова. Крит се врло рано појављује као трговинска сила, захваљујући у првом реду свом географском положају. Чаилд вели да су, одмах после 2000-те године трговци из источног Пелага развили поморску трговину у западном делу Пелага. (56.ст. 115) Да би могли развити трговину Крићани су изградили велике и тешке теретне лађе, дутачке до 30 метара, са заобљеним газом, које су могле да плове до свих обала Пелага. Крит и Троја су имали развијену трговину са Мисиром, Митанима, Хатушанима, Асирцима и Каситима Вардунским. Трговачки каравани су ишли са обала Пелага далеко у унутрашњост копна у Европи, Азији и Африци. Крићани прво оснивају стоваришта на обалама Пелага, па затим стална складишта од којих се нека претварају у критска насеља. Таква критска складишта су пронађена на Евбоју, Егину, Делосу, Аморгу, Паросу, Сифносу, у Теби, Лаконији, Арголеди, на Крфу и Сикели. Коринт и Маратон су критске грађевине.

Слика «Сердани» са својом лађом у борби са Мисирцима

Око 1750 године с.е. Крит успоставља своју превласт на мору, прву у историји познату таласократију. После протеривања Хиксосу, Мисир се појављује као нова сила и шири своју превласт у Сирији. Од тог времена Мисирци увелико користе услуге критске морнарице, у трговинске и у војне сврхе, и због тога је уређено једно пристаниште на месту будуће александријске луке.

Врхунац критске моћи и таласократије био је између 1750 и 1450 године с.е. У 16-ом и 15-ом веку с.е. критске ратне лађе су биле дугачке, прекривене палубом, са два до три јарбола, са два кормила и 50 веслача. Неке од њих имале су по две куле, једну на прамцу и другу на крми. На прамцу су имале јаке и оштре ростре. Ове лађе су употребљаване углавном за гоњење гусара и разних харамија и обезбеђења трговинских поморских путева. Приморским градовима и племенима који су се бавили гусарством Крићанима су ограничавали право пловидбе. Плутарх каже да је Грцима било забрањено да исплове на отворено море са посадом бројнијом од пет људи. Гусарски градови и прекршиоци одређених права су били кажњавани. Међу кажњеним градовима прво место је заузимала Атина, која је морала сваке године да испоручи одређени број младића и девојака за робље Крићанима.

Слика «Сердански» ратник и заробљеник и

Сердани као фараонска војска

Критски владари, који су по своме владарском устројству личили на жупане, пре него на краљеве, звали су се већином Мино. Ово нас пуно подсећа на фригијске владаре Мите. Један Мино је опседао Мегаре и том приликом је умро или убијен владар Мегара, по имену Скила. Херодот каже да су Крићани опседали место Камник на Сикели пуних пет година.

Слика Сербон на новцу из Тира

Слика Сербон на картагинском новцу

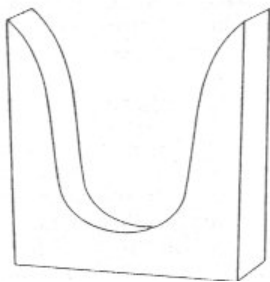
У време великог трговинског полета на Крит су стизали производи из врло удаљених земаља, као: слонова кост, бисер, посуђе од фајанса, китаит из Кине, мермер из Скандинавије и тд. Чаилд каже да записи из месопотамије говоре о унозу критског текстила после 2000 године с.е., али не пре овога датума. (56.ст.105)

Крићани су извозили производе свога радионства међу којима је најбројнија грнчарија. Критско лончарство се налази у већој мери све до Трансилваније. Џон Фајн каже: На Криту је постојала просвећеност вишеструко сјајнија од оне у Грчкој и критска просвећеност је у другом хиљадију снажно утицала на Грчку. (116.СТ.2)

Више места са именом Минова и Минијани се налази на обалама Пелага, као на Сифносу, Аморгосу, Мегарима, у Делосу, у Лаконији, на Сикели и у Арабији. Бољари из Пилоса, Орхомена, Тебе, Тиринта, Микене и Вафије постали су краљеви и саградили двореове окићене критским фрескама и украсима, опонашајући Двор у Кносу. Улице у Кносу су биле калдрмисане или

клачиране. Најстарија позната позоришта била су на Криту, саграђена у градини са каменим седиштима стенима и тремовима.

Овај начин градње позоришта преузели су од њих други народи, међу којима и Грци. На Криту су одржаване спортске игре које су касније познате као Олимпијске игре. Унео их је Мино у част свога сина, кога Грци помињу као Андрогее. Играма је председавао и додељивао мазде победницима заповедник критске ратне силе, Тартан, кога Грци помињу као Таур. Од две планине са именом Олимп, ни једна се није налазила у Грчкој, једна је била у Македонији, а друга у Мезији малоазиској. У Македонији су те игре одржаване управо у подножју планине Олимпа, у месту Дивону и звали су их Дивонским играма.

Слика Верски симбол бога Бака на Криту

Ми смо већ напоменули да су Грци називали Крићане и друга сербиска племена, која су се бавила морепловством на Пелагу, Фениксима, то јест опрљени на јаком пелашком сунцу. Бошар каже: "Ludorum nomine Phoenices etiam Mysos intellexisse puto, et Cares..." (2.1.11.X11) То јест, Феничанима су називали Људејце, Мезе и Каре. То су све била племена позната по морепловству и по држању таласократије.

Слика Дворске даме са Крита

Вадел каже: Феничани су по раси, језику и писму Аријевци. (99) Говорећи о овим "Феничанима" Бошар опширно описује где су све они стизали као морепловци и имали пристаништа или сеобне. И

набраја: Кипар, Мисир, Киликија, Пизидија, Карија, Родос, Битинија, Тракија, Саморас, Крит, Грчка, Илирија, Сикела, Сардинија, Шпанија, Балеари, Африка до Гада и ван њега, Галија, Каситериска Острва (Британска Острва), Тула, Арабија и Персиски Залив. Један критски племић, по имену Радамант, дошао је у Беотију и ту је владао као каран или краљ. Други племић, Сарпедон, отишао је у Лику малоазиску и био је владар ове земље. (68.ст.23) Радамантов Двор у Беотији налазио се у Орхомену. Њих су Грци називали Минјанима.

Слика Девојка са Крита

Крит је вековима играо улогу статме у источном Пелагу за сербиска племена приликом њихових поморских похода према Мисиру и Блиском Истоку. Напади тако званог "Поморског Народа" стизали су углавном преко Крита. Нанси Сандерс је посветила једну књигу "Поморском Народу" у којој је закључила, као и сви други словесници који су се бавили тим питањем, да је место поласка тих племена било Подунавље. Она каже: Велика најезда од Дунава која је покорила Микену и многе друге градове стигла је све до Мисира, као онај мистериозни "Поморски Народ" који је толико престравио Рамзеса III. Разлог тих кретања била је заправо пренасељеност у Подунављу. (128.ст.8.3) Главна улога у овим поморским најездама приписује се "Серданима" то јест Сербима. Њихови саучесници били су у ствари њихови сународници који се помињу под месним или уже племенским именима. Сандарс каже да се Сердани ("Шердени") јављају у мисирској посадној војсци (као професионални војници) у Палестини још у раном 14-ом веку, када су чули за њих у Библосу, и опет поново у 13-ом веку,

без обележја њихове отаџбине. (128.ст.106) У Старој Историји Кембриџа стоји да су Сердани били познати као најамници у Мисиру још у време „ фараона Аменофиса III. (111.П.2.ст.368) А то је време од 1408 до 1372 године с.е. Гордон Чаилд каже: "Први од "Севераца" који су се појавили били су "Шардена", помињу се и као "Ширдана" у записима из Тел-ел-Амарне (око 1400 год.с.е.).

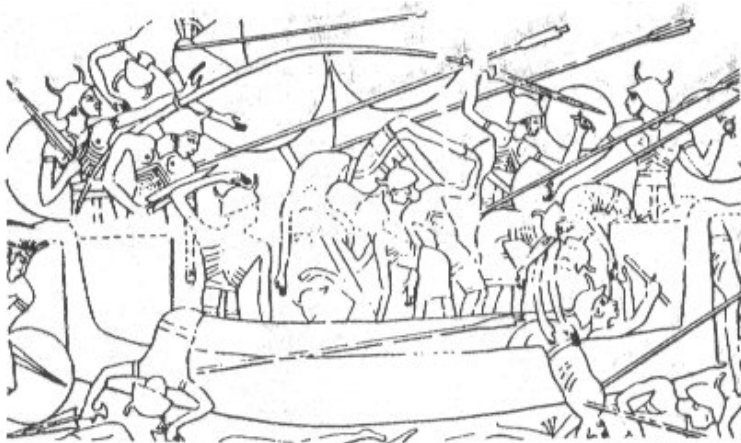

Слика лево Чаша са верским симболима са Крита

Слика десно Ћуп са Крита

овога пута као најамници Рамзеса II. Ова јединица најамника је устројена од заробљеника у претходном рату, на западној граници Делте. Они су били Рамзесова варда у његовом сириском

походу 1287 године с.е. када је савез племена из Тројаде поражен." (60.ст.72)

Слика Серданске лађе у критској уметности

године с.е., десио се велики напад са "Великог Мора и земље". О нападима из 13-ог и 12-ог века налазе се белешке у Карнаку и Луксору. Сандарс каже да су велики ратови од 1220 до 1150 године с.е. проузроковали пад мисирског утицаја, пад хатушког царства и напуштање Хатуше као престоног града. (128.ст.11) Затим мало даље каже:Једна од најбоље војске коју су Мисирци упошљавали били су "Шерден" или "Шардана". Они су напали Делту Нила негде пре северног похода Рамзеса II. На једном обелиску из Таниса пише: "Шерден срца борбеног и њихове ратне лађе у магли мора." Од тога времена Сердани су чинили део мисирске војске и борили су се код Кадеша. (128.ст.50)

Олга Луковић се пита: Нису ли северни Срби, заједно са јужним Србима, вршили заједнички поход на Мисир. Северни су долазили са бродовима, а јужни су ишли копненим путем јер је цела територија Хелма и Мале Азије у то далеко доба била насељена Србима, па тако нису наилазили нити на расне, нити на језичке препреке. (65.1.ст,241) Сандарс каже да су Сердани живели и у северној Сирији и да су отуда стигли на обале Пелага. (128.ст.201) Несумњиво је да је србиско име било раширено на целом, аријевском простору, па и

у северној Сирији. Сандарс каже да су биковски рогови на шлемовима Сердана ознака божанства. (128.ст. 106) Ово је тачна запаска, пошто су ти рогови били обележје верског, припадништва богу Баку.

Ми смо већ говорили о острву Сардинији и како је ово острво добило своје име. И Сандерс то, на свој начин, потврђује када каже да су Сердани дали своје име острву Сардинији. Привлачи пажњу њена изјава да су освајачи острва Сардиније дошли из Тира у Феникији.

(128.ст.199) Бошар напомиње да у западној Сардинији има једна река са именом Servi. (2.П.I.XXXI) Име ове реке има се читати дословно као Серби.

Слика Грнчарија са Крита

О граду Тиру, односно Суру смо већ говорили, па ћемо овде додати још неке појединости. Бошар каже:

Tyrrhenos pro 'Tsurin' како их Јевреји

зову, id est Tyriis. Палестинце Јевреји зову 'Пелистин' потом Филистини и Агарени.

(2.П.I.XXXIII) Ми овде имамо два важна чиниоца, прво, име Тираца се пише на исти начин као и Расена у Италији, које Јевреји називају Цурини. Друго је назив Филистинаца Агарени. На више

примера и свуда се доказује да се из имена Агриани, Агарени, Аграмни и слично крије србиско име које је извитоперено у толикој мери да се не може препознати.

Слика Грнчарија из Микене

Што се имена Тира тиче, Бошар даље наставља: Tyrgus неки зовну Sarra, по некаквој риби, а pisce quodam, коју на њиховом језику називају car. Румљани су Тир називали Sarra; "Peonos Sarra oriundos". Стефан: **Σορα**, а народ 'Сораноц'. На јеврејском 'Сор' како Тир називају писци Светог Писма. Јевреји Тир

зову Цор, тако ово име Румљани пишу са почетним словом 'сима', Јевреји са 'цаде', а Грци са 'тау'. Картада је раније била Бирса, затим Тир. Карта значи град и у Тиру и Сидону. Kartha опште узевши значи град. (2.П.II.X) Да ово мало појаснимо.

Нагађања око порекла и значења имена града Сура, односно Сара била су раширена код средњовековних писаца. Претпоставка да би град могао добити име по некој риби је смешна. Замена почетног слова 'сима' код имена србиског порекла са словом 'тау' или једноставно изостављање тог почетног слова код Грка је позната и доказана. Ни код Јевреја није решено питање начина писања имена града Сура, па се негде налази као Сор, а негде као Цор. Врло је битно то што су Румљани називали Картагинце "Пеонима" пореклом из града Сара. То је дословно исто име као и Пеони на Хелмском Полуострву, а што је исто са именом Пелона. Назив за град Карта или Кар је већ добро познато србиско вар. Карта и Харта су Варта, Картагина је Вартагина. Пуни су, на крају крајева, само једно преличено име Пелона, који су као народ били једна мешавина.

У саставу Пелага два посебна мора су носила србиско име, а то су садашње Тиренско Море, о коме смо већ говорили, и море између Атике и Крита. Тако Диодор каже: Либури плове преко Сардонског и Либијског Мора на слабо опремљеним лађама излажући се великим опасностима. (110.V. ст.207) И код Диодора је Тиренско Море "Сардонско", а Либијским Морем назива део Пелага према Африци. Африка се на грчком зове Либија. Херодот и Диодор се слажу

по питању имена савременог Тиренског Мора, то је Сербиско море. Друго Сербиско Море било је од Атике до Крита, од кога је остала још жива успомена у имену Саронског Залива. Говорило се да је у Атини остало врло живо сећање на Минову тиранију над "Сардонским морем". Ово име пишу и као Саронско Море или Залив.

Слика Ћуп из Санторина

Слика Сербон на новцу Картаде

Имена градова на старом Криту нам причају посебну причу. Град Горнија на једном узвишењу, Сатра подсећа на сербиско племе Сатри које помиње Херодот, Артага подсећа на име сербиског племена Артака у Мезији код Хелма, где је постојао предео Артакија. Име града Мисрун је свакако у вези са Мисиром, град Батан подсећа по имену на Батон или Бато, врло често име код Илира. Град Галох има име слично имену реке Галос у Фригији. Ту је и Стабаја чије име подсећа на град Стоби у Македонији, а Таза нас подсећа на име острва Тазо.

Имена градова на Кипру, која се помињу у мисирским записима остала су неразјашњена. Мисирци нису писали самогласнике него само сугласнике и ево тих имена: Срмск, Ср и Ртр. Ово су неки покушали да прочитају као Саламис, Соли и Идалион. (111.П.2.с:т.376) Овакво читање ових имена није могуће. Један град на Кипру се звао Картихадаст, који Грци називају Неа-Пафос. Критско друштво се састојало већином од морнара и трговаца.

Према Аристотелу, на Криту су робови имали иста права као и остали, осим да посећују гимназије и носе оружје. Чувени Критски законодавац звао се Радамант. Лаконци су правили своје законе по угледу на критске. Крићани су имали две врсте сељака, једне које помињу као телесте и друге као камење. Први су обрађивали земљу у власништву других и плаћали уговорене обавезе, а други су обрађивали општинску, то јест заједничку земљу и плаћали камате. На Криту је био у употреби десетни систем мера. За мерење дужине служили су се ланеним ужетом па су Грци по томе назвали лан "меринтос". Јединица вредности био је талент који је представљао одређену тежину у злату.

Веровање на Криту било је опште сербиско на челу са боговима Дивом, Баком, Сербоном и великом мајком представницом земље, Реасом, Земљом (Земела) или Гајом. У Руми је постојала изрека: *Ubi te Diaous, ego GaJa*". Где си Диве, ја сам Гаја. (48.ст.336)

У ово поглавље укључујемо и једно сербиско искрцавање на Британска Острва, пошто је оно стигло воденим путем са Пелага. Један од Енејевих праукука и унук Асканов, тако звани Брут Тројанац, стигао је са великом пловном до Албиона и ту се искрцао 1103 године с.е. Према Ваделу, по Бруту су Британци и Британија добили своје име. Брут је са својом дружином дошао на реку Темзу и ту подигао град под именом Нова Троја, који се касније помиње као Три Новентум.

Вођа Британаца у рату са Румљанима у време Јулија, по имену Луд, подигао је нове бедеме око града Нове Троје и дао јој име Кар-Луд, па је потом овај град називан Луд-Дун и на крају Лондон. (99.ст.156) Милтон је рекао за Лондон: "O city, founded by Dardanian hands". "О граде, основан рукама Дардана." Бошар каже да становнике Британских Острва Јевреји и Арапи зову "Сирвали", а Румљани "Силури", каснији "Сорлингс". (2.11.1.XXXIX) Сирвали су Сирбали, то јест Серби. Вадел каже за Пикте да су они *Wans or Vans*. (99.ст.204) То значи да су Венети, односно Серби. За име реке Темзе Вадел каже да се она у румејском времену звала *Tamesis*, што је исто име као највеће реке у Епиру *Thyamis*. (99.ст. 174) Оно што Вадел није видео или није

требао да види, јесте да у Србији постоји река са именом Тамиш, и друга под именом Тамнава. Сва та имена потичу од имена сербског божанства вода, мора и река. Тамир и Тамира су били божанства океана, мора и река. Њихова имена се налазе и као Тамар и Тамара, као Тамуз и Тамиза. Тамир је првенствено бог великих мора, океана, док је Тамира оставила своје име великом броју река.

Венерабилис Беда каже да је Албион имао пет познатих народа и то су: Енглези, Британци, Шкоти, Пикти и Латини. Раније су ту били само Британци, који су дошли из Роданије. Пикти су родом из Скитије. (6)

Садржај

СЕРБИКА

У овом поглављу обухваћени су Аријевци у Индији и у њеном западном суседству. Ови предели под Аријевцима су у стара времена обухватани под једним именом - Сербика, које је до нас допрло као Серика. Вероватно је да се ово име појавило одмах после Ниновог похода и првог аријевског освајања северозападног дела Индије. Да би се ти предели, поседнути од сербских племена, могли разликовати од околних земаља називани су именом народа који их је запосео. Амиен Маркелин каже да је Серика била једна од 20 великих сатрапија у Персиској Царевини. (148.ст.201) Под великом сатрапијом Маркелин подразумева каранију, јер је Персиска Царевина имала 20 каранија и свака каранија се састојала од по неколико сатрапија. Ово нам доказује да је Сербика у то време заузимала велики простор, пошто је она сама сачињавала једну каранију.

Слика Ратник поклања оружје своме богу после победе. Резба из Сирбина, главног града малоазиске Лике

Амиен набраја десет племена Серики и помиње њена четири највећа града и то су: Асмира, Еседон, Аспарата и Сера Метрополис. (148.ст.207) Изненађује нас то што код Амиена Серика не обухвата све Аријевце на крајњем аријевском истоку, пошто он на истоме месту каже да "северно од Сера живе Ариани, изложени северном ветру Бореју; кроз њихову земљу тече пловна река Ариас и она чини језеро истога имена." Ово језеро се данас зове Аралско Језеро, а река Аму Дарија. Ова река се помиње код грчких писаца као Оксос.

Неки мисле да је Сербика на северу обухватала и Малу Бухарију и да је "Сера Метрополис" савремени Сири-Кол на истоименој реци која истиче из језера Кара-Кол и улива се у Јарканд. У подножју Химелаја се налазе градови са именима која подсећају на Сера, као: Сиринагор, Сехаремпур и Сирхинд. На реци Сирдарији је била једна сербиска сеобна, Серхенд, одакле је из града Серинда донета свилена буба у Европу, у време румејског цара Јустиниана.

Већина ових имена је по пореклу од сербског имена. Помпоније Мела каже: "Према ономе што говоре, први народи који се срећу у Азији, идући од истока, су Индуси, на Сери, па

Скити. Сери држе готово средишни део са те стране." (155) Грчки и румски писци нису знали за Кину и за њих су Индуси били најисточнији народ. То је доста чудно пошто су Серби из Србије навелико трговали са Кинезима и поред своје свиле извозили су у Европу и кинеску свилу.

Слика Сунце, месец и звезда као верски симболи Аријеваца из Афганистана

Мела је тачно одредио положај Србије, "између Индуса и Скита". Србија није на истоку прелазила долину реке Инда, осим у северним пределима Индије, а на западу се граничила са Персијом. На северу допирала је до Аралског Језера, а на југу до Индијског Океана. Западна обала Индије, од ушћа реке Инда па до индијског рта у океану била је поседнута, бар делимично, ако не и цела, од Аријеваца. Данашња Сри Ланка, ранији Сејлан, је припадао Србики, а име Сејлан је настало од сербиског имена. Грци су Сејлан називали Тапробан, а то име потиче од једног

предања по коме је Синхалин син Вицаја (ово име подразумева појам победе), заузео острво на дан Будине смрти 543 године с.е., па имајући са собом болесне другове, ови су приликом силаска на острво додиривали рукама црвену земљу и од тога су им руке биле црвене.

Слика Новац Аријеваца из северозападне Индије

На језику пали "тамба-пани" значи црвене руке, у односу на црвене палме. Амиен Маркелин ово острво назива Серендивус, а Абу Рихан Сириндиб, што је Серендиб европских морепловаца. Канингхам каже да је од овога имена настало арапско име Зилан, по коме је настало Сејлан. (181.ст.470) Што значи да је име овога острва настало од сербиског имена. На санскритском се помиње као "Ратна-двипа", што неки читају као Острво-бисера, где реч двипа значи острво. Пре ће бити да је Ратна-двипа у ствари Ратно-острво. Помиње се још као Синхала-двипа, а на пали у облику Сихала-дипа. Синхала значи лавски, лављег порекла. За Серендив или савремену Сри Ланку се каже да је то острво било насељено од Аријеваца, које неки називају Ведама, и да је доживело масовно усељавање Индуса 504 године с.е. Паусанија каже да се острво Серија, одакле стиже свила, морским путем, налази на крају Еритрејског Мора. Неки кажу да острво припада Етиопљанима, али то нису Етиопљани него Скити помешани са Индусима, каже Паусанија VI.26, 8-10. Несумњиво је да је Паусанија под овим острвом подразумевао Серендив.

Обим Србије се мењао са временом, како су се малобројна сербиска племена утапала у многобројне Индусе, тако се и обим Србије сужавао, да би се најдуже задржао у Панцапу. У Светом Писму, у Изороду, Офир је земља у Индији, име које се у Преводу 72 налази као Софир. Мисирци, односно њихови потомци Копти, називају Индију Софир. Канингхам каже да је изородни Софир град и истоимени предео Вадари, који се помиње као Едер и познат је по богатству златном рудом. Ради се о приморском делу на заливу Хамбају, са градом Сурамом на ушћу реке Танти. Вадари или Саувира је исто што и јужни Раџапутра. (181 .ст.419/20) . Затим,

мало даље каже: Офир је уистину јужно западни Радапутра, где је Саувира постао Хабир или Офир, као што је Синду постао Индус. (181 .ст473)

Тако је ово поглавље обухватило уједно изородни Софир и Сербику. У Изороду (1 10:26-29) пише: "Јоктан роди Алмодада, Шелефа, Хацармавета, Јераха, Хадорама, Узала, Дикла, Абимаела, Себа, Офира, Хавила и Јобаба. Сви су они Јоктанови синови. Обитавају од Меша са стране од Сефара и све до планина на истоку. Ти су Семови синови, према њиховим родовима, према њиховим језицима, према њиховим земљама, према њиховим народима."

Ово је највеће изненађење у Изороду. Планине на истоку су у античком времену сматране Химелаји и о њима је овде реч. Сефар је запад и Меша је Мешек. Што значи да су оно земље од Каспског језера до Химелаја. Изненађење је у томе што се ове земље називају Семовим, цела аријевска Индија се ставља међу Семите.

Свети Јероним каже: "Неки од ових су поседовали долину реке Кофена, све пределе Индије који се зову Хиера, Нiera. У објашњењу стоји: Niera pro Seria. (78.ст. 1005) То значи да су неки од овде набројених обухватили све пределе Сербике. И заиста ту се помињу Узал, Себа и Хавила за које знамо поуздано да су сербиске расе. Сви се стављају међу Семовце иако су они дошли из Европе. А и Свети Јероним је знао, да се ту убраја цела Сербика. После овога ми морамо коначно закључити да је подела на Семовце, Хамовце и Јафетовце чисто географска и да та подела нема везе са расном припадности. Очито је да се у Изороду овде Јованови синови називају Јоктановим. Све су ово аријевска племена што их источни народи називају Јованима или Јаванима.

Слика Један од духова, асирска уметност

У време цара Августа постојале су развијене трговинске везе између Румске Империје и Сербике.

Румљани су звали свилу "серикум", а Грци "серикон". Немци данас зову свилу "сајде", Енглези "силк", Данци "силке", Италијани "сета", Шпанци и Португалци "седа", Фружани "соа" и сва та имена су настала по имену Сербике. Због ове везе са свилом многи су покушали да поистовете Сербику са Кином. На санскритском Кина се зове Чина и неки мисле да је то име дато по кинеској династији Чин. Кинези су мислили да је главни град Румске Империје Александрија и

помињу је под именом Анту. По старом сербиском називу за Кину, Чина, настало је име ове земље свуда по Европи са сасвим малим изменама.

Слика Аријевски владари и њихови богови

И савремени србиски назив Кина је настао од старијег назива Чина.

У подели Индије на покрајине помињу се на западу две покрајине под именима: Сураштрас и Сурас. Оба ова имена су у вези са Сербима. За реку Аријану, савремена Аму Дарија, Индуси кажу да она тече кроз Сака-двипа, што се може разумети као острво Сака или земља Сака. За Саке знамо поуздано да су били једно сербиско племе. Већ смо поменули Србе на два

места у Индији, приликом освајања Александра Великог, па ћемо сада о њима још нешто да кажемо.

Канингхам каже да су Ађудан и Депалпур била два главна града Судрака или Сурака. (181.ст.180) Дионисиус и Нонус их називају Хударка. Плиније Сидрака, Страбон Судрака, Диодор Суракуса, Ариан и Куртиус Оксудрака. Страбон каже да су ови Судрака говорили да потичу од бога Бака. Харес из Митилена је писао да се један бог у Индији, један од главних, звао "Сороадиос." Ово је несумњиво преличено име бога Сербона. Код старих писаца се поистовећују Сурака, Сиби или Соби и Кати. Где Ариан ставља Кате ту Куртиус ставља Собе, Диодор Ибе и Страбон Сибе. Канингхам каже да то потиче отуда што су Соре и Сурака сматрали једним истим племеном. Први су, вели, припадали Софитима који су владали преко Солт Ранц планина, изнад ушћа Хидаспа и Акезине.

Друго име он повезује са Шоркотом и овај град препознаје у Александрији Соријанској, (што је Александрија Србијанска). Овај град је још увек главни град покрајине Шор, која се простире изнад ушћа Витасте (данас Бехут или Џелам) и Акезине. Соби би били непосредни суседи са Сорима. Први су били на пределу изнад ушћа, а други испод ушћа. Смештај Сора или Сурака објашњава изјаву Ариана да су Кати били савезници Оксудрака и Малиана. Судар река је Сатрарду или Сатлеџ. (181.ст.182) Мултан је био престолница Малиана. Добро позната поља Собраон налазе се на пет миља од Сатлеџа. (181.ст.183) На пределу Малиана помињу се још градови Багапура и Самбапура, што су у ствари Баковар и Сербовар. Област Шаркот је централни предео Панџаба са стоним градом који одговара Џангу на реци Ченабу. Шаркот се помиње и као Шур. Канингхам каже да је суиме за Шаркот - Соравати. То је престолница Судрака. Шаркот је код Стефана из Византа Сориане, што је "Александрија Сорианска. (181.ст.173)

Предео на споју панџапских река Куртиус назива Самбракот или Сабрака, а Диодор Самбаста. И у овим именима ми имамо случај грчке замене слова 'ро' са 'мим', што је уопштена појава. У Куртијусовом облику треба да буде Сарбарка, а у Диодоровом Сарбаста. Канингхам сматра да је и племе које се помиње под именом Осади, на ушћу река, и које је пришло Александру приликом његовог освајања, од истога народа. Исто мисли и за племе под именом Абастани, источно од реке Рави, где је вршио освајања Александров војсковођа Пердика. На ушћу река помиње места под именом Лудан и Лодран. (181.ст.206) Ови Самбасте, односно Сарбасте били су по снази други народ у Индији и имали су војску од 60.000 пешака, 6000 коњаника и 500 борбених кола. Од ушћа река Панџаба Александар је сишао низ Инд у предео племена Содра или Согди. Ариан их назива Согди, а Диодор Содри и Масана. На пределу ових Содра Александар је саградио једну Александрију и у њој населио десет хиљада становника. Изгледа чудно то што Куртиус описује овај народ али не помиње његово име. Диодорове Масане Толемеј помиње као Мусарене и њихово име се очувало у имену Музарка, предео западно од реке Инда. Канингхам каже да је Хусен Шах Аргун покорио народ овога предела 1525 године и да се тада тај народ спомиње под именом Сеораи. Они су имали једну велику тврђаву која је највероватније била у савременом селу Сирвахи. (181.ст.215)

Александар је поставио извесног Сабуса за управника индских плаништака чији је главни град био Синдомана, савремени Сехван. Овај Сабус, како га зове Куртиус, био се побунио и Александар је морао да га силом покори. Ариан га назива Самбос, што је Сарбос. Канингхам каже да је Сехван скраћено Севистан, тако назван по његовим становницима који су се звали Севис или Сабис. Арапски географи су писали ово име као Садустан, Садусан или Шарусан, што је грчко Сандомана. (181.ст.224)

Најчувеније место у будистичким летописима је град Сравасти на горњем току реке Рапти у средњој Индији. За град Сравасти се каже да је саграђен од раџе Сраваста сина Јуванаасве, од сунчане расе, који је био десети потомак Суријев.

У вези имена Беграм, Канингхам каже да је ово име давано следећим градовима: Кабулу, Џалалабаду и Пешавару. На хиндиском језику грам = city. (181,ст. 25) То јест град. Беграм у Авганистану је стара Карсана, каже Кунингхам. Карсана је Васана. Кабул се код Толемеја

помиње као Кабура, а код Плинија као Ортостана. Канингхам ово име чита као Вардастана и преводи са Високи Град, high place or lofty city. Ту је било племе Варданци. (181.ст. 28)

Градови са именом Ортостана или Ортоспана помињу се још у Парапомизади, Карманији и Персији. Кабул је био Ортоспана или Бала Хисар, што значи висока тврђава. (181.ст.30) Старо име града Паладери је Вардуша. Град Бактра се звао и Раца Вара. У Кашмиру се помиње Вараха или Варахамула. У Гандари се један град помиње као Паршавар или Парашавар. Чувена тврђава Аорно је Варана. Раније име Џалалабада је Нагарахара. Канингхам каже да је Нагара или Дионисополис град Низа код Ариана и Куртиуса. (181 .ст.39)

У седмом веку н.е. главни град Белучистана звао се Самбурисвара, што је готово дословно Сарбури-сир. За реку Ченаб Канингхам каже да се она звала Чандрабага или Сандрабага, односно Сандобог. (181.ст.198) На тој реци је постојала једна пустиња која се звала Сандар-бар Име реке Сандрабага Грци су преиначили на "Сандронофагос", тако је од Сандобог испало Сандождер.

Бага или бог је исто име, а разликује се само у односу на наречје на коме је изговорено. У случају имена Сандобог ради се о једном слову, 'нети'. Да је уместо 'нете' слово 'мим', онда би ово име требали читати као Сардобог, а што је највероватније било право име ове реке. На Ченабу се налазио град са именом Каштвар, а затим јужно од њега Бадвар. Помињу се још два вара, Бармавар и Кусавар. Један брдовити предео у Панџабу помиње се под именом Рума. (181.ст.133)

Град Такшасила, који Грци помињу као Таксила, био је саграђен на исти начин као и Вардун (Вавилон), са улицама под правим углом. У Такшасили се налазио велики храм бога сунца, позоришна градина и стадион.

Старо име града Патале је Питасила. Сингапур се називао и Кета или Хета. У њему се налазе света кола Кетакш или Хетас, која народ посећује са свих страна Индије. Беле хаљине ношене првенствено од свештеника приликом обављања верских обреда називали су "светаваса".

За Кате или Хате од Сангале причају да су они уништавали недовољно здраву децу и они су ти које под именом Софита описују по њиховој чувеној лепоти. Вилиам Хутри пише да се у сербиском краљевству у Индији, то је у Србики, највећа покрајина, звала Дунај. (65.11.ст.244)

Проучавајући имена и разне називе старе Србике између многих открића наилазимо и на ово: име Пукалаоти је грчко Пеукелаотис. Пукала је на пали грчко Пеукали. (181.ст. 42) Грчки писци често помињу Пеукелас и Пеукелаотис, као сербиска имена места и лична имена у Европи: острво Пеукелас у Дунаву и Пеукелас лично име у Македонији. Ми сада видимо да се ради о србиској речи пук или полк од које су ова имена иастала.

Још једно велико откриће је такође податак код Канингхама да је град Нилаб био врло важан град који је дао своје име реци Инду. (181.ст.41) То доказује да је првобитно аријевско име за реку Инд било Нил, као и Нил у Мисиру, а то је пренос имена реке Нила из Мале Азије у оба ова случаја. Инд је Синд са кога је скинуто почетно слово 'сима'. Име Синд давато је многим рекама па и морима, као Јадранском Мору које је називано и Сиње Море. Од Синд на санскритском постало је Хинд и Инд. Промена слова 'сима' у 'хори' је уопштена појава при прелазу из санскритског у зенд и савремени персиски језик.

Ми смо већ говорили о главним боговима Аријеваца па ћемо сада још само да мало допунимо аријевску дивонију. Осам богова чувара света и управљача светом, на које је остала успомена у србиском језику у врсти мерења, осмак, од осам мерних јединица. То су били: Сурја - сунце, Кандра - месец, Вају - ветар, Агни - огањ, Јама - подземни свет и смрт, Варуна - владар, Индра - громовник и дажденик, и Кубера - божанство богатства.

Тројство чине, у каснијим временима, не из почетка, Брахман, Вишну и Шива. Вишну је такође божанство сунца. Брахмански Изород се састоји од три принципа: сатве - доброте, раце - љубазности и таме - таме, мрака. Од ова три принципа настали су пет основних састојака: етар, ваздух, ватра, вода и земља. Имали су предање о потоку у коме је Вишна спасио краља Ману.

Краљ Ману или Мане је родоначелник људске расе и законодавац. Сварга, боље познат у Европи као Сварог, је чувар раја на Мери Планини, као светој гори и станишту богова. Савитар је божанство које надзире правилност хода времена, дана и ноћи. Име овога божанства се задржало у србиском језику у речи свитати и свануће, Божанство Ида је покровитељ врлина требе и награде за жртву и он је тај који је вратио краљу Ману будућност и његова стада. На Криту и у

Тројади постојале су планине са именом Ида које су сматране за седиште богова. Име бога Иде је остало у србиском језику у речи и појму идеје и идејности. У граду Мултану је био чувени храм Бога сунца. У томе граду се одржао обред богу сунца све до данашњих дана. Предање каже да је тај храм основао Самба син Кришнин. Друго име за Мултан било је Багапура. то јест Боговар. Индуси су називали народ Панџаба Бахика, то јест Баков народ, а и Арата, што значи народ бога рата, Аретин народ. Име Арија је постало обележје више класе, али ово име није имало од почетка то значење. Арјама је сопрагноп, то је ортак, садруг. Аријевци у Индији су себе, као народ, назвали Србима.

У Готи авестиској, у Ирану, дат је приказ три друштвена сталежа: свештени, ратни и ратарски. Свештеник се назива атаурва, слично као у ведама атарва. Ратнички сталеж се назива ратаешта, што је ратешта у Ведама.

Што се тиче језика Аријеваца из Србије, несумњиво је да је у питању древни српски језик. Наводимо овде само један пример о члановима породице и њиховој улози како је то објаснио Хенри Д'Арбоа Де Жубенвил. Патар је отац и по пореклу ове речи то значи заштитник. Матар је мајка, ова реч подразумева особу која мисли и управља пословима у породици. Сини је син и ова реч подразумева продужетак породице, наследство. Дигтар је кћер и ова реч потиче од дојити, то јест будућа дојиља. Син и Дигтар су оснивачи будућих породица. Братар је брат и значи онај који подржава и помаже. Свакура је свекар, а свакру свекрва и то подразумева господара и господарицу у сродству. Видова је удова и то значи раздвојена. У дама (дом) се улази кроз двар или двара, што су двери, врата. Кућа је покривена са дару, то јест са дрветом, које држе стамба - стубови. (132.ст. 130) Канингхам каже да је на новцу аријевском стајао напис вредности у бројевима: "дви", "три". (181. ст.207)

У географији Клаудија Толемеја налазе се имена следећих градова Србије: Гарини, Рубани, Асмира, Дамна, Троана, Пиада, Иседон, Бате, Адрагана, Дросача, Харана, Тогора, Докат, Серика, Солана, Оросана, Отрокоре, Аспакиа, Сизиде, Палиана, Оруана, Сарбана и Сардаксана. Помиње реку Сарабу и место, предео, Сарабон. Сардонске планине се данас зову Аравали Планине, испод Рачастана. Град Сардаксана је данас Хајдерабад. Северно од овога града и источно од реке Инда налазио се град Сарбана. У Хирканији помиње град Сорба. (70) Имена градова: Гарини, Рубани, Дамна, Пиада, Бате, Дросача, Харана, Тогора, Докат и Солана су највероватније остала непромењена. Асмира је Смира или Смирна. Троана је свакако Троја и налазак овог имена града у Индији много нам говори. Име Адрагана је Драгана, а Оросана је можда Росана, у неким издањима се помиње као Росакла.

Слика Бог рата Арета

Иседон, Аспакиа, Оруана, Палиана и Сизиде су имена која су можда мало преличена. Серика је био главни град и помињу је и као Сера Метрополис. Серика је Србица, односно Србица. Сарбана је доста чисто име, док је Сардаксана прилично преличено име. Имена реке Сараб и места Сарабон су јасна. Сардонске Планине се зову Аравали Планине, без почетног слова 'сима', али се ипак назире да је то било име Сарабали или Сарбали Планине. Једино име

народа код Аријеваца у Индији је сербиско. Поред овог општог народног имена постоје још само месни називи, без трагова присуства било којег другог народа осим Срба и наравно индијских туземаца.

Садржај

СЕРБИ И СЛОВЕНИ

Из досадашњих излагања видели смо да се о сербиској раси и о сербиском народу може говорити почевши од седам хиљада година уназад. И сами помен сербиског имена, као имена народа је врло даван. Пошто се помиње још у Махабарати могло би се рећи да је сербиско име познато још од првог похода Аријеваца у Индију то јест од времена Ниновог освајања истока. Пошто се, Аријевци у Индији изјављују поименично као Серби, као и да су потомци Бакови или остаци његове војске, тиме се доказује да је сербиско име, као име народа, а не једног племена, било познато најкасније у време Ниновог похода, што значи - више од две хиљаде година пре Христа. У записима из Мисира и са Блиског Истока сербиско име се помиње већ у 15. веку с.е. Од времена успоставе Другог Царства, то јест од Сербонових освајања у 14-ом веку с.е., сербиско име је широко заступљено у Европи, Азији и Африци. По целој Европи, северној Африци и аријевској Азији, Серби се свуда помињу као народ, у свакој земљи и у свакој покрајини. Сва друга имена племена сербиске расе била су само уже племенска или месна имена, која се појављују као суимена сербиског имена. Када посматрамо стање пред крај другог хиљадија с.е. имамо утисак да је тада постојала једна, огромна Србија, од Шкотске до Индије и од Скандинавије до Сахаре. Неоспорно је да је сербиска раса била тада присутна на целој том простору, на коме су истовремено живели многобројни и бројни други народи. На већем делу поменутог простора Серби су били малобројна ратничка и владајућа класа, која се временом јединила са туземским народом. Само на оним просторима на којима су Серби били једини народ или чинили народну већину, они су се као такви трајно одржали. Ти простори су савремене словенске земље.

Слика Свемирски крст на новцу из Тракије

и на новцу из Јудеје

Ко год данас припада словенском стаблу народа, он пре свега припада сербиској раси и сербиском народу. Словенско име се појавило врло касно, тек у шестом веку, 552 год.н.е. као једно од имена сербиског народа. Словенско име се заснива на језику и подразумева народ који говори истим језиком, за разлику од онога који не говори, па је у том случају нем као Немци. Ово име је морало настати негде на крајевима сербиског народа где је био у додиру са другим народима различитих језика. Пре словенског имена било је једно друго име, које се такође темељило на језику а то су Јазиги, односно јазиги. То је име означавало народ који говори исти језик, баш као што словенско име подразумева народ који говори. У данашњем времену не постоји језичко јединство народа сербиске расе, они међусобно више не могу да говоре, па је назив Словени изгубио свој смисао.

Ако је језичко јединство изгубљено, нико није могао изгубити своје порекло, своју припадност сербиској грани народа. Нема ни једног словенског народа на чијем простору није раније било заступљено сербиско име као народно име. Баш зато што се сербиско име

појављивало свуда, на удаљеним просторима и у свим земљама, ми имамо велики број мање или више различито записаних србиских имена.

Румуни Србе зову "Сарби", што је један од старијих облика србиског имена као и Серби. Никола Јорга каже: "Код Румуна "Србин" је друго име за све Словене, име које се примењује целој раси, јер у Румунији, Бугари су такође Срби. Уосталом, није познат начин говора шкеи, (то јест словенски) него само србиски, сарбеште." (160.III.301)

Маретић, Рачки, Шафарик, Добровски, Велтман и многи други словенски научници се слажу да је име Серб врло старо и дубоко укорено међу свим Словенима. Тако Јосиф Добровски у своме Годишњаку за 1827 годину пише: "Истоветност Лужичких Срба и балканских Срба није случајна. Она потиче из прастарих времена када су се србиским именом сви тадашњи Словени називали, пре него што је настало словенско име."

Александар Гиљфердинг сматра да су: "...на бескрајном простору постојале разне државе Срба, које је везивао само заједнички језик..." (65.1. ст.44) Шафарик је сматрао да је име Венеди туђе, а да је домаће име за Словене - Серби. У своме делу Словенске Старожитности, страна 95-98, Шафарик каже: "... можемо запазити са сигурношћу да су Венеди и Спори (Серби) два главна имена једног истог народа. Јорнандесови Винди су »код Прокопија Спори и обратно.." Вацлав Мацјовски је сматрао да је Прокопије преправио реч Серби на Спори. (65.I.СТ.43) Олга Луковић каже: Споре нико други није поменуо осим Прокопија. Луј Леже каже: "Сорби и Сорпи је било непријатно грчком уху и зато Прокопије каже да се име Спори раније давало Словенима и Антима." (20.ст.6)

Слика на новцу из Македоније

и на новцу трачког племена Визалта

Алфред Мори каже: "Прокопије (III.XIV) пише да Анти и Словени припадају истој раси и говоре исти језик и да су се оба ова народа звала Спорима то јест Србима." (77, јун. ст.363) Добровски и Шафарик су чврсто уверени да је то грчки прелик имена Срби. У 9-ом и 10-ом веку Срби су били од Одре до Волге, каже Шафарик.

Епископ Саломон (умро 920 године) у делу *Mater Verborum* каже: "Sarmatiae... Sirbi tum dicti... id est quasi Sirbutiu". - "Сармати... који су се тада звали Сирби... што је као «Сирбутиу».

Јован Рајић је име Сармати читао као Сарбати. Чех Ваццрод који је 1102 год., преписао *Матер Верборум* на многим местима је уз наведене називе дао тумачење и на чешком језику. Код назива Сармат редовно даје објашњење да је то Србин, чиме показује да су Толемејеви Сармати у ствари били Срби. Он пише уз реч Сармат, "Sarmatae populi Zirbi". (65.1.206)

Сергеј Соловјев каже: "Писци првог века н.е. знају Словене под именом Венета око Висле, међу племенима сарматским, финским и германским, код којих се сусреће и име Срба даље према истоку. Још је Такит истицао сличност између Венета и Сармата... Писци следећих векова (после 1-ог века н.е.) постојано помињу међу главним народима Сарматије - Венете, а даље на исток - Србе. Половином 6-ог века, према Јорнанду, многобројно племе Венета делило се на два народа, - Словене који су живели на и од врха Висле па на исток до Дњестра, и Анте, који су били силнији од првих и живели у Црноморју од Дњестра до Дњепра....

Прокопије такође зна за Словене и Анте, додајући, да су у древности оба ова народа била позната под једним општим (именом - Спори, у којима новији истраживачи, не без веродостојности, виде Србе.) Прокопије говори да на обалама Азовског Мора живе Утургури, а пространства даље од њих на северу заузима безбројни народ Анта." (176.1.ст.92)

Од почетка н.е. име Сармати, готово стално, замењује у Европи име Скити. Велика Русија, Мала Русија и Пољска биле су тада обележене као Сарматија. Маркиан из Хераклеје нам каже да

се земља Сарматија простире од Бористена до Висле и Балтика, и да броји укупно 56 различитих племена.

Клаудије Толемеј убраја међу Сармате: "Јазиге и Роксолане, а затим каже да су Серби такође Сармати. Мопри напомиње да су Венди или Венети народ "истородан" са Сарматима. Њихово име их, природно, повезује са Омировим Венетима или Хенетима о којима стари писци говоре као о народу у Пафлагонији.

Херодот поистовећује Енете и Венете од Црног Мора са онима који станују на крају Јадрана: каже да су их гледали као сеобну Меда. Врло је могуће да су Венети као и Сармати пореклом Меди. (77.април.ст.231)

На другом месту Мопри пише; "Порекло виндо-сарматско Словена наводи нас да видимо језик ових као онај који је морао имати доста велику сродност са сарматским језиком; и заиста међу новим именима река, које се јављају истовремено као оне са кореном 'дан', налазимо да се Хипанис звао Буг, што је чисто словенско име." (77.мај.ст.304)

Слика Суријин гроб и дрво живота, у народу познато под именом «Завет» или «Заведик»

Луј Кузин пише: "Готи, Вандали, Визиготи и Гепиди звали су се раније Сарматима." (191.ст.288) Исти писац каже за Вандале: "Неки их зову Гетима. Сви ови народи имају различита имена, али су доста слични...Ја верујем да су сви истог порекла

и да су узели различита имена по њиховим вођама. Сви су раније живели северно од Дунава." (191 .ст.289) Исти писац наводи Теофилакта Симокату који, за Словене, каже: "Гети или Словени". (191.III.IV.4)

Стари Серби су славили бога рата, Арету, у виду мача, који би побијали у земљу. Овај побијени мач је истовремено имао изглед крста. Пошто се крст налази код Срба широко заступљен као верско обележје пре хришћанског времена, а налази се и у србиском грбу, који такође потиче из тога времена, потребно је објаснити његово значење. Крст представља четири стране света и свемир се помоћу крста дели на четири једнака дела, са којима се повезују и четири годишња доба. Расени су имали врло развијено схватање о распореду звезда у четири небеска квадрата и о њиховом утицају на живот људи.

Слика Богиња и орао на новцу из Олбије

Самуел Крос каже: "Посигурно, Словени нису почели своју историјску каријеру под овим именом, него под другим које се етимолошки односи на енглески израз Венд или немачки израз Венден, често примењене на Словене и у наше време." (163.ст.13) Делује изненађујуће то што Крос не помиње Србе. Једноставно прескаче преко овог имена. А затим каже да се име Словени јавља први пут 550 године.

(163.ст.17) За Сармате из Паноније Крос каже; "Ови Сармати су препознати, мало потом, да су Венди, што значи Словени." (163.ст.37)

Да су Словени етнички Срби то су знали и до тога закључка дошли и многи страни писци. Лавис и Рамбо кажу: "Словени су сами себе називали Србима; чему се приближава облик имена Спори, доста чест код византинских писаца. Ова реч изражава идеју народа, нације... најстарији облици словенског имена су: Словани, Словени и Словаци." (151.ст.691) Исти писци су дошли до убеђења да се словенско име раширило у данашњем смислу тек у деветом веку.

Слика Рађање Паладе из главе бога «Теута» (Тина)

Слика Палада и Бак

Баш у деветом веку један баварски географ је написао у Временику следеће: "Descriptio civitatum ad septentrionalem plagam Danubii: (A)eriuani, quod tantum est regnum, ut ex eo cunetae gentes Sclavorum exortae sint et originem, sicut affirmant, ducant." Што значи: Срби, чије је краљевство (или држава) толико велико да су из њих произишли и пореклом су сви словенски народи, као што они сами тврде." (Hormeyersaschiv, seite 282/283, München) Carl von Czoernig: "Право и опште име свих Словена било је Србли.;" (Ethnographie der Österreichischen Monarchie, Wien, Band I, 1857)

Калај, у својој "Историји Срба", пише: "По испитивањима најбољих научника сви словенски народи су се у прастаро доба називали Србима, а Словени и Анти били су само огранци ове породице." (65.1.ст.42) Мало даље у истом делу Калај додаје: "Опште заједничко име Србин касније је забачено, име Анта већ у петом веку по Христу потпуно нестаје а од шестог века појављује се у хроникама име; Слави, Славени." (65.1.ст.43)

Сипријан Роберт: "Испочетка су сви Словени називани Венди или Срби... Срби Илирије су заиста најстарији између Словена." (65.1.ст.40)

Ј. Г. Кол: »Име Србин беше некада једно од великих унутрашњих ознака Словена." (65.1.ст.40)

Карл Екерман: "Винди, Спори, Срби, то су општа имена Словена." (65.1.ст.40) Листа страних писаца који су доказивали да су сви Словени пореклом Срби није исцрпљена. Ово је опште позната и прихваћена ствар. Не би имало ни смисла задржавати се дуже на доказивању нечега што је већ доказано и што се на разне начине само по себи доказује.

Потребно је да се још мало осврнемо на име Сармати, за које смо већ рекли да је то за једно слово измењено име Сарбати. Већ смо напоменули да Румуни и даље Србе зову Сарби. Замена слова 'бука' са словом 'мим' настала је под утицајем грчких писаца. То су добро познати

случајеви као Сарбигетуша - Сармигетуша, Сирбиум - Сирмиум, Сербиле - Сермиле и тд. Козма Прашки, из 12 века, наводи следеће облике имена Сармата: Сороматас, Соломатас, Фороматас, Сарматас, Сауроматас, а он лично употребљава облик Сороматас. (152.ст.129) Чудно је то што Козма на једном месту пише србиско име као Зрибин, а издавач га исправља и ставља Сораб.

Јосиф Добровски је писао у писму Јернеју Копитару: "Срб пак није ништа друго него Сармат, скраћено и предругојачено." (65.1.ст.45) Јохан Карион је писао да је од имена Сармати настало име Сораби, путем замене слова. (57.ст.165) Тачно је да је у питању замена слова, али није од имена Сармати настало Серби, него обратно. Исто као и Карион мислио је и Давид Хитреј да су Срби добили име од Сармата. (57.ст.171)

Ваданус каже: Постоје две Сарматије, азиска: од Дона и Азовског Мора па на исток, и европска: од Дона до Германије и од Балтичког Мора до Дунава, Јазиги и Дачани су Сармати. Гете Румљани називају Дачанима. (16.ст.65) Па баш престолница Дачана и Гета се звала Сарбигетуша.

Бергман каже: "... народ сарматске гране је предак Словена, Венда и Литванаца". (43 ст.3) Поново Ваданус: Скитија се уопштено зове Сарматијом. Пољска је део велике Сарматије. (16.ст.66) За Илире Ваданус каже да се они вулгарно називају Словенима. (16.ст.56)

Роберт Латам каже: Под именом Сармати обухватамо Литванце и Словене, назив Сармати је бољи од других назива. (117.ст.535) Затим Латам каже: Од свих Јафетоваца Сармати су најдуже сачували њихово старо веровање. Они говоре језик који је најближи санскритском. (117 ст.536)

Сипријан Робер каже: Књига "Матер Верборум... стварно каже да су самородни становници Сарматије "били Серби... задржаћу се на констатацији да је име Серби употребљавано тачно као име Венеди за обележавање целокупне словенске расе." У вези Срба које помињу Плиније и Толемеј код Азовског Мора, он каже: "Ти руски Серби, још у деветом веку по Христу, представљали су велики народ. За племена Штајерске, Крањске, Корушке и Венецијанског Залива исти писац каже да су их називали не само Венадима него и Србима, а тим именом су их особито називали немачки витезови наследници Карла Великог." Па затим: "Тако како смо видели, да Словени под именом Венда истовремено бораве, пре Христа, на обалама Балтичког, Јадранског и Црног Мора, тако исто географи с почетка хришћанске ере их представљају као Србе, "који су запоседали Пољску, и стару Пруску, а у исто време степе јужне Русије, (Луковић овде напомиње да у то доба није још постојало име ни Пољске, ни Чешке, ни Русије!) и област око Јадранског мора, где су Словено – Серби сачували до данашњих дана њихово првобитно име." (651. ст. 135) Сипријан Робер је такође рекао и ово: «Прото-Серби са доњег Дунава и од Црног Мора су предци свих Словена».

Робер изводи порекло имена Венети, Венеди, Винди, од имена сунчаног божанства Вид - у смислу светлости сунчеве, које се налазило раширено код Словена.

Соловјев каже да се код древних писаца сачувало предање да су Сармати пореклом од Меда, то предање и наука потврђује. Сармати су се клањали мачу и огњу као божанствима. (176.1.ст.87) Ми смо већ опширно објаснили порекло и случај Меда. Поред свега што смо већ напред изнели, тврдња да су Сармати пореклом од Меда говори нам само то да се ту ради о једном истом народу. Међутим, правилније је рећи да су Меди пореклом од Сармата. То што Соловјев наводи да су се Сармати клањали мачу и огњу, па то је била општа појава код свих србиских племена. Мач је био обележје бога рата Арете, а огањ бога сунца. Стари писци су говорили да је код Скита бог рата представљен мачем.

Ми смо већ навели Ваданусову напомену да се Скитија уопштено назива Сарматијом. Још једно широко раширено верско обележје код старих Срба била је свуда присутна улога "Дрвета Живота". То није једноставно гледање на друидски дуб, него много савршеније схватање улоге дрвета као обележја плодности природе Храст је често узиман за Дрво Живота, али није само он. У Баковом обреду то је бршљан. Често је то једно неодређено дрво у виду украса. Соловјев даље каже да су од Сармата најпознатија племена били Јазиги на западу и Роксолани на истоку, а затим и Бастарни, који су се делили на три поколења: Атманово, Сидоново и Певциново. Цар Хадријан је морао плаћати данак Јазигима и Роксоланима. (176.1.ст.87) Име

Јазиги односи се обично на сербиска племена између Дунава и Тисе. Име је настало по језику, Језики, и имало је исто значење као касније Словени.

Важан историјски докуменат је Несторов Временик из Печарске Лавре, написан у 11-ом веку. Велики недостатак тога документа јесте тај што Нестор, његов писац, није познавао старију историју, па он чак и не помиње Роксолане. Словенско име примењује на сва сербиска племена, према стању из 11-ог века, а та иста племена назива именима тога времена, именима каква нису постојала хиљаду година раније.

Нестор каже да су сви Словени пореклом из Илирика и почиње стварну историју Словена од Трајановог освајања Дакије. Он каже да су се, због најезде непријатеља, Влаха, под којим именом подразумева Румљане, словенска племена винула из Подунавља на североисток. Од овог сербиског народа што је отишао из Подунавља настало је пет главних племена и то су: Пољани, Древљани, Драговићи, Словени Новгородски и Полочани.

Једно племе у Подунављу се звало Лешани, по лесу, односно шумовитом пределу где су живели. Такво име се налази у Црној Гори - Љешани, а и у србиским народним песмама у имену Леђана града. Од ових Лешана су Пољани који су се населили у пољима око реке Дњестра. Од ових Пољана су настали каснији Пољаци, Љутићи, Мазовшани и Поморјани.

Древљани су били суседи Пољана на Дњестру, насељени у шумовитим пределима и по томе су, како се мисли, добили име Древљани наспрам Пољана. Марин Дринов сматра да су Древљани од Тривала, заправо да су Тривали Древљани.

Драговићима су се населили између река Припјата и Двипе. Делови племена Драговића налазили су се још у Македонији, код Солуна и у Бугарској на реци Драговици притоки Марице, затим у северној Србији, данас у Немачкој.

Словени Новгородски су посебан случај. Они су били једини који су се називали Словенима. Нестор каже да су они који су се населили око језера Илмена узели име Словени, он дословно каже да су се "прозвали именом Словени". То је прва појава тога имена. Они су саградили град Новгород који је постао стони град Русије. Поводом овога Соловјев каже: Новгородски Словени су се, највероватније, назвали тако да би се разликовали од Финаца који су их окружавали. (176.1.ст.95) Ово се разуме просто само по себи, јер је на томе простору било оних који слове и оних који не слове.

Слика Дрво живота у улози сохе

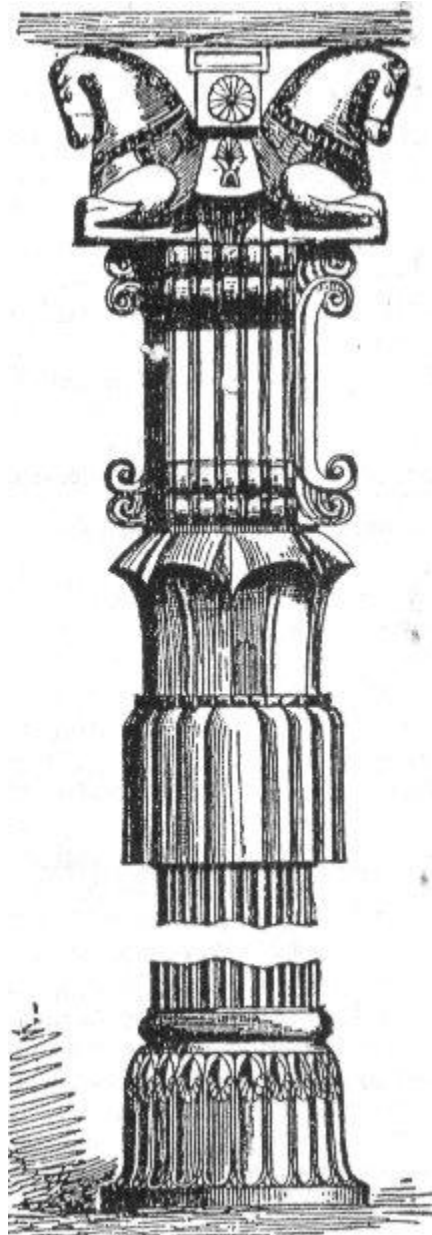

Слика Теут и Аполон вагају људе

Како се ширио утицај Новгорода, тако се ширило и име Словени по Русији, да би се у шестом веку појавило као једно од имена за сербиски народ.

Полочанима су се назвали они који су се населили на реци Полоти, притоки Двине. Они који су се населили на Десни, Семи и Сули, назвали су се Северни или Северјани. Од Полочана

су Кривићи, који се налазе на врху Волге, Двине и Дњестра и имају град Смоленск. Марин Дринов налази племе Смољана на реци Мести у Тракији. (159) Од њих су Северјани. (176.1. ст.93) Кривићи су били ближе Кијеву, а Северјани на источној обали Дњестра, на Десни, Семи и Сули. Од Кривића на југу, по Дњестру и његовим притокама појављују се Северјани. Значи да су Северјани били прво на западној страни Дњестра, на северу, па затим прешли на југ, на источну страну исте реке.

Шафарик назива Северјане Сербима. Пољани, Древљани, Драговићи, Словени Новгородски и Полочани су имали своја кнежевства. Код Лешана су била два брата Родим или Радим и Влатко или Вјатко. Ова два брата су отишла, сваки на челу једног дела народа и населила се, Радим на Сожи, а Влатко на Оки. По њима су се назвала племена Радимићи и Вјатићи. Сеоба под вођством она два поменуто брата није се десила у време освајања Дакије, него раније.

Из неке раније сеобе су такође Бужани на реци Бугу, који су после прозвани Вољанима, Дуљеби, такође на Бугу, Углићи и Триверци на Дњестру и бројна племена до мора и Дунава. За Углиће и Тиверце Соловјев каже да су били врло бројни и да њих Прокопије и Јорнадес називају Антима. (176.1. ст.96) Један део Лешана из Подунавља се населио на Висли. Од ранијих сербских племена у савременој Украјини и ових придошлих по освајању Дакије, 107. године н.е., настали су Великоруси, Малоруси (Украјинци) Вјелоруси, Пољаци, Литванци, Летонци и Поморјани (Померанија).

Слика Стуб са сунчаним верским симболима из Медије

Име Руси је новијег датума, старији облик овога имена је Раси и Рашани. Сами Руси себе називају Расима. На истоку Европе и нарочито у Азији Раси се зову Роси, што је дало старо име Росолани или Роксолани. Раси је једно од имена за Србе и оно се налази као веран пратилац србиског имена на многим местима.

У Роданији, код Пиринеја, у земљи србиској, главни град се звао Рацион, који је познат из каснијих времена као Русијон и по њему је тако назван и тај предео. Досељеници из Људеје у Италији називају се Расени, Раши или Рашна, а које делује као неко друго племенско име унутар србиског. У Србији се налази значајна покрајина под именом Рашка са

главним градом, Расом. Име Рас и Раси потиче од имена богиње земље Раса или Реаса која је била нарочито на части код земљорадничког дела становништва.

За разлику од земљоделца поклоника богиње Реаса, поклонници бога Сербона били су у првом реду ратнички staleж, владари и свештенство, то јест они који су се називали заједничким именом Гети. Остатке овога стања из античког времена налазимо у средњовековној Русији. Руски историчар Велтман, у делу Атила и Рус, каже: "Име Србин се од старина односи на војничке ратничке staleже у Русији, те то име означава војника, храбра човека, који се вечно бори и од којих су постали сви данашњи Козаци у Русији." (65.1.ст.38)

Код Бјелоруса реч Сјарб или Сарб значи силу, множину и мноштво великог народа исте крви и истог језика. Код Великоруса значи здрав, јуначан и силан слој људи. Код Малоруса име Србин указује на господарство. (165.1.ст.39) Турци обично Србе зову Раш, а у неким деловима Турске србиско име има сасвим слично значење као у Бјелорусији, Сипријан Робер сматра да је име Серби првобитно обележавало, међу Словенима, наоружане људе. Са овим се слаже и изјава

Франкиска Апендинија, кога наводи Луковић: "Према Хирканском Мору (Касписко Језеро) налазе се Киркаси, најратоборнији народ који је дуго времена владао над Мисиром и Сиријом под именом Серба." Апендини додаје да су ове Киркасе стари писци сматрали Сарматима и да они говоре илирским језиком.

Руско име се раширило као име народа прво на југу, у савременој Украјини, то јест у изразито земљорадничким пределима. Три млађа брата србског цара Селимира, Лех, Чех и Растко, владали су у три земље половином шестог века. Они су оставили своја имена тим земљама.

За Леа се поуздано може рећи да је владао у земљи познатој касније као Пољска, јер су се Пољаци и Лехима звали. Чех је владао у земљи бојенској и они су по њему добили име Чеси.

Расткова земља је морала бити савремена Украјина, где се расиско име најпре устројило. Друкчије није могло бити, пошто расиско име није нигде постигло превагу над србским именом, без обзира на изразито земљорадничко становништво ових предела. Расиско име је постало општо име по Растку и од њега. Стварајући нову државу Рурик је узео име, за ту државу, које је већ постојало као државно име. Он се тиме појављује као Растков наследник и продужитељ. У противном Рурик не би узео руско име за своју државу, име које је било познато далеко на југу, него би узео име Новгородских Словена или чак назвао је варешком државом.

Што се тиче имена Раси оно је у ствари суиме имена гејак или геца. Ово име је такође настало по једном од имена богиње земље, Гаје, коју Грци изговарају Геа. Стари Румљани су сачували чисто србску изреку у познатом слогану: "Где си Диве, ја сам Гаја", Руско име, као име народа и државе, коначно ће се устанити у 9-ом веку, у време Рурика. Пре доласка на положај владара у Русији Рурик је био варег. Варези нису били неки посебан народ него професионални војници организовани у ратне дружине. Они су служили као посада градова и тврђава, по чему су и добили име: вар - варези.

Било их је у служби Византије, а можда понајвише у градовима на Балтичком Мору. Ово море се раније звало Сарматским Морем, а у деветом веку звали су га чак и Варешким Морем. Било је варег Руса, Швеђана, Норвежана, Гота и Енглеза. Организовани у ратничке дружине, варези су тражили плату, нудећи своје услуге, а можда и данак од појединих градова, међу којима и од Новгорода, који је тај захтев одбио. Код Новгородских Словена је дошло до неке свађе и трвења. Нису могли да се нагоде по питању личности владара. За то су 862 године позвали руске вареге, на челу са Руриком, који су били негде у Померанији, да дођу и заведу ред. Варези су дошли у Новгород, завели ред и поставили Рурика за владара. Ови варези су дали новој држави име Русија.

Дринов каже да се Рурик и његови варези нису називали Словенима као они из Новгорода, него Русима. То би требало да значи да су они били пореклом са јужних предела, из Украјине. Соловјев каже да руска историја почиње са Руриком. (176.1.ст.130) Када је већ тако, онда можемо рећи да све ово што се догађало у Русији до 862 године припада србској историји. Један руски летопис каже да је Рурик градио градове и бирао људе од Словена, од Чуда и од Вјатића. Самуел Крос пише за Украјинце да су они као племе Украјинци или Рутени. Ми налазимо племе Рутена и у старој Роданији. А Украјинци нису били племе, пошто је Крајина или Украјина чисто географски назив за пограничну земљу.

Руски кнез Свјатослав, 964 - 972 год., столовао је у Кијеву и када је дошао за кнеза имао је 25 година. На предлог његове мајке Олге да прими хришћанство, Свјатослав је одговорио: "Ако то урадим моји људи ће се ругати са мном." Дошао је са једном темом (10.000) својих "варега" и заузео Бугарску и њену престолницу Преслав 967 године. Морао је да се враћа у Кијев, следеће године, због напада Печенега. Поново се спремао на повратак у Мезију и својој мајци је рекао: "Не свиђа ми се у Кијеву, хоћу да живим у Перејаславец (Преслав) на Дунаву, јер је ту центар мојих земаља."

Историја Пољске почиње у исто време када и историја Русије, од око 860 године, од када је Семовит постао кнез. Средиште његове државе било је на реци Варти, око Гнезна. Стварање пољске државе биће један век касније. пољски историк Бјеловски, у своме делу "Критички увод у историју Пољске", објављеном у Лавову 1857 године, тврди да су Пољаци пореклом од србских

племена са Дунава, од Тривала и Дачана, који су се померили на север пред румејским освајањем. Он каже да се сва стара предања пољака налазе и код Срба на Дунаву.

Пољски временици такође пишу да је Илирија била колевка словенског народа, као Хроника Mierzwa и Vincent. (20.ст.8) У шестом веку помињу се на Одри и Висли, као племена: Пољани, Вислани и Поморјани (Померани) и од сва три племена је створена пољска држава, која ће окупити Велику Пољску, Малу Пољску, Мазовију, Силезију и Померанију. То су све старе сербиске покрајине и сербиска племена од којих је створена пољска нација.

Чешка историја почиње од прве четврти осмога века, од времена Пршемисла. Соловјев каже да народна предања код Чеха знају за пресељавање њиховог племена из јужних крајева, (176.1.C1.131) Са Чехом, сином Свевладовим, морала је доћи и одређена пратња, јер је немогуће схватити да је он дошао тамо сам или са малом дружином. Племена Боји, по којима је названа земља Бојка, налазили су се у савременој западној Мађарској и источној Аустрији. Са овога простора је део тога племена отишао у Роданију, а затим и у Италију. Дачани су потисли племена Бојена на север у данашњу Бојемiju, односно Чешку.

Краљ Само, постао је краљ 627 године, пошто је поразио Аваре и створио велику своју државу, не улази у историју Чеха, јер се његова држава звала Србија. Самуел Крос каже да се Самова држава састојала од Чеха и Сораба, северно од Дунава. (163.ст.62) Свакако да је у тој држави било оних који су се звали Чеси, као и оних који су се звали Моравци, али су они ипак сви "Сораби" па се та држава тако и звала. Моравска је названа по реци Морави и њен главни град је био Вишеград на Влтави.

Словаци су се појавили из рушевина Моравске. Оснивач Моравске, као државе, био је у другој четврти деветог века кнез Мојимир, који је тада примио хришћанство. Тада је и чешко племство, њих 40, примило хришћанство. Непознати песник из 1310 године у тако званој Далимиловој Хроници, написаној у стиховима, означава Чехе као Србе који су дошли из Велике Србије. За њега Словени су Срби и словенски језик је србиски језик.

У овој Хроници дословно стоји ово: "Серби, што значи Словени, населили су се после Потопа на граници грчких земаља, уз море, и проширили се све до Руме." Сви чешки писци су увек и свуда име Венд замењивали са Србин.

Бугари су један хунски народ који је 677 године покорио сербиска племена у Доњој Мезији, између планине Хелма и Дунава и ту се учврстио. Дринов каже да је бугарски хан Аспарух прешао Дунав 679 године и покорио, поред Северјана који су били северно од Дунава, седам словенских племена на простору између Дунава, Хелма и Црног Мора. "Сами Бугари, (то јест они Аспарухови), она мала хорда или дружина која унесе политичко јединство међу издробљена словенска племена, убрзо нестане међу многобројним Словенима, уједињујући се у један елеменат не остављајући никаквог трага од своје инородне народности." (159 I ст.33) Будући малобројни, мешањем са Србима Бугари су се србизирали, примивши од Срба језик, установе и веру. Самуел Крос каже: "Очито је да су Словени били бројнији од Бугара у Мезији". (163 ст.42) Идући за Моравску, Методије је крстио хана Бориса у Плиски, где је он столовао, 862 године, и дао му име Михаило. Од Бугара остало је у ствари само име, па и то име је у десетом веку означавало Србе, као једно од србиских имена.

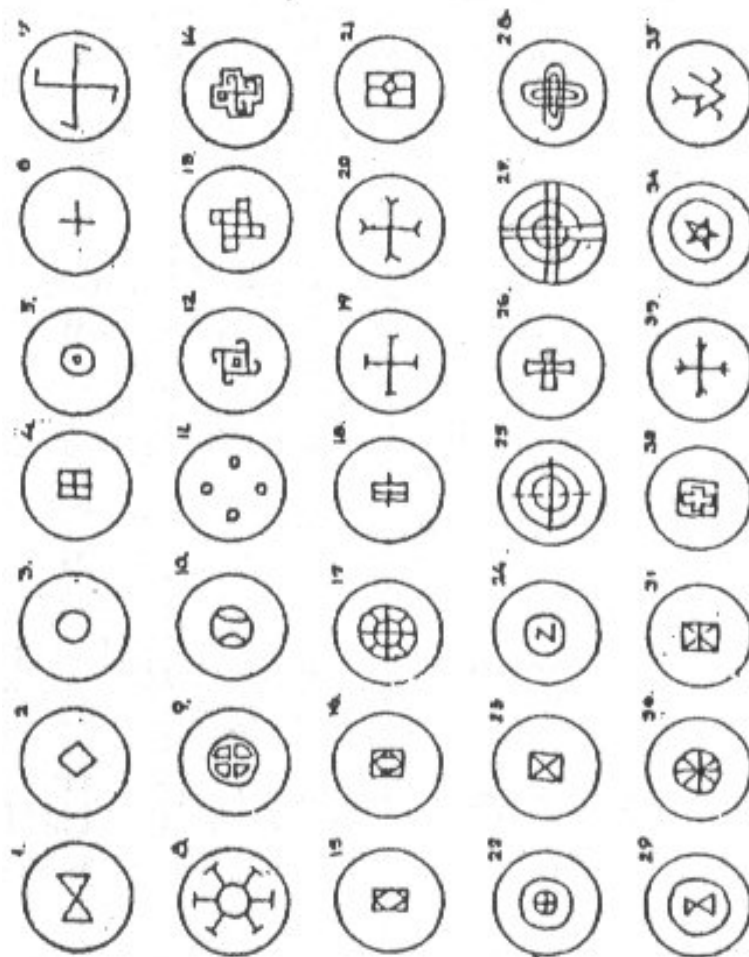
Хрвати су слично Бугарима, србизирани Хуни, остаци Авара у Србији. Савремени Хрвати су више од половине етнички Срби. Значајан постотак међу њима чине још Немци и Мађари. Сви Срби католици су насилно проглашени Хрватима, па чак и они где Хрвата није никада било, као у Херцеговини, јужној Далмацији и у Дубровнику.

У Далимиловој Хроници се налази стих: "У Срба се налази област, која се зове Хрватска." Сонжеон пише у својој Историји Бугарске за време у 12-ом веку следеће: "... на западу била је србиска нација, и Хрватска, Босна, Рашка, Херцеговина, Црна Гора и Далмација, нису биле друго до њене покрајине." (139.ст.226) Што се тиче самог града Загреба ми сада знамо да је то античко Сербиново, "Сербинон" код Толомеја. У Рерум Хунгарикарум се налази податак да је мађарски краљ Бела IV саградио бедем око града, око 1245 године, и да је од тада град познат под новим именом, а који се у стара времена називао "Сорога". (183.ст.787) Од овога времена град је био

познат под именом Аграм. Сорога је преличено Сербиново, које су Мађари називали Сорба, Сороба и Сорога.

Словенци се састоје углавном, из два племена: Штајерци и Крањци. Први су потомци старих Норичани а други од племена Карна из Трансилваније. Оба ова племена су сербиска. Ваданус каже: Карнис се данас називају Кранос. (16.ст.78) Карнос су Крањци. Словенац Грегор Крек је писао: "Име Србин је некада означавало Словенски народ уопште... У далекој прошлости на реци Бугу су живели Бужани, једно словенско племе, које се раније звало Србима." (65.1.ст.43)

Још један хунски народ се населио међу Србима и на србиској земљи, а то су Мађари. Они су се појавили у Молдавији око 860 године. После бројних напада по околини коначно су се населили у земљи панонских Срба око пола века касније. Пре њиховог упада у тој земљи је познат као владар кнез Прибина, који је био фрушки маркогроф. Прва црква у његовој држави била је посвећена од стране салцбуршког архиепископа у Мосабургу на језеру Балатон 850-те године. Прибину је свргао моравски кнез Растислав 860 године и довео на престо његовог сина Коцеља. У доњој Панонији владао је краљ Владислав, који је погинуо приликом напада на Срем 865 године. Срби Паноније су се одржали под Мађарима све до деветнаестог века. њихов главни град је био Будим, наспрам кога су Мађари саградили њихову Пешту.

Слика Знаци за обележавање код Словена према Нидерлу

Румунија се данас не убраја међу словенске земље, зато што њен званични језик припада групи латинских језика. Па и поред тога Румуни етнички припадају србиској раси, бар осамдесет посто, а остало је мешавина разних раса и народа. Пре румејског освајања на простору Румуније се налазила држава Дачка. Дачани су једно србиско племе чија је престолница била у Сарбигетуши, једној тврђави на брегу Градиште. После освајања једног дела Дакије и њене престолнице, Трајан је успоставио румску Провинцију Дакију 107 године н.е. У тој новој покрајини Трајан је населио сеобаре из источног дела Царевине, не из Италије. Срби у тој

провинцији Дакији морали су да говоре румејски, односно латински језик. Што значи да су били постали Власи. Цар Аурелијан је повукао, између 271 и 276 године, све романско становништво из Дакије, па и један део сербских Влаха, и напустио Дакију, коју је било много тешко бранити. На простору бивше Провинције Дакије остало је само нешто мало сербских Влаха. Други део тих истих Влаха пресељен је у земље јужно од Дунава, све до Тесалије. Од десетог до тринаестог века настају у Дакији кнежевине са становништвом које је говорило сербски и један диалект латинског језика. Потом се појављују као веће кнежевине Влашка и Молдавија. У тим кнежевинама је преовлађивао сербски језик, који је уједно био и црквени језик, све до краја осамнаестог века. Тада су у Влашкој дошли на власт Грци Фанариоти и они су укинули сербски језик у влашкој Цркви. Употреба србице као писма задржала се у Влашкој и Молдавији све до доласка нове немачке династије Хохенцолерна 1866 године. Румунизација и наводна латинизација Влашке и Молдавије почиње од 1833 године под утицајем Фрушке и њу су водили влашки париски студенти.

Позната сербска племена на северу била су још: Пруси, Боруси, Љутићи, Вагриани, Вилци и Бодрићи. Део пруског племена се налазио у Малој Азији, где је постојао чувени град Пруса. Бодрића је било и у Подунављу. Један део племена Вилци се преселио у Енглеску, где је по њима остало име Вилцшаир. Луј Леже каже да је Вилцшаир успомена на Вилце за које Беда Венерабилис, у својој "Хисторија Екклесиастика I. XII, каже да су они врло рано били допрли до Холандије. (20.ст.14) Главни град покрајине Вилцшаира, Salisbury, је ранији "Сербериам". Вагриани су сигурно Вардиани. Пошто се тамо помињу још и ова имена: Варнов, Варнахи, Варни, Варини, Варуни и Веруни, који су у уводу *Leges Anglorum et Werinorum* Туринги. Ту су још Полаби, то је они који су живели по реци Лаби и свуда присутни Серби, нарочито у Саксонији.

Руска царица Катарина II била је велики љубитељ историје и у њеним Делима, XI, ст. 642/643, оставила је овај запис: "Ја држим да је краљ Алфред или било који други англосаксонске расе, био Словен, и још се плаћа порез у Енглеској који се зове 'от сохи', и Енглези знају да је тај порез успостављен од Саксонаца који су једно словенско племе". (165.ст.466) Тешко би било поверовати да је Катарина тако нешто написала без ширег познавања порекла Саксонаца. Да је она знала нешто више из историје сведочи ова њена изјава:

"...Словени су три пута освојили читави свет, морали су имати оружја." Земље ових племена су освојене од стране Немаца, од 9-ог до 13-ог века, а наметањем католичанства све су расрбљене осим једног малог броја Срба у Лужицама. Остала су сећања на њих у титулама владара, као: краљ Пруске је војвода Венда: велики војвода од Макленбурга-Шверина је припц вендске земље: краљ Данске је краљ Венда.

Самуел Крос каже за Кашубе да су остали као неко острво међу Немцима, северозападно од Гданска, свега око двесто хиљада душа. Ворлаб пише: Сораби су Венди. (57.ст.168) И обратно излази опет на исто - Венди су Сораби.

Латам каже да су Словени живели у Макленбургу, Вранденбургу, Укерману, Алтмарку, Луненбургу, Холштајну и тд. Латам убраја у Словене: Сколите (Ските), Гете, Дачане, Трачане, Панонце, првобитне становнике Норика и Далмације, Кробице, Јазиге, Лимигенте, Кваде, Лиге, Силинге, Бастарне, Суардоне, Руге, Буре, Скире, Туркилинге, Венеде и тд. (117.ст.538) У његовом времену, међу Србе Латам убраја: Србију, Славонију, Трансилванију, Нову Србију на Дњестру насељену 1754 године, Босанце и Херцеговце, Далматинце, Дубровчане и Црногорце. (117. ст.539)

Код Равенског стоји да источно од реке Лина, дуж Балтичког Мора, живе "Сирдифини". (Ово је прелик сербског имена.) Источно од њих и од мора до Паноније је Сарматија. На Висли, до мора, су Роксолани. Од реке Висле до Црног Мора, јужно од Роксолана, је Дарданија. (112) Северно од Кавказа, између овог и Азовског Мора налази се река Вардано која се улива у Азовско Море текући од истока према западу. На овој реци је град Серака и све ово се налази у азиској Сарматији. Северно од Кавказа налазе се "Серавни Монти". Са њихове источне стране су Оринеи па према југу Вали, Серби, Туски и Дидури до реке Буон која се улива у Касписко Језеро. Волга је Ра. (70)

Велеј Петркула (Velleius Peterculus: Ub. 11. cap.CX) каже да су Панонци, односно становници Панонске Низије, говорили истим језиком као и Илири. Ти Панонци су за време румејске владавине научили латински језик, али нису никада прихватили румејске обичаје, јер су имали своје. Никола из Дамаска (први век с.е.) назива становнике Паноније и Дачке - Илирима. Долчи се пита: "... да ли да изведемо Сармате од Илира или Илире од Сармата?"

Садржај

СРБИЦА

Ово дело не би било потпуно без овог последњег поглавља о србици, правом и стварном изворнику писмености. Најстарија потпуна азбука србице нађена је у Винчи и она потиче из четвртог хиљадија старе ере.

Из оне најстарије србице настале су све врсте европских писмености, а затим писменост северне Африке, осим мисирског идеописа; такође писменост аријевских племена Азије. араменско, јеврејско и јужно арабиско писмо. Присуство србице као писма у појединим земљама је несумљиви доказ присуства србиске културе и њеног превасходног утицаја.

Писмености настале из винчанске србице развијале су се у духу духовне културе народа и земље, па су поједина слова постепено мењала свој изглед. Ми смо се трудили да на следећим страницама прикажемо исконско писмо сваке од поменутих земаља. Она прва писменост, исконска, доказује њено право порекло па каснија измена лика појединих слова и није много битна. Било је измена лика и гласовне вредности појединих слова и у разним сербиским земљама, па је лако разумети да су те измене биле веће код страних народа који су то писмо усвојили као туђе.

Што се тиче пак имена слова, она се разликују у мањој или већој мери између појединих народа. Не треба заборавити да је и савремена србица, иако је непосредно настала од исконске србице, доживела извесне промене. Што се тиче тумачења гласовних вредности појединих слова има и дегбених (?) случајева у писмима појединих земаља.

Ми нисмо временски стигли да се опширније позабавимо са тим спорним и дегбеним случајевима и не узимамо на себе улогу судије да одлучимо ко је био у праву. Па према томе и не јамчимо назначену гласовну вредност слова у тим спорним случајевима. Један од таквих случајева јесте давање различите гласовне вредности за два слова у расенском писму од стране Билбије и Пешића. У једном случају ми смо се определили за Билбијино решење, а у другом случају за Пешићево.

И то наше определење се заснива на извесним испитивањима и сазнањима, али та испитивања нису довољно широка да би смо ово определење могли сматрати коначним. Такво определење моћи ћемо донети тек после накнадних испитивања, ако за то будемо имали времена.

Србица

Винчанска-Расенска-Араменска-Грчка ископ. - Савремена

Δ, Α, Δ	Δ	ϕ	Δ	Α	Α	Α
Β, Ϝ	Β	ϕ	Ϝ	Β	Β	Β
Γ	Γ	Λ	Γ	Γ	Γ	Γ
Δ	Δ	Α	Δ	Δ	Δ	Δ
Ξ	Ξ	ϕ	Ξ	Ξ	Ξ	Ξ
Ζ	Ζ	Υ	Ζ	Υ	Υ	Β
Ι	Ι	Υ	Ι	Ι	Ι	Ζ
Θ	Θ	Ι	Θ	Θ	Θ	Τ
⊗	⊗	⊗	⊗	⊗	⊗	Ж
Ι	Ι	Ϝ	Ι	Ϝ	Ϝ	И
Κ	Κ	Χ	Κ	Χ	Χ	К
Λ	Λ	Λ	Λ	Λ	Λ	Л
Μ	Μ	Ϝ	Μ	Ϝ	Ϝ	М
Ν	Ν	Ϝ	Ν	Ϝ	Ϝ	Н
Ξ	Ξ	Ϝ	Ξ	Ϝ	Ϝ	СТ, ШТ
Ο	Ο	Ϝ	Ο	Ϝ	Ϝ	О
Ρ	Ρ	Ϝ	Ρ	Ϝ	Ϝ	П
Σ	Σ	Ϝ	Σ	Ϝ	Ϝ	Ш
Τ	Τ	Ϝ	Τ	Ϝ	Ϝ	Ч
Υ	Υ	Ϝ	Υ	Ϝ	Ϝ	КУ
Φ	Φ	Ϝ	Φ	Ϝ	Ϝ	Р
Χ	Χ	Ϝ	Χ	Ϝ	Ϝ	С
Ψ	Ψ	Ϝ	Ψ	Ϝ	Ϝ	Т
Ω	Ω	Ϝ	Ω	Ϝ	Ϝ	У
		Ϝ		Ϝ	Ϝ	Х
		Ϝ		Ϝ	Ϝ	Ф
		Ϝ		Ϝ	Ϝ	Ч
		Ϝ		Ϝ	Ϝ	Ш

Србица

Винчанска-Јеврејска-Феничанска-Мисирска-Савремена

[illegible]

Србица

Фригиска-Личка-Латинска исконска-Роданска-Савремена

А	Δ	Λ, Λ	А	А
В	Ф	В, В	В	Б
Г	Υ	Г, Г	Г	Г
Δ	Δ	Δ, Δ	Д	Д
Е	Е	Е, И, Е	Е	Е
Ф	В	Ф, И', Ф	В	В
І	І	І	З	З
Θ	І	Е, Н	Љ	Љ
⊗	Ж, ИС	Θ, С	⊗	Љ
І	І	І	І	І
К	К	К	Х	И
Λ	Λ	Λ	Λ	К
М	М, М	М, М	Λ	Л
М	М, N	М, N	Λ	М
Т	+	-	Υ	Н
О	О	О	Θ	СТ, ШТ
Г	Г	Г, Р	О	О
И	Ψ	-	Λ	П
Ф	Φ	Q, R	М	ШЧ
Р	Р	Р, R, R	Φ	КУ
Σ	<, >	Λ, Σ, Б, S	Λ	Р
Т	Т	Т	Σ	С
У	Υ, Υ	Υ, V	†	Т
Х	Х, Х	†, Х	Υ	У
Θ	8	Φ, Π, Φ	Х	Х
↓	↓	↓, ↓, ↓, ↓	Φ	Ф
3	Ψ, Ψ		Υ	Ч
	↑			Ш
				Ц

Србица

Људејска-Иберска-Каријска-Умбриска Итал.-Савремена

А	А, А	А	А, А	А
В, В	?, А	Б	В, А	Б
Г	Г	Г	Г, Г	Г
Д	Д	Д	Д, Д	Д
Е	Е	Е	Е, Е	Е
В	В	В	В, В	В
З	З	З	З, З	З
Ђ	Ђ	Ђ	Ђ, Ђ	Ђ
Ж	Ж	Ж	Ж, Ж	Ж
И	И	И	И, И	И
К	К	К	К, К	К
Л	Л	Л	Л, Л	Л
М	М	М	М, М	М
Н	Н	Н	Н, Н	Н
СТ, ШТ	СТ, ШТ	СТ, ШТ	СТ, ШТ	СТ, ШТ
О	О	О	О, О	О
П	П	П	П, П	П
ШЧ	ШЧ	ШЧ	ШЧ, ШЧ	ШЧ
КУ	КУ	КУ	КУ, КУ	КУ
Р	Р	Р	Р, Р	Р
С	С	С	С, С	С
Т	Т	Т	Т, Т	Т
У	У	У	У, У	У
Х	Х	Х	Х, Х	Х
Ф	Ф	Ф	Ф, Ф	Ф
Ч	Ч	Ч	Ч, Ч	Ч
Ш	Ш	Ш	Ш, Ш	Ш
Ц	Ц	Ц	Ц, Ц	Ц

309

Србица

Коптска.

Велесова књига.

Савремена.

А
 В
 Г
 Д
 Е
 З
 И
 Ф
 Х
 П
 К
 Л
 М
 Н
 О
 П
 Р
 С
 Т
 Ф
 Х
 П
 Ш
 Ч
 Ђ
 Ћ
 Ќ

А
 В
 Г
 Д, Δ
 Е, Є
 З
 И = Ђ
 Ф = Х
 П = И
 К
 Л
 М
 Н
 О
 П
 Р
 С, Ч
 Т
 Ф
 Х
 П
 Ш
 Ч = ШЧ
 Ђ = Ч

А
 В
 Г
 Д
 Е
 З
 И (Ђ)
 ФХ (Ж)
 Ј
 К
 Л
 М
 Н
 КС (ШТ)
 О
 П
 Р
 С
 Т
 У
 Ф
 Х
 ПС (Ч)
 Омега
 Ш
 (Ф) Ч
 (Х) Ц
 Ж
 Ч
 Т

Повратак на Индекс

ИСПОЈЗА

ЛИТЕРАТУРА:

1. THE NEW ENGLISH BIBLE, Oxford University Press - Cambridge University Press, 1970.
2. SAMUELIS BOCHARTI; Geographia Sacra: I Pheleg, II Canaan, Cornelium Boutesteyn & Jordanum Luchtmans, Lugdunum, 1707.
3. EUSEBII PAMPHILI: Opera Omnia, J.P. Migne, Paris, 1857.
4. STEPHANUS DE URBIBUS, Jacobi De Jonge. Amstelodami, 1678.
5. APPIANI ALEXANDRINI: De Historia Romanorum, Firmin Didot, Paris, 1877.
6. VENERABILIS BEDAE: Opera Omnia, J.P. Migne, Paris, 1862.
7. QUINTUS RUFUS: The Life of Alexander the Great, Francis Saunders, London, 1690.
8. J. L. HURLBUT: Manuel of Biblical Geography, Rand & McNally, Chicago, 1887.
9. ARRIANUS FLAVIUS: Les guerres d'Alexandre. Louis Billaine, Paris, 1664.
10. PHILIP GROSSE: Assyria, Society for Prom. Christian Knowledge, London, 1852.
11. FILOSSENO LUZZATTO: Les Sanscritismes de la langue assyrienne, A. Bianchi, Padova, 1849.
12. ZACHARIE MAYANI: Les Hyksos et le monde de la Bible, Payot, Paris, 1956.
13. GEORGES SMITH: The Historical Geography of the Ho Land, Hodderand Stoughton, London, 1895.
14. ZENAIDE RAGOZIN: The Story of Assyria, G.P. Putnam's Sons, New York, 1887.
15. GERARDI JOANNIS VOSSII: Etymologicon Linguae Latinae, Regia Typographia, Neapoli, 1742.
16. VADIANUS JOACHIM: Epitome, Christopher Froschue, Tiguri, 1534.
17. EDWIN NORRIS: Assyrian Dictionary, Williams and Norgate, Edinburgh, 1884.
18. ZENAIDE RAGOZIN: The Story of Chaldea, G.P. Putnam's Sons, New York, 1887.
19. JOHN DOWSON: A Classical Dictionary, Trubner, London, 1879.
20. LOUIS LEGER: Cyrille et Methode, A. Franck, Paris, 1868.
21. ZENAIDE RAGOZIN: The Story of Media, Babylon and Persia, G.P. Putnam's Sons, New York, 1891.
22. BONIFATIUS FISCHER: Novae Concordantiae Bibliorum Sacrarum Iuxta Vulgatam Versionem, Friedrich Fromman, Stuttgart-Bad Con. 1977.
23. GEORGE BARTON: Archaeology and Bible, American Sunday-School Union, Philadelphia, 1916.
24. GEORGES BARRIOS: Manuel d'archeologie, Auguste Picard, Paris, 1939.
25. ISAAC VOSSIUS: Opisculum, Richardi Chiswel, London, 1684.
26. VICTOR ANCESSI: Atlas géographique et archeologique, P. Lethielleux, Paris, 1901.
27. ZENAIDE RAGOZIN: The Story of Vedic India, G.P. Putnam's Sons, New York, 1895.
28. GEORGE SMITH: The Assyrian Eponym Canon, Samuel Bagster, London.
29. KTESIAS THE KNIDIAN: Indiaka, Ed. Soci. Press, Byculla, Bombay, 1882.
30. ERNEST DE BUNSEN: The Chronology of the Bible, Longmahs-Green, London, 1874.
31. EDWARD WELLS: An Historical Geography of the Old and New Testament, J.V. Vincent, Oxford, 1840.
32. KRISHNASWAMI AIYANGAR: Ancient India, Luzac, London, 1911.
33. FRANCOIS LENORMANT: La langue primitive de la Chaldee, Maisonneuve, Paris, 1875.
34. JOACHIM MENANT: Manuel de la langue assyrienne, L'Imprimerie Nationale, Paris, 1880.
35. JOSEPH MEDE: The Works, Richard Royston, London, 1672.
36. J.G. DROYSEN: Histoire de l'hellenisme, Ernest Leroux, Paris, 1883.

37. FRANCOIS LENORMANT: De Populo Iavan, Journal des Savants, Aout 1882.
38. BLASIO UGOLINO: Thesaurus Antiquitatum Sacrarum, Joannem Herthz, Venezia, 1744.
39. HERODOTUS: The History, The University of Chicago Press, Chicago, 1987.
40. H. JEANMAIRE: Dionysos, Payot, Paris, 1970.
41. ЈОВАН И. ДЕРЕТИЋ: Историја Срба, II том, Издање пишчево, Ница, 1977.
42. POLYOEN: Les Stratagemes, Lyon, 1690 et 1770.
43. FREDERIC-GUILLAUME BERGMANN: Les Getes, Treunel et Wurtz, Strasbourg, 1859.
44. PLINY: Natural History, Harvard University Press, Cambridge Mass., 1942.
45. ЈОВАН И. ДЕРЕТИЋ: Историја Срба, 1 том, Издање пишчево, Ница, 1975.
46. ZACHARIE MAYANI: La Fin du "mystere" etrusque, Maloin, Paris, 1970.
47. KAJ BIRKET-SMITH: Histoire de la civilisation, Payot, Paris, 1955.
48. JACQUE PIRENNE: Civilisations antiques, Albin Michel, Paris, 1951.
49. V. GORDON CHILDE: L'Aube de la civilisation europeenne, Payot, Paris, 1949.
50. ДРАГОСЛАВ СРЕЈОВИЋ: Лепенски Вир, Српска Књижевна Задруга, Београд, 1969.
51. PAUL CLOCHE: Histoire de la Macedoine, Payot, Paris, 1960.
52. V. GORDON CHILDE: L'Orient prehistorique, Payot, Paris, 1953.
53. WILLIAM FOXWHEEL ALBRIGHT: De l'age de la pierre a la chretienite, Payot, Paris, 1951.
54. P. BOSCH-GIMPERA: Les Indo-Europeens, Payot, Paris, 1961.
55. ВЕЛИКА АРХЕОЛОШКА НАЛАЗИШТА У СРБИЈИ, Коларчев Народни Университет, Београд, 1974
56. V. GORDON CHILDE: L'Europe prehistorique, Payot, Paris. 1962.
57. РЕЉА НОВАКОВИЋ: Срби, ИНА «МИРОСЛАВ» ЗЕМУН 1993
58. АНЂЕЛИЈА СТАНЧИЋ СПАЈИЋЕВА «Срби народ најстарији» ИНА «МИРОСЛАВ» ЗЕМУН 1994
59. J. GABRIEL-LEROUX: Les premieres civilisations de la Mediterranee, Presses Universitaires de France, Paris, 1966.
60. V. GORDON CHILDE: The Aryans, Kegan, Trench, Tnibner, London, 1926.
61. CHARLES ROLLIN: The Ancient History, Nafis & Cornish, New York, 1845.
62. V. GORDON CHILDE: The Danube in Prehistory, Clarendon Press, Oxford, 1929.
63. РЕЉА НОВАКОВИЋ «Још о пореклу Срба», ИПА "Мирослав", Земун, 1992.
64. V. GORDON CHILDE: The Bronze Age, University Press, Cambridge, 1930.
66. NICOLAS FRERET: Oeuvres completes, London, 1775.
67. MEMOIRES DE L'INSTITUT ROYAL DE FRANCE, Paris, 1815.
68. H. E. L. MELLERSH: The Destruction of Knossos, Weybright and Talley, New York, 1970.
69. RAVENNATIS ANONYMI: Geographia, Jordanum Luchtman, Lugdunum, 1696.
70. CLAUDIUS PTOLEMAEUS: Geographia, Francesco Berlinghieri, Florence, 1482.
71. J. G. D. CLARK: Prehistoire de l'humanite, Payot, Paris, 1962.
72. GUSTAVE GLOTZ: La civilisation egeenne, La Renaissance du Livre, Paris, 1928.
73. МИЛАН БУДИМИР: Са Балканских Источника. Српска Књижевна Задруга, Београд, 1969.
74. A. HENRY SAYCE: The Hittites, The Religious Tract Society, Oxford, 1890.
75. JOSEPHUS FLAVIUS: The Works, Richard Sare, London, 1709.
76. WILLIAM RAMSAY: Asianic Elements in Greek Civilisation, John Murray, London, 1927.
77. ALFRED MAURY: Les Getes, Journal des Savants, Avril, Mai, Juin 1869.
78. SANCTI EUSEBIUS HIERONYMUS: Opera Omnia, J. P. Migne, Paris, 1883:
79. ERNEST ROSENMULLER: The Biblical Geography of Central Asia, Thomas Clark, Edinburgh, 1886.
80. ALBER T. CLAY: Light on the Old Testament From Babel, The Sunday School Times, Philadelphia, 1907.
81. GHORGE ADAM SMITH: The Historical Geography of the Holy Land, Hodder and Stoughton, London, 1895.
82. ELIJAH BARROWS: Sacred Geography, American Tract Society, New Vork.
83. ORIGENES: The Writings, T. & T. Clark, Edinburgh, 1849.

84. PHILIP GOSSE: The Ancient and Modern History of the Rivers of the Bible, G. Cox, London, 1850.
85. ANDRE PARROT: Babylon and the Old Testament, Philosophical Library, New York, 1958.
86. STRABON: Geographie, De l'Imprimerie Imperiale, Paris, 1805.
87. RENE GROUSSET: Histoire de l'Armenie, Payot, Paris, 1947.
88. MARI BROSSET: Collection d'historiens armeniens, Imprimerie de l'Academie Imperiale, S. Petersbourg, 1874.
89. LUCIAN: Works, Harvard University Press, Cambridge U.S.A, 1979.
90. VICTOR DURUY: Histoire des Grecs, Librairie Hachette, Paris, 1887.
91. JOACHIM MENANT: Elements du syllabaire Heteen, Memoire de l'Institut National de France, Paris, 1892.
92. ABEL JURET: Vocabulaire Etymologique de la langue hittite, Universite de Strasbourg, Limoges, 1942.
93. JOHN GARSTANG: The Hittite Empire, Constable and Co. London, 1929.
94. LES HISTOIRES ET CHRONIQUES DU MONDE, Michel de Voscosan, Paris, 1561.
95. EDOUARD DHORME: Les religions de Babylonie et d'Assyrie, Presses Universitaires de France, Paris, 1945.
96. RENE DUSSAUD: Les religions des Hittites, des Hourrites, des Pheniciens et des Syriens, Presses Univ. de France, Paris, 1945.
97. JOSEPH VENDRYES, E. TONNELAT, B.O. UNBEGAUN: Les religions des Celtes, des Germains et des Slaves, Presses Universitaires de France, Paris, 1948.
98. LEOPOLD MESSERSCHMIDT: The Hittites, David Nutt, London, 1903.
99. AUSTINE WADDELL: The Phoenicien Origin of Britons, Scots and Anglo-Saxons, Williams and Norgate, London, 1925.
100. GEORGES PERROT and CHARLES CHIPIEZ: History of Art in Sardinia, Judea, Syria and Asia Minor, Chapinan and Hall, London, 1890.
101. MILLER BURROWS: The Dead Sea Scrolls, The Viking Press, New York, 1955.
102. HYDE CLARKE: Translations of the Royal Historical Society, Royal Historical Society, London, 1877.
103. LOUIS DELAPORTE: Les Hittites, La Renaissance du Livre, Paris, 1936.
104. JOHN CAMBELL: The Hittites, John Nimmo, London, 1891.
105. J. C. PRICHARD - R. G. LATHAM: The Eastern Origin of the Celtic Nations, Houlston and Wright, London, 1857.
106. PAUL PEZRON: Antiquite de la nation et de la langue des Celtes, Prosper Marchand, Paris, 1703.
107. THEOPHILE LA TOUR - D'AUVERGNE - CORRET: Origines gauloises, Tavernier, Paris, 1802.
108. SIMON PELLOUTIER: Histoire des Celtes, Quillau, Paris, 1771.
109. WILLIAM BETHAM: Etruria – Celtica, Philip Dixon Hardy, London, 1842.
110. DIODORUS OF SICILY: History, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1968.
111. THE CAMBRIDGE ANCIENT HISTORY, Cambridge University Press, Cambridge, 1971.
112. M. D'AVEZAC: Le Ravennate, Jean Gravier, Rouen, 1888.
113. ACADEMIE DES INSCRIPTIONS ET BELLES-LETTRES: Comptes Rendus, Imprimerie Nationale, Paris, 1882.
114. DONALD KAGAN: Problems in Ancient History, The Macmillan, New Vork. 1968.
115. H.G. WELLS: The Outline of History, Garden City, New York.
116. JOHN V.A. FINE: The Ancient Greeks, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1983.
117. ROBERT GORDON LATHAM: The Natural History of the Varieties of Man, John Van Voorst, London, 1850.
118. DIONYSIUS HALICARNASSUS: The Roman Antiquities, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1968.
119. JOSHUA WHATMOUGH: The Dialects of Ancient Gaul, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1970.

120. CORNELIUS TACITUS: *Histories and Annals*, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1962.
121. SILIUS ITALICUS: *Punica*, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1961.
122. MARCUS TERENTIUS VARRON: *De Lingua Latina*, Harvard University Press; Cambridge U.S.A., 1967.
123. PHILON DE ALEXANDRIA: *On the Creation*, Harvard University Press, Cambridge U.S.A., 1962.
124. CAIUS JULIUS CAESAR: *Gallico Bello*, William Heinemann, London, 1966.
125. JEAN MARKALE: *Celtic Civilization*, Gordon and Cremonesi, London, 1978.
126. HUGH HENCKEN: *Tarquiniia and Etruscan Origins*, Frederick Praegar, New York, 1968.
127. ROBERT GORDON LATHAM: *Opuscula*, Williams & Norgate, London, 1860.
128. NANCY K. SANDARS: *The Sea Peoples*, Thames and Hudson, London, 1985.
129. ЉУБОМИР КЉАКИЋ: *Ослобађање Историје I*, Архив Кљакић, Београд, 1993.
130. SINCLAIR HOOD: *The Minoans*, Praeger Publishers, New York, 1971.
131. FRANCOIS LENORMANT: *The Beginning of History*, Charles Scribner's Son, New York, 1882.
132. HENRY D'ARBOIS DE JUBAINVILLE: *Les premiers habitants de l'Europe*, J.B. Dumoulin, Paris, 1877.
133. HESYCHIUS: *Lexicon*, Samuelem Luchtman, Lugduni Batavorum, 1746.
134. ANTOINE MEILLET: *Introduction a l'etude comparative des langues indo-europeenes*, Hachette, Paris, 1908.
135. ANTOINE MEILLET et MARCEL COHEN: *Les langues du monde*, C.N. R.S., Paris, 1952.
136. LOUIS RENOU: *Civilisations, peuples et mondes*, Lidis, Paris, 1966.
137. PIERRE JOUQUET, EDOUARD DHORME; JACQUES VANDIER, ANDRE AYMARD, GEORGES CONTENAU, FERNAND CHAPOUTHIER, ANDRE GROUSSET: *Les premieres civilisations*, Presses Universitaires de France, Paris, 1950.
138. LOUIS RENOU: *Anthologie sanskrite*, Payot, Paris, 1947.
139. R.P. GUERIN SONGEON: *Histoire de la Bulgarie*, Nouvelle Librairie Nationale, Paris, 1913.
140. ULYSSE CHEVALIER: *Repertoire des sources historiques*, S.A. D'Imprimerie Montbeliardaise, Montbeliar, 1903.
141. GIANANTONIO BOMMAN: *Storia Civile ed Ecclesiastica della Dalmazia, Croazia e Bosna*, Venezia, 1775.
142. ALFRED ROUSSEL: *La religion dans Homere*, Jean Maisonneuve, Paris, 1914.
143. RENE GROUSSET: *L'Empire des steppes*, Payot, Paris, 1948.
144. JAMES GEORGE FRAZER: *Adonis*, Paul Geuthner, Paris. 1921.
145. A. BOUCHE-LECLERCO: *Histoire des Seleucides*, Ernest Leroux, Paris, 1913.
146. DOM MARTIN BOUQUET: *Recueil des historiens*, Victor Palme, Paris, 1869.
147. PAULUS OROSIUS: *Opera Omnia*, Biverii et Havercampi, Paris, 1846.
148. AMMIEN MARCELLIN: *Histoire*, Firmin Didot, Paris, 1869.
149. GEORGIUS CEDRINUS: *Compendium Historiarum*, Turnolti, Belgium, 1826.
150. FREDERIC-GUILLAUME BERGMANN: *Les Scythes*, H. W. Schmidt, Halle, 1860.
151. JOANNIS SCHOLASTIC: *Opera*, J. P. Migne, Paris, 1860.
152. COSMA PRAGENIS: *Chronicon*, J. P. Migne, Paris, 1894.
153. COSMA INDICOPLEUSTA: *Topographia*, J. P. Migne, Paris 1860.
154. ERNEST LAVISSE, ALFR. RAMBAUD: *Histoire generale*, Armand Colin, Paris, 1893.
155. POMPONIUS MELA: *Oeuvres completes*, J.J. Dubochet, Paris, 1845.
156. ANDRE AYMARD: *Etudes d'histoire ancienne*, Presses Universitaires de France, Paris, 1967.
157. HENRI HUBERT: *Les Celtes et la civilisation celtique*, Albin Michel, Paris, 1974.-
158. ETTORE PAIS: *Histoire romaine*, Presses Universitaires de France, Paris, 1926.
159. JULES MICHELET: *Histoire romaine*, Calmann Levy, Paris, 1883.
160. NICILAE IORGA: *Histoire des Roumains*, L'Academie Roumanie, Bucarest, 1937.
161. МАРИН С. ДРИНОВ: *Вугарска и Славјанска Историја*, Државна Печатница, Софија, 1909.
162. BERTHOLD-GEORG NIEBUHR: *Histoire romaine*, Louis Hauman, Bruxelles, 1830.

163. SAMUEL CROSS: Les civilisations slaves a travers les siecles, Payot, Paris, 1955.
164. JOHN KITTO: Scripture Lands, Bell & Daldy, London, 1873.
165. ANDRE MAZON: Catherine II, historienne de la Russie medievale, Compte rendus de l'Academie des Inscriptions, Henri Didier, Paris, 1944.
166. ANTOINE MEILLKT: Trois conferences sur les Gatha de l'Avesta, Paul Geuthner, Paris, 1925.
167. CAMILLE JULUAN: Notes gallo-romaines, Revue des Etudes Anciennes, Paris, 1901.
168. A. CUNY: Questions greco-orientales, Revue des Etudes Anciennes, Paris, 1922.
169. РАДИВОЈЕ ПЕШИЋ: Трагом Аутохтоности Словена на Балкану, Catena Mundi, страна 888.
170. PIERRE DAUNOU: Cours d'etudes historiques, Firmin Didot, Paris, 1842. m.
171. SAMUEL BIRCH: Records of the Past, Samuel Bagster, London, 1873.
172. HENRY D'ARBOIS DE JUBAINVILLE: La litterature celtique, Ernest Torin, Paris, 1883.
173. A.H. SAYCE: Record of the Past, Samuel Bagster, London, 1888/1892.
174. ADAMI SCOTI: Chronicon, Patrologiae J. P. Migne, Paris, 1855.
175. DION CASSIUS: Histoire romaine, Firmin Didot, Paris, 1848/1889.
176. СЕРГЕЈ СОЛОВЈЕВ: Историја Русиј, Издање Социјално-Економическој Литератури, Москва, 1959.
177. A. CUNY: Questions greco-orientales, Revue des Etudes Anciennes, Paris, 1926.
178. РЕЉА НОВАКОВИЋ: Срби и Рајске Реке, ИПА "Мирослав", Земун, 1995.
179. В.Ф. КРИВЧИК. Н.С. МОШЕЈКО: Старославијанскиј Јазик. Вишејшја Школа, Минск. 1974.
180. ЈОВАН И. ДЕРЕТИЋ Западна Србија . Publishing International, Chicago. 1995.
181. ALEXANDER CUNNINGHAM: The Ancient Geography of India, Bharttya Publishing House, Varanasi, 1975.
182. AUGUSTE JARDE: La formation du peuple grec, La Renaissance du Livre, Paris, 1920.
183. RERUM HUNGARICARUM, Ioannis Pauli Kravs, Vindobona, 1748.
184. CARL SCHUCHNHARDT: Schliemann's Discoveries of the Ancient World, Avenel Books, New York, 1979.
185. FREDERIC-GUILLAUME BERGMANN: De l'influence exercee par les Slaves sur les Scandinaves dans l'antiquit, Camille Decker, Colmar, 1867.
186. J. HALEVY: Quelques observations sur l'origine de l'alphabet phenicien, Academie des Inscriptions et Belles-Lettres, Comptes rendus des seances de l'annee 1873, Tom I, Imprimerie Nationale, Paris, 1874.
187. RAOUL-ROCHETTE: Recherches sur les monuments cyclopeens, Journal des Savants, Mars 1843, Paris, 1843.
188. АЛЕКСЕЈ ДЕМШТЕВ: Сборник задач и упражнениј по старославијанском језику, Просвешћение, Харков, 1974.
189. СВЕТИСЛАВ БИЛБИЈА: Староевропски језик и писмо Етрураца, The Institutc of Etruscan Studies, Chicago, 1984.
190. SVENTON BIBLIJA: The Mummy of Zagreb, The Institute of Etruscan Studies, Chicago, 1989.
191. LOUIS COUSIN: Histoire de Constantinople, Damien Faucault, Paris, 1672.

Садржај

ОД ИСТОГ ПИСЦА
 ИСТОРИЈА СРБА I ТОМ,
 Издање пишчево, Ница, 1975.

ИСТОРИЈА СРБА II ТОМ,
 Издање пишчево, Ница, 1977.
 ЗАПАДНА СРБИЈА,

Прво издање:

Publishing International, Chicago, 1995.

Друго издање:

Сардонија - Завод за Србистику, Чикаго, 1995.

Право својине, Copyright.

PUBLISHING INTERNATIONAL Chicago, Illinois.

ISBN 0-9625087-0-4